

48. in 1872
1454

MEGÚJITOTT ÉNEKESKÖNYV

AZ ERDELYI EVANG. REF.

EGYHÁZKERÜLET

HASZNÁLATÁRA.

AZ EGYHÁZKERÜLET ÁLLANDÓ IGAZGATÓ TANÁCSÁNAK HELY-
BENHAGYÁSÁVAL KÖZREBOCSÁTVA.

328-997

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
ȘI MUNICIPALĂ HARGHITA
MIERCUREA-CIUC

Ioana Edit
~ ~

S. Documentar

KOLOZSVÁR.

STEIN JÁNOS MAGY. KIR. EGYETEMI KÖNYVKERESKEDÉSE.

1890.

260—1889.

Az erd. ev. ref. Egyházkerület Megújított Énekeskönyvének kiadói joga iránt 1885. év kezdetétől fogva, tiz évi tartamra, Stein János urral kötött szerződés Stein Gábor urra átruháztatván, ig. tanácsunk nevében fölhatalmazom nevezett új kiadó urat, hogy a jelzett szerződés föltételeinek fenntartásával, az Énekeskönyv új és diszesebb népies kiadásának példányait ötven krajczárjával árusithassa el.

Kolozsvár, 1889. márczius 1-én.

Szász Domokos, s. k.,
erd. ref. püspök.

ZSOLTÁROK JEGYZÉKE.

ZSOLTÁROK	LAP
I.	A ki nem jár hitlenek tanácsán . . . 209
LXV.	A Sionnak hegyén Úristen 230
CV.	Adjatok hálát az Istennek 243
CXLVI.	Áldjad én lelkem az urat 251
CIII.	Áldjad lelkem uradat Istenedet 241
CXXXV.	Áldjátok az úr nevét 248
XIX.	Az egek beszélík 214
L.	Az erős Isten uraknak ura 227
LXII.	Az én lelkem szép csendesesen 230
LXXVII.	Az Istenhez az én szómat 234
CXIX.	Az oly emberek nyilván boldogok 244
XXIII.	Az úr énnekem őriző pásztorom 216
XXIV.	Az úr bir ez egész földdel 217
LXXXIX.	Az úrnak irgalmát 238
CXXXVIII.	Dicsér téged teljes szívem 248
XXX.	Dicsérlek. uram tégedet 220
LXXV.	Dicsérünk téged Isten 233
LXXXVI.	Hajtsd hozzám uram füledet 237
LXI.	Kiáltásom halld meg, Isten 229
XXXIV.	Mindenkoron áldom 224
XLII.	Mint a szép hives patakra 226
XXXII.	Nosza istenfélő szent hivek 221
VIII.	Oh, felséges úr, mi kegyes Istenünk 211
LXXXIV.	Oh, seregeknek Istene 236
LXVI.	Örvendj egész föld az Istennek 232
XX.	Szívemet hozzád emelem 218
XVI.	Tarts meg engemet, oh én Istenem 212
XC.	Tebenned biztunk eleitől fogva 239
CXXX.	Tehozzád teljes szívből 247
CXII.	Tehozzád kiáltok Uristen 250
V.	Uristen az én imádságom 210

DICSÉRET.

LAP

LXII.	Uram! bűneink soksága	51
CLXXXVII.	Uram! im előtted	162
CLXXXVIII.	Uram! im itt állunk	152
CXXXIII.	Uram! téged tisztelünk	116
LXI.	Uram Jézus! idvezítőm	50
XLVIII.	Úristen! a nap felköltével	38
CLXXV.	Úristen! egybegyűltenek	149
CIII.	Úristen! ki jó és szent vagy	92
CCXV.	Úristen! te mástól nem vetted	184
CXIII.	Úr Krisztus! ki vígaságnak	100
CXXVII.	Úr Jézus! idvesség fejedelme	111
CXXXIII.	Útas vagyok e világban	197
XXXIX	Új nap, új hét derült reánk	30
CCVI.	Zengjen győzedelmi ének	175
CCXXVIII.	Jaj mely hamar mulik	194
CLVII.	Jézus! előtted állanak	144
CCXIX.	Jézus! hitünk fejedelme!	188
LXXVII.	Jézus! ki a sirban valál	69
LXXXIII.	Jézusnak a megdicsőültnek	74
CVII.	Jézus! téged magasztalunk	96
CXVIII.	Jézusunk holtteste	104
CXXII.	Jézusunk! idvességünkre	107
CLVIII.	Jer keresztyének! szemlélni	136
CLX.	Jer lássuk az úr keresztyét	138
CCXII.	Jertek hazafiak örüljünk	180
LVIII.	Jóltévő Isten! menynei felség	48
CLXX.	Jőj segítségül, oh nagy Isten!	146
XCII.	Jövel Szentlélek Úristen!	81
CXLIV.	Vajha én tiszta szívvvel	124
CXCI.	Vetünk, uram! reménységgel	164
CLI.	Világnak ura, bölcs teremője	130

ÉRTESÍTÉS.

Erdélyi evang. reform. anyaszentegyházunk rég óhajtott **Énekeskönyvét**, az 1834-beli köz-szent-zsinatban megállított alaprajz s az 1836- és 1837-ki közzsínat helybenhagyásai szerint szerkesztve, adjuk ezennel a buzgó keresztyének kezébe.

Maga e gyűjtemény szól ugyan magáért az egyes ítélnök, ki az 1777-től fogva teljességgel nem újtott s nem jobbitott Énekeskönyvünket és jelenkorunk sürgető kívánatait ismeri: de mint közérdekű vallásos könyv, s az ezt használó buzgó közönség tekintete is, bővebb ismertetést és értesítést méltán kívánnak.

Ezen megújított Énekeskönyv szerkesztésében különös figyelem lön fordítva arra, hogy régibb dicséreteinkből minden alkalomra a jobbak — kevesebb vagy több igazítással, — számos melodiáink közül pedig csak a szebbek és szokottabbak maradjanak meg. Így az öregek és a megszokottaknak előitéletes pártolói is feltalálják benne kedvelt énekeiket; s ha némi részben kívánataikat kielégítve nem látandják is, megnyugosznak azon, hogy mindenkinek ebbeli teljes kielégítést szerezni éppen lehetetlen volt. Azonban a megmaradott régi énekeken sok változás nincs téve, nehogy a régiségnek kitetsző s kedvelt színét elveszessék, s új jeles darabokká se öntethessenek.

Szent Dávid zsoltárait, mint nagyobbára a zsidó nemzet történeteire s ünnepeire szerkesztetteket, s mint a melyeket a keresztyén ember sok válogatás után is kevés értelemmel énekelhet, külföldi hitsorsosaink egészen kihagyták, de jelen Énekeskönyvünk végén a főlebbi szempontból néhány szokottabb és szebb melódiájú zsoltár tulajdon száma alatt, néhol egész versek kihagyásával megmaradtak, s e részben a régi Énekeskönyv is használható. Ha pedig valaki hijában keresendi ezen kiválogatottak között némely kedvelt zsoltárait, nyugtassa meg magát itt is annak meggondolásával, hogy mindennek kedvét se tudni, se teljesíteni nem lehetett.

Miként töltöttük be ennyi kihagyottak helyét, érezni fogják a figyelmes olvasó s buzgó keresztyének. Szinte száz új dicséret lőn kiválogatva erdélyi anyaszentegyházunk t. t. férfaiinak beküldött munkáiból: mintegy ötven jeles darab vétetett által szomszéd nemes magyar hazabeli hitsorsosink megújított Énekeskönyveiből; azonkívül eddigi katechizációi énekeink is nagyobbára az ott tett jobbitások szerint maradtak meg. Hálás köszönetet érdemelnek buzgón dolgozott t. t. férfaink; legédesebb jutalmukat pedig, mint minden nemes fáradozásért, öntadatukban fel fogják találni. Örömet szerez a szomszéd hazabeli hitsorsosoknak is tudhatni azt, hogy világos értelemmel, izléssel és kegyes érzéssel készült énekeiket itt is lelki éldelettel használják.

Az új és tiszta kóta-jegyek kedvesek lesznek a szemnek; taktusra osztott melódiáink pedig — ha a kántorok szorgalma is hozzájáruland — kedvesebbé válnak a fülnek, s így szívre, lélekre hatásabbakká; e mellett, midőn a régi kótázaton az énekmesterek se tudtak eligazodni, e jelen kóták, rövid magyarázata után, a mesterséget nem értőken is könnyűséggel segitenek. Megkevesített régibb melódiáinkhoz csak a IV.

V., XXX., XXXIV., XXXV. és CCXIV. számok alatti új nóták adattak, s ezek is nem egészen ismeretlenek. Méltán remélhetni tehát, hogy a kevés számú, de kedves melódiák egész gyülekezettől betanulva, lelket emelő énekké olvadnak; midőn ezelőtt sok nóták a kántoron kívül vagy senkitől se, vagy csak fülsértőleg énekeltettek.

Megújított Énekeskönyvünk használatát nevelik a hozzáragasztott temetési énekek is az által, ha a kedves elköltözötteknek akár halotti tanítás mellett, akár csak kikiséréssel tartandó végtiszteletkor (magukkal vivén Énekeskönyvüket) az eddig nagyobbra siket és álmolygó kíséretet közzenekléssel, s az abban megelevenedő gondolatok és érzések megható erejével az élők magukra nézve épületesebb részvétté, a megholtra nézve is méltóbb tiszteletté képezendik.

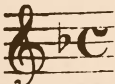

Bérekesztésül az imádságról s az úri szent vacsoráról világosító elmélkedések és oly könyörgések lőnek felvéve, melyeket a buzgó keresztyén a gyülekezet helyén vagy magános házában, egészséges vagy beteges állapotjában, lelki épülettel olvashat. Belbecsét külalakjával is ajánlóbbá, s az egészet egy valóságos ember házi kincsevé tenni törekedtünk; buzgón óhajtvá, hogy ezen megújított Énekeskönyv is az igazi vallásos erkölcsi életnek elevenítésére és erősítésére szolgálhasson.

Kolozsvártt, karácson-hava utolsó napján.

1837-ik esztendőben.

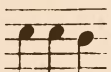
Ezen felváltó vagy feloldozó nevet visel; ennek az az ereje, hogy az előtte levő hangot mind a kereszt mind a **b** ereje alól feloldozza: ezt tehát akkor használjuk, midőn valamely hang már fel volt kereszttel emelve, vagy le volt **b**-vel bocsátva és azt az eredeti független állapotba akarják visszahelyeztetni.

Minden ének első rendjében a kulcs és más előjegyek után kitett **C** betű vagy törtszámok a taktus nemét jegyzik, melyben van az ének írva. Így például:

 egész vagy háromnegyedet, négynegyedes, a a $\frac{2}{4}$ negyedes taktust jelöl.

Az melynek feje üres, s mint egy **O** szár nélkül ilyen áll, nevezik egyes vagy négynegyedes kótát kótának; az ilyen a leghosszabb kóta és ezt legtovább kell nyújtani.

Ilyen melynek feje hasonlólag üres, de felfelől kóta szára van (felfelé vagy lefelé már az mindpedig egy), fél vagy két negyedes kótának; ez is hosszú kóta, de már csak félannyi ideig kell nyújtani mint az egész kótát.

Az ilyen melyeknek szárok van és fejök bétöltve, nevezzük negyedrészes v. fertályos kótáknak; ezek már rövidebb kóták és csak negyedrészes annyi ideig kell nyújtani mint az egész kótát.

Az ilyen melyeknek fejök bé van töltve, de a szárok egyszer meg van húzva, nyolczadrész vagy félfertályos kótáknak; ezt már nyolczszorta kevesebb ideig kell tartani mint az egész kótát és így jó sebesen kell énekelni.

Az olyan kótákat pedig, melyeknek szárok kétszer van meghúzva, nevezik tizenhatadrészes kótáknak; az

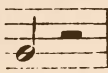
olyakat a legsebesebben kell énekelni. Ilyen kóták az egész Énekeskönyvben csak a CLXIV-dik Dicséretben fordulnak elő.

Ha pedig akármely kóta mellett egy vagy több pont áll, azon kótát másfél annyi ideig kell tartani, mint maga a kóta, azaz: mindenkor félannyi idővel tovább, mint a meddig nyújtani kellene magára a kótát, ha pont nem volna mellette, t. i.

a kétnegyedest háromnegyedig, az egynegyedest másfélnegyedig.

Az ilyen boltozat alakú jegyet nevezik kőtésnek; a hol ezen jel áll, az alatta levő hangokat egybe kell kötni, a nélkül, hogy szótagot mondanánk reá: ezen jegy tehát az úgynevezett hehrintést jelöli.

Az ilyen jegyet nevezik koronának, a hol ezen jegy áll, jó hosszan lehet a hangot nyújtani.

Ezen jegy mely egy kis vonal a harmadik vonalon, a kóta után, neveztetik s z ü n j e g y n e k vagy pausának.

Valamint szintén ezen jegy is: A hol ezen jegyek közül akármelyik eléfordul, az énekléstől meg kell szünni, s így e jelen Énekeskönyvben mindig a rend végét jegyzik.

A rendek végét tehát csálhatlanul mindig e három jegy közül valamelyik jelöli; azon vonalok pedig, melyek a kótázat közt az öt vonalon keresztül vonva szüntelen eléfordulnak, csak taktus vonások, melyekkel egyik taktus a másiktól megkülönböztetik.

Ezen jegy pedig

ismétlés vagy repetitio jele; ezen jel közé foglalt hangokat, legyen fél, egy vagy több rend, ismételni kell.

A DICSÉRETEK

MUTATÓTÁBLÁJA

BETÜREND BEN.

DICSÉRET	LAP
XXII.	A csillagos égnek seregei ott . . . 12
VIII.	Adj békességet Úristen . . . 5
LIV.	Adjunk hálát megtartó Isten . . . 44
CXC.	A hanyatló természet intésére . . . 164
CCXXXIV.	A ki az úrnak dolgában fáradoz . . 198
CLXIII.	Áldás, dicsőség tenéked . . . 141
169.	Áldást kérünk oh nagy Isten . . . 145
CC.	Áldott légy emberek atyja . . . 170
CLXXI.	Áldott legyen szent neved . . . 146
LXXXIX.	Áldott Szentlélek reánk szállj. . . 79
CCIX.	Áldunk téged mindenható . . . 178
CXXVIII.	Áldjuk szüntelen kegy. Isten . . . 112
XCIII.	Álmélkodással csudáljuk . . . 83
LIII.	A nap immár elenyészett . . . 43
C.	Angyali sereg Krisztus születésén . 88
XCVI.	A próféták elhallgattak . . . 85
XCI.	A pünköstitnek jelesnapján . . . 80
CLXXXIX.	Aratásnak ideje van emberek . . . 163
CLXXXII.	A szép természet ölében . . . 156
CLXXVII.	Atyja az erkölcsi világnak . . . 151
XII.	Atya, Fiu, Szentlélek . . . 6
CCXX.	Atyánk! kérünk, fogadd el . . . 189
CX.	Atya-úristen! rólad vallást . . . 98
LXXXVII.	Az ígélet teljesedett . . . 77
CCXXXVI.	Az Isten az árvák atyja . . . 199
CXXVI.	Az övéinek az úr megtartója . . . 110
CXCIII.	Az úr kebeléből jönnek . . . 166
CCI.	Az úr meghallgata bennünket . . 171
LXVIII.	Az úrnak jóvolta napjainkhoz . . . 58
CLXXXV.	A végtelen világ . . . 160

DICSÉRET

LAP

CXCV.	Bánatos szívvel állunk	167
CCX.	Bár dördül ég, és föld remeg.	178
XXVI.	Boldogok a lelki szegények.	16
LXXIII.	Búsan zúgnak a harangok.	65
LXXIV.	Dicsérd lelkem Istenedet.	66
XCIV.	Dicséretet mond nyelve	83
CXI.	Dicsérjük háláadással	98
CLXXXIV.	Dicsőült helyeken, menynyei	158
CLXIX.	Egek ura szállits áldást	145
CXCIX.	Egyetlen egy segítségünk.	170
CCXI.	Élet kútfeje mindenható Isten.	179
CCXXVII.	Elmégy kedves gyermek	193
CXLI.	Élők Istene! tégedet	122
CCXVI.	Embernek fia! tekints megdob.	185
LXXXI.	Emlékezzünk ez napon	72
LXIV.	Én Isteneim!	53
CII.	Én lelkem indulj fel örömmel	91
XLVI.	Én lelkemnek legméltóbb óhajta.	36
CXLII.	Én lelkem tehozzád	123
CV.	Én nem perlek.	94.
LXVII.	Ez esztendőt megáldjad	57
LXXXII.	Ez húsvét innepében	74
92.	E pünköszt innepében	82
CCXXIX.	E világ mióta	194
CXLIX.	Felséges úr, mi Istenünk	128
XLIV.	Feltetszett a nap	34
XXXVIII	Fordulj lelkem dicsérettel	30
LXXVI.	Győzedelmi szent innepe	68
XLVII.	Hála legyen Istennek	37
CXCII.	Halandó! tekints örömmel	165
CCIV.	Hála neked, Kegyes Isten!	173
LVII.	Hálát adunk, Istenünk!	47
CLII.	Hallgasd meg, uram! kérésünket	130
CLIV.	Hallgasd meg Uristen! kérésemet	132
XVIII.	Hallók, uram! szent igédnek	10
X	Ha te meg nem tartasz	6
CCXXIV.	Hirdettesd, uram! igédet	191

DICSÉRET

LAP

CLXV.	Hirdetvén az úr halálát	143
CIX.	Hiszek örök Istenben	98
CXXX.	Hivek! ébredjetek	113
CLIII.	Hozzád kiáltunk, királyunk!	131
CXXXIV.	Hozzád kiáltunk, mi Istenünk	117
XXVII.	Hozzád örök fővalóság!	18
XCV.	Igaz Isten! ígéretedben	84
XXI.	Imádandó Isten! e széles föld	11
CLXXXI.	Im a tavasz már megérkezett	155
CCXLIII.	Immár gyarló testem	204
XIV.	Im bejöttünk nagy örömmel	7
LII.	Íme a kellemetes estve	42
GCXXXI.	Íme jó az ítélet	196
XXXII.	Isten! a roppant egeknek	23
CLXVIII.	Istene a kegyelemnek	145
LIX.	Isten! hozzád közelgetünk	49
CCXXXVIII.	Isten! ki vagy Örömindnek	202
CCV.	Isten! mi erős oltalmunk	174
CXXXII.	Istennek választott népe	115
IV.	Istennel járni, lakozni	3
CCXLIV.	Itt a sirhalmok sorában	205
XCVII.	Keresztyének! jertek	85
XLI.	Ki hitta az éjszakát elő?	32
CCXIII.	Királyoknak nagy királya!	181
XXIX.	Kire nézzünk	19
VII.	Könyörülj rajtunk	4
CCXXVI.	Krisztushoz készülök	192
LV.	Krisztus, ki vagy nap és világ	45
LXXX.	Krisztus ma feltámad	71
LXXXVI.	Krisztus menyhybe felméne;	76
XCIX.	Krisztus urunknak áldott születésén	87
XL.	Legelső gondom, ha reggel	31
LXXIX.	Légy áldott, kegyelmes Isten	70
XXXV.	Légy csendes szívvel	27
CXXXI.	Lelkem mondj dicséretet	114
CLVI.	Lelkem siet hozzád menni	133
CXXXV.	Lelkünknek ez teljes indulatja	117

DICSÉRET

LAP

CXXV.	Lelkünk hozzád kívánczik	109
LXXI.	Magasztaló szívömléssel	62
CCXL.	Már elmégyek az örömbé	203
CCXXXVII.	Megdobbant kebellem állunk	200
XX.	Meghallók, uram! beszédel	11
CXCVII.	Meghatá az egeket	168
CCXXII.	Megilletődve elődbe borulunk	190
CCXXI.	Megszólala az orgona	189
CLVII.	Megterítve áll előttünk	133
CXLIII.	Mely boldog, ki igazán él	124
CXXIII.	Mely nagy vidámsággal	108
CCXXIII.	Menynynek földnek teremője	190
XXIII.	Minden a ki hív keresztyén	14
XVII.	Mindenható felség	9
XXXIV.	Mindenható! leborulva	25
CLXXVI.	Mindenható! mély tisztelet	150
IX.	Mindenható! reménynyel	5
CCXXV.	Mint a rózsa, melyet sért	191
CVIII.	Mint a szép hives kútőre	97
CVI.	Mint az ellankadott szarvas	95
XXIV.	Mit használ keresztyénségem	15
CLXIV.	Mondjatok dicséretet	142
XXXI.	Nagy az űr, ki fényes házat	22
CCXVII.	Nagy Isten! azt te rendeled	186
LXXXV.	Nagy Isten! egek királya	75
CXX.	Nagy Isten! imádásodra	105
CLXXXVIII.	Nagy Isten! ki az aratásnak	162
CCXVIII.	Nagy Isten! kit bé nem fognak	187
XXX.	Nagy Isten! téged imád	20
CXV.	Nagy öröme szolgál szívünknek	102
CXLVII.	Nagy vagy, oh egek királya!	127
XLII.	Neked éneklek	33
V.	Nem vagyunk mi magunkéi	3
LXIII.	Ne szállj perbe én velem	52
CXLVIII.	Nosza istenfélő hivek	127
LVI.	Oh én lelkem! dicsérjed Istenedet	46
CLXI.	Oh én lelkem! dicsérjed Istened	140

DICSÉRET

	LAP
CCXLII.	Oh halandó! tekintsd hol állsz! . . . 204
CXCVI.	Oh igaz és szent Istenünk! . . . 168
CLIX.	Oh irgalmas Isten! örökké áldott . . 137
XLIII.	Oh Isten! a nap fáklyája . . . 34
LXXV.	Oh Isten! ki a törődött . . . 67
CXCVIII.	Oh Isten! ki az egeket . . . 169
CCXXXII.	Oh Isten, mily boldog az. . . 107
CXLVI.	Oh, könyörgést meghallgató . . . 126
CLXXIX.	Oh, mely rövid ez az élet! . . . 153
CLXXXVI.	Oh menyneyei örök jószág! . . . 161
XXXVII.	Oh menyneyei világosság! . . . 30
CXXI.	Oh menyneyei világosság! . . . 106
CXIV.	Oh, seregeknek hatalmas kir. . . 101
CXCIV.	Oh szent Isten! ki az időt . . . 166
CXVI.	Oh úr Jézus! áldassál. . . 103
CCXXXIX.	Oh jaj! gyászos hang . . . 202
CXIX.	Oh úr Jézus! egeknek nagy kir. . . 105
CXVII.	Oh Jézus! ki a váltság . . . 103
LXV.	Oh Jézus! lelkem reménye. . . 54
CXXIX.	Oh Jézus! mi idvességünk . . . 112
XXV.	Oh Jézusom! szent életedben. . . 15
CXII.	Oh Jézus! örömet érzek . . . 100
CXXXVIII.	Őrizz meg uram! bennünket . . . 120
XXXVI.	Örök élet forrása . . . 29
LXIX.	Örök Isten! kinek esztendőik . . . 59
III.	Örök Isten! ki szereted . . . 2
CLXXIII	Örökké megáll Jézusom! . . . 147
CLXVI.	Öröm- s hálaénekléssel . . . 144
XV.	Örül mi szivünk . . . 8
CLV.	Örülj szivem! . . . 133
LXX.	Örvendezzen már e világ . . . 61
LXXVIII.	Örvendezzetek egek . . . 70
CLXXXIII.	Örvendezzünk a nagy Istennek . . . 157
XCVIII.	Örvendjétek keresztyének . . . 86
CLXXII.	Örvendj Krisztusnak országa . . . 146
CXXXIX.	Próbáld meg uram! próbáld . . . 121
CCVII.	Rémülten rebegjük nevedet . . . 176

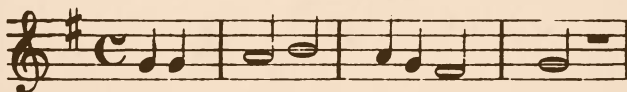
DICSÉRET	LAP
CLXXX.	Sebes szárnyain az időnek 154
LXVI.	Seregeknek hatalmas nagy kir. 56
CCXLI.	Seregeknek szent Istene! 203
CCII.	Sir a földnek embere 172
CCIII.	Síralmas napokat értünk. 172
CCXIV.	Szálljon áldás rád az égből 182
CCXXXV.	Szárítsátok a keserves. 199
LX.	Szemeimből bánat könnyei 50
LI.	Szememnek felnyílása 41
VI.	Szent buzgósággal jöttünk 4
CXL.	Szent igéd, uram! nekünk 122
II.	Szent Isten! noha néked. 2
XC.	Szentlélek! végy környül. 80
CL.	Szent vagy uram! szent 129
LXXII.	Szenved az úr, meghal az élet 63
XLV.	Szivem buzogj hálákat 36
L.	Szivem megaláztatván 39
LXXXIV.	Szivünket hozzád emeljük 75
CI.	Szivünk vígsággal ma bétölt 89
CLXXIV.	Szólott az úr, hogy legyen. 148
CCXXX.	Szörnyű halál 195
XIII.	Szükölködünk 7
CXXXVI.	Taníts meg, uram! szent törvény . . 118
XXXIII.	Te benned bizni, oh áldott Isten . . 24
XVI.	Téged áldunk, nagy Isten! 9
CCVIII.	Tégedet keres lelkünk 177
XI.	Tehozzád emeljük szivünket 6
CXXIV.	Teljes annak boldogsága 108
CXLV.	Teljes szivből hozzád esedezünk . . 125
LXXXVIII.	Teneked mondunk dicséretet 78
XLIX.	Teneked, uram! hálát adok 39
I.	Terólad zeng dicséretünk 1
XIX.	Te töled vettük Uristen! 10
CXXX.	Tisztelünk, uram! nagy félelem . . . 119
CIV.	Tudjuk, oh Isten! hogy törvényid . . 93
XXVIII.	Uram! a te bölcsességed 18
CLXII.	Uram! bocsásd el népedet 141

INVOCATIÓK.

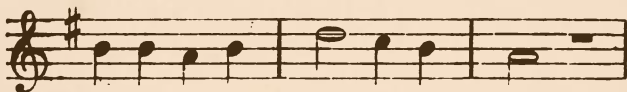
Innep és vasárnap reggel.

I.)

Nóta : XXXV. Zsolt.

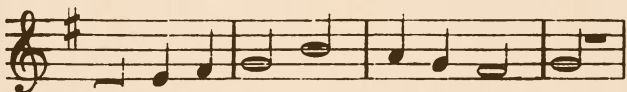
Te ró - lad zeng di-csé-ro - tünk

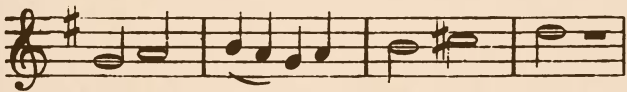
Nagy Isten! té - ged tiszte - lünk,

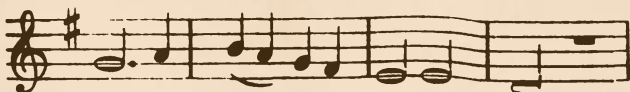
Szent há-zad - ban szivvel lé - lek - kel

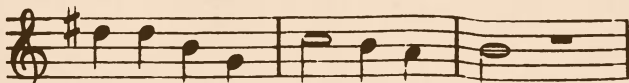
I - mád-ko - zó szent ér - zé - sek - kel ;

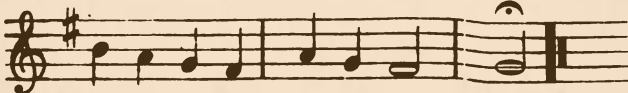
Szen-teld meg igye - ke - ze - tünk,

Lel - ke - sitsd gyüle - ke - ze - tünk,

Hogy vigyen e - löbb ez ó - ra

Mindnyájun-kat a fő jó - ra.

II.)

Nóta : LXVII. Dics. *Ez esztendődt megdölgjad.*

Szent Isten! noha néked Az egek ülőszéked, Ott dicsérnek tégedet. *∴* Biztat szent ígéreted, Hogy azért meg nem veted Földön lakó népedet. Együtt vagy vélek, Kikben alázatos a lélek. Mi is hát térdet hajtunk, Hogy rajtunk Könyörülj, s kegyelmeddel Fogadd el, Mikor tehozzád emel kezét Ez a gyülekezet.

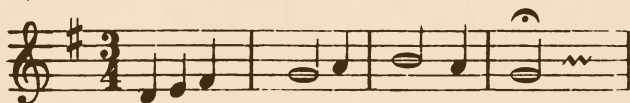
III.)

Nóta : VIII. Inv. *Adj békecsógot úr Isten!*

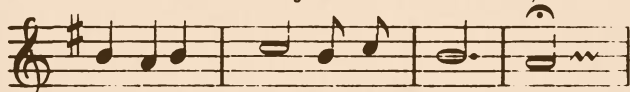
Örök Isten! ki szereted Szentid között dicséreted: Szívünket szent lelkeddel gerjeszd, Néped közt terjeszd Szent ígéd s tiszteleted.

Vasárnap délután.

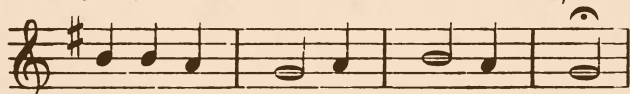
IV.)

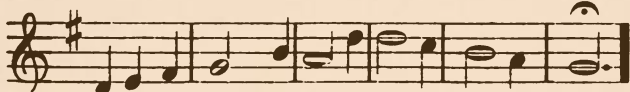
Istennel jár-ni la - koz - ni,

Szent élet - tel il - la - toz - 'ni,

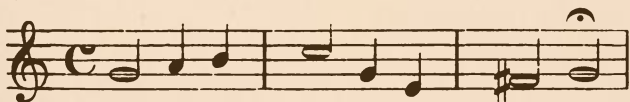

I - gaz-hit - ben nem ha - boz - ni.

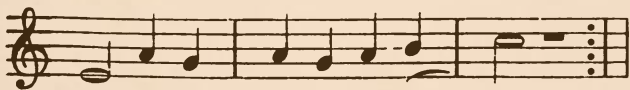

Jézus Krisztus! tanits, ta-nits i-mád-koz - ni.

V.)

Nem vagyunk mi magun - ké - i,
Testünk-lel - künk Is - te - né - i,

De Jé-zus vé-re bé - re.
Ne - ve tiszt - te - le - té - re.

U - ram Jé - zus! jö - vel el,
 Lel - ked ál - tal se - gits fel :
 Di - cső - it - sük mi testünk - ben,
 Az Istent, és mi lelkünk - ben.

VI.) Nóta : CXXXVIII. Zsolt. *Dicsér téged.*

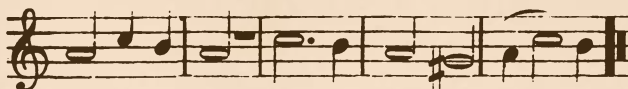
Szent buzgósággal jöttünk be, Nagy Isten! szent-séges házádba; Lelki örömmel telünk be, Arczra borulván hajlékodba. Szent ez a hely, szent itt minden, Szentelj meg Uristen bennünket, Hogy keresztényi hűszívvel Tehessük meg tiszteletünket.

Köznep reggeliek.

VII.)

Könyörülj rajtunk Úr Is - ten

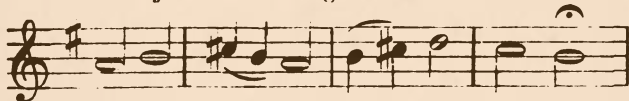

És hallgasd meg A mi i - mád - sá-ginkat.

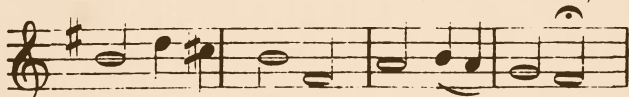
VIII.)

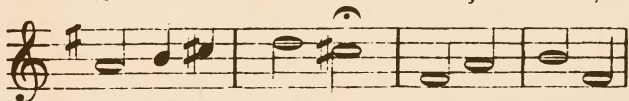
Adj bé-kes - sé - get Űr Is - ten!

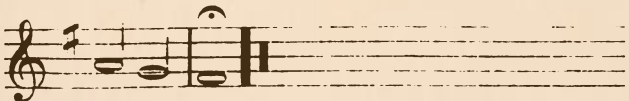
A mi i - dőnk - ben e föl - dön,

Mert nincsen né-künk több baj - vivónk,

És ha-da - ko - zónk. Ha-nem csak te

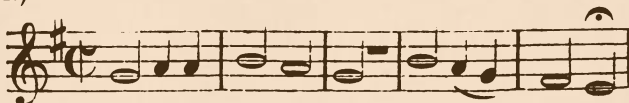
Űr Is - ten!

IX.) Nóta : CLXIV. Dics. *Mondjatok dicséretet.*

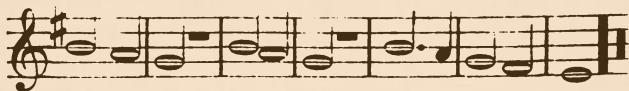
Mindenható! reménnyel Kiáltunk fel hozzád az égre; Midőn téged dicsérünk. Jőj hozzánk segítségre!

Köznapi estveliek.

X.)

Ha te meg nem tartasz U-ram Is - ten

Hi - já-ban Vigyáznak A mi szeme - ink.

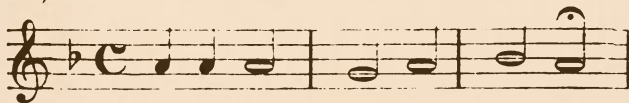
XI.)

Nóta : CXLI. Zsolt. *Te hozzád kiáltok.*

Te hozzád emeljük szívünket, Nagy Isten e nap végével, Munkáink megszűnésével, Segéljed igyekeztünket.

Könyörgés és prédikáció között.

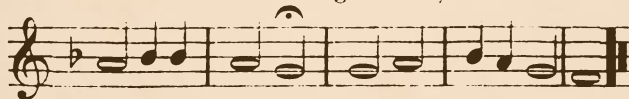
XII.)

A-tya. Fi - u. szent - lé - lek!

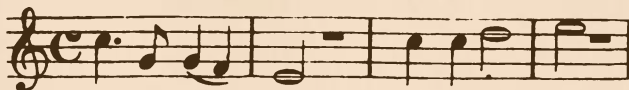

Ké - szits szent i - géd - re, .Jé - zus

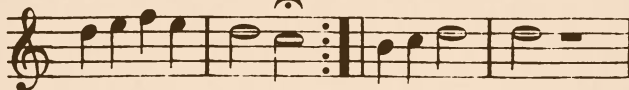

érdemét ru-házd Ál-dott hive - id-re.

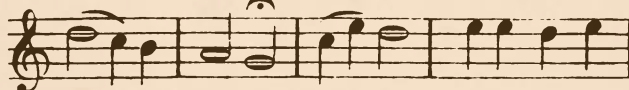
XIII.)

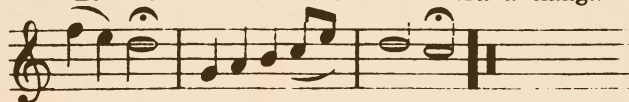
Szü-köl - kö - dünk Nagy mérték - ben,
Remény - ke - dünk Ő - rök Is - ten!

Segedelem nél-kül :/: Dicsérhes - sünk,
Te légy segítse - gül.

És le - hessünk Jé - zus szava hallga-

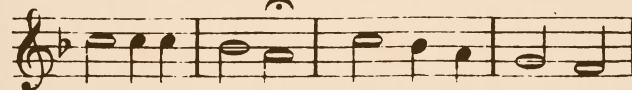
tó - i, Igaz megtar - tó - i.

Templomba menéskor.

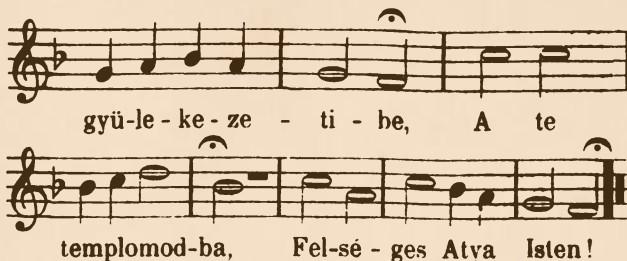
XIV.)

Im bé - jöt - tünk nagy ö-röm - mel

Fel-sé-ges Is - ten! A te szen - tid - nek

2. Itt megállunk te előtted, Felséges Isten! Igaz hitből áldozunk te előtted, Vallást teszünk rólad, Felséges Atyaisten!

3. Ugy kívánczik mi lelkünk Te szent ígédhez, Mint a szomjuhozó szarvas a vízhez, A hideg kűtfőhez, Felséges Atyaisten!

4. Csak ez nekünk vigaságunk, Felséges Isten! Hogy lakozik a te neved közöttünk, Dicsértettel tölünk, Felséges Atyaisten!

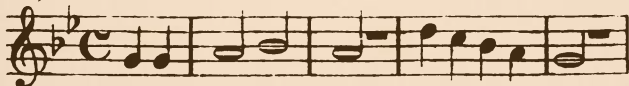
5. Tartsd meg azért békességben. Felséges Isten! A szent gyülekezetet igaz hitben, Te tiszteletedben, Felséges Atyaisten!

6. Prédikáld szent ígédet, Felséges Isten! Ne hagyd szomjuhozni a mi lelkünket, Áldd meg életünket, felséges Atyaisten!

7. Zengedeznek mi ajakink, Felséges Isten! Örvendetes szókbán, dicséretekben, Ékes énekekben, Felséges Atyaisten!

8. Áldott vagy te magas menyinyben. Felséges Isten! Kit illet dicséret a szent templomban, Anyaszentegyházban, Felséges Atyaisten!

XV.)

A templomba megyünk, Hol Űristen - nek

Szent i - gé - jét hall - juk.

2. Előtted állunk Örök Uristen! A te templom-
modban, És tiszta szívvvel Dicsérünk tégedet.

3. Áldd meg, Uristen! A te népedet, Kik téged
szeretnek; Tartsd meg közöttünk A gyülekezetet.

4. Legyen békesség, Felséges Isten! Anyaszent-
egyházadban; Oltalmazz minket Minden háborunkban.

5. Dicséret néked Atyaűristen! A te szent fiad-
dal, És szentlélekkel. Mi vigasztalónkkal.

XVI.) Nóta: LXXV. Zsolt. *Dicsérünk téged Isten!*

Téged áldunk nagy Isten! E szent napnak reggelén,
Kik megjelentünk itten Szent tornáczið küszöbén; Te
vagy atyánk, jóltevőnk, Hűséges gondviselőnk.

2. Szent igédnek világát Tündököltesd lelkünk-
ben, Annak hathatóságát Gyümölcsöztesd éltünkben;
Hogy lélek szerint higyjünk, S igazán cselekedjünk.

3. Tartsd meg köztünk Uristen! A hiveknek
seregét, Közöld velök kegyesen Szereteted kegyelmét;
Hogy országod terjedjen, Vég nélkül növekedjen.

XVII.) Nóta: CLXXXIV. Dics *Dicsőült helyeken.*

Mindenható Felség! teremtesid édes atyja, Szent
házad szerelme szívünket, oh, mint meghatja! Rólad
zeng énekünk szózatja: Boldog, ki beszéded hallgatja,
És szent igédet tanulhatja.

2. Szenteld meg Uristen! buzgó igyekezetünket, Hogy hozzád illendőn tehessük tiszteletünket, Töltsd bé szentlelkeddel szívünket, Szenteld meg gyülekezetünket; Áldd meg ünnepszentelésünket.

3. Adjad, hogy szent neved buzgó szívvel dicsérhessük, Tökéletességed inkább inkább ismerhessük, Magunk jámborul viselhessük, Hitünk végczélját elérhessük.

4. Tedd élővé köztünk szent beszéded hirdetését, Hogy lelki örömmel vehessük annak intését, Láttasd igéd gyümölcsözését, A szent életnek terjedését, Halld meg néped esedezését.

5. Halld meg atyánk! mikor életet és egészséget Kérünk, s ezek mellé lelki testi békességet; Adj földünkön termékenységet; Ne bocsáss reánk ellenséget, Végy el rólunk minden inséget.

Kijövetelre.

XVIII.) Nóta: CXLVI. Zsolt. *Adjad én lelkem.*

Hallók Uram! szent igédnek Gyönyörűséges hangját, Érzők drága kegyelmednek Szívet megható lángját; Ennél drágább és jobb kincs, Tudjuk ez életben nincs.

2. Ird bé Uram! mi szívünkbe A meghallott beszédet, Erősíts gyenge hitünkben, Hogy megtartsuk igédet, És kövessük az utat. Mely az életre mutat.

XIX.)

Azon nótára.

Te tőled vettük Uristen! Lelkünk tehetségeit; Te tanítod nekünk itten A hit ösmereteit: Adjad. igazán higgyünk. És szentül cselekedjünk.

2. Adjad, hogy gyülekezetünk Lélek szerint szépüljen, És minden felekezetünk Beszédedből épüljen; Hogy lássék ki belőlünk, Hogy benned vagyunk s élünk.

XX.) Nóta : CV. Zsolt. *Adjatok háldt az Istennek.*

Meghallók, Uram, beszédedet, Magasztalunk azért tégedet; Áldunk, örök Isten, mindég; Téged imád a föld s az ég. Maradjon rajtunk kegyelmed, Legyen velünk segedelmed.

2. Szenteld meg, Atyánk, sziveinket, Kegyelmeddel erősíts minket, Hogy tarthassuk meg igédet, Élünk istenes életet, Szent neved dicsőségére, S lelkeink idvességére.

KÖZÖNSÉGES VASÁRNAPIAK.

Prédikáció előtt.

XXI.) Nóta : LXXXIX. Zsolt. *Az Úrnak irgalmát.*

Imádandó Isten! e széles föld néked :/: Zsámolyod, és a menyny fényes ülőszéked. A te mindenható kezeid csinálmánya És erőd tüköre e világ alkotmánya. Csak homályt találunk ellőtünk és mélységet, Elménkkel megfogni akarván ily Felséget.

2. Kezdeté sohase volt a te idődnék. :/: Eszten-deid soha el nem végeződnek; Minden dolgok tőled származnak mint kútftől; Te lételt nem vettél semmi megelőzőtől. A változásoknak körülötted helyet nem adsz; A ki régen voltál, te ugyanazon maradsz.

3. Láthatatlan lélek! te bétöltesz mindent, *!:* Jelen vagy itt alatt, valamint oda fent. Nincs oly dolog, melyet szemeid ne látnának; Bár fedjék köd-jei a sötét éjszakának. Oh, emberek! nincsen az Isten előtt titok: Tudva vannak nála minden gondolatitok.

4. Csodákkal teljes a természet temploma, *!:* Melyekből kitetszik bölcseséged nyoma, Nagy vagy a nagyokban, bölcs vagy a kicsinyekben, Gondod el nem fárad ennyi sok ezerekben: Végetlen jóságod a menyiny és föld hirdeti. Sokaságát nyelvünk mert ki nem beszélheti.

5. Szenteknek szente vagy, oh Isten! s nincs hiba *!:* Szent akaratomnak határozásiba. Igazságod megáll, ha tartasz törvényszéket: Mivel jól ismered a szívet és veséket. Mégis a bűnösnek halálán te nem örülsz; Inkább nagy irgalmad szerint rajta könyörölsz.

6. Boldog nép az, a mely imád ily Felséget; *!:* Boldog, kit ily felség kegyelmébe bevett, A kinek hatalma mindenre elégséges. Jósága megadja a kinek mi szükséges. Tartsd fenn, oh jó Atyánk közöttünk ez ismeretet, Hogy te nem egyéb vagy, hanem merő szeretet.

XXII.)

Azon nótára.

A csillagos égnek seregei ott fennt. *!:* Tündöklő fényökkel dicsérik az Istent. Az egek boltjai alatt forgó világok, Mely bölcseségéről beszélő bizonyságok, Az ő szavára lett tenger, hegy, füvek és fák, Jóvoltát s erejét szüntelenül kiáltják.

2. Hát én, kibe lelket a jó Teremtő tett, *!:* Némán vesztegeljek, s ne dicsérjem őtet? Nem! sőt minden lelki erőmet összeszedem, Elmémnek szárnyain székihez emelkedem. Szólok, s ha tétováz rebegése nyelvemnek, Könynyeim tanui lesznek tiszteletemnek.

3. Rebeg nyelvem; de te, ki szívem vizsgálod, :/: Abban oltárodát füstölve találod. Én, ha a napfénybe mártanám is ecsetem, Fölséges voltodnak árnyékát se festhetem. A te tisztelőid bár legyenek angyalok, Csak siketes hangon dicsértettel általok.

4. Ki ruházott fényt a sok ezer napokra, :/: Színes sugárokat rakván orcájokra? Ki indítá útnak a számtalan földeket? Ki kötött egymáshoz annyi ezer testeket? Kimért útakon ezeket ki mozgatja? Uram, a te szádnak mindenható szózatja.

5. Te szóltál: és testek lettek egyszeriben :/: A megmérhetetlen mélység üregiben. Egy szódra fogtanak futásokhoz anynyi sok, Rémitő nagyságu ke-rengő golyóbisok. Mind földi, mind vizi, mind a szelid, mind a vad — Mind az okos állat él és örvend általad.

6. Te rendelted, hogy a mezők és erdők egymást :/: Felváltván. hosszszítsák s kurtítsák a látást. Végig az erdőkön te öntél patakokat, Eleveníteni a szomju virágokat; Mely vizek ott tükört tartván az élőfáknak, Cseregnék tetején a széjjelszórt csigáknak.

7. A szélvésznek gátul te tettél hegyeket, :/: Melyek mulattatják távol a szemeket. Ott a kövek vizes ereibe rejtett csők, Végén patakokat buzognak ki a kútők. A barázdák szomját te enyhited esővel. A nyárnak rekkenő hevét hives szellővel.

8. Te tartod a zsengetavasznak kezeit, :/: Mig kitergeti színes szőnyeget: Aranyszín ruhát adsz az ért gabonafőre. Fürtökből koronát fűzöl a szőlőtőre. A megfagyott földet hópelyhekkal pólalod. Lakósit élesztő örömmel kínálod.

9. Általad az ember lelke az ezredik :/: Ég boltozatán is feljülemelkedik. Tudja a multakat, ért, ítél, okoskodik: Lépvén okról okra, rajtad megállapodik; Magában félelmet érez és kívánságot; Tart a sirtól, s várja a halhatatlanságot.

10. Uram! munkáidról leszen dicséretem, *:l:* Mig tart az e végre adatott életem. Kérlek, vedd jó neven, ha egy gyarló féregnek, Ajaki töredék dicséretet rebegnek. Te látod, mely buzgók bennem az indulatok, Melyeket jól érzek, ki nem magyarázhatok.

11. Oh! ha kivetkezvén e testből, idővel *:l:* Állok széked előtt koronázott fővel: Több lesz énekemben az erő és méltóság, Magasztalván téged, oh felséges valóság! Repüljetek elé kívánt idők sebesen, Hogy örömeimben több változás ne essen.

XXIII.) Nóta : CXXXVIII. Zsolt. *Dicsér téged.*

Minden a ki hiv keresztyén, Ily szent nap templomot gyakorol; *:l:* Minden ember itt tanulhat, Többet többet a fővalóról, Nagy Isten! te lakozol itt Dicsőséges jelenléteddel, S legelteted hiveidet, Életadó szent beszédeddel.

2. Mely nagy boldogság az nekünk, Hogy itt te elődbe gyűlhetünk, *:l:* S egyesített szívvél veled, Menyyei atyánk! beszélhetünk. Magánosok imádsága, Lelkesülhet bár buzgósággal; De közönséges tisztelet, Feljűlmulja azt méltósággal.

3. Szegény, gazdag, kicsiny és nagy, Úr, szolgál, tudós és tudatlan, *:l:* Mind Istennek gyermeki itt — Mint a boldog és boldogtalan. Mindenható! mi mindnyájan, Atyánknak tégedet ismerünk, S életet, kegyelmet, áldást, Egyesült szívvél tőled kérünk.

4. Adjad, hogy e köztisztelet, Mely itt összekapcsol bennünket, *:l:* Egymás boldogítására, Lelkesen buzdítsa szívünket. Adjad, minden kegyes lélek, Együtt higen és cselekedjék, Hogy szentegyházad serege, Mind többre többre nevedkedjék.

XXIV.) Nóta : XLII. Zsolt. *Mint a szép hives patakra.*

Mit használ keresztyénségem, Ha nem a szerint élek, :/: Ha nincs igaz kegyességem, És vétkezni nem félek, ha az Úrnak ösvényét Tudván, rontom törvényt, S azt a ki megholt érettem, Csak szám áldja s nem életem?

2. Mit használ nekem a jó hit, Ha azt csak nyelvvel vallom, :/: De nem termem gyümölcsseit. Inkább a bűnt javallom, Ha rajtam erőt vesznek, És rabszolgává tesznek, A megveszett indulatok, Ugy, hogy velők nem birhatok?

3. Így még sokkal vétkesb vagyok Én, ki Krisztust ismerem, :/: Tudom érdemi mely nagyok, S ötet szájjal dicsérem — Mint az, ki sötétben jár, S nem tudja, hol éri kár: Mit használ jó ismeretem, Ha nem követi életem?

4. S vajjon nyugalma hol leli Szivem, mikor szenvedek; :/: Ha lelkeket bú terheli, S abban igen szenvedek; Mikor a halál rettent, S az a ki igaz és szent, Megitéli életemet, S felfedi minden vétkemet?

5. Jaj, mit használ valahára, Mikor sirból felkelek, :/: Ha képmutatók módjára, Könnyörgök s énekelek, És jó cselekedetem, Nem szépíti életem? Mert kiben hit van s kegyesség, Csak azé lesz az idvesség.

6. Segélj hát, Uram! éltemet, Hogy tenéked szenteljem, :/: S minden cselekedetemet, Kedved szerint rendeljem; Nyujts erőt és értelmet, Minden lelki sérelmet, Hogy itt gondosan kerüljek, S végre menynekben örüljek.

XXV.) Nóta : CV. Zsolt. *Adjatok hálát az Istennek.*

Oh Jézusom! szent életedben, Mily felséges példamámá lettél! Tégy gyorsá követésedben, :/: Hogy azo-

kat miket tettél, Én is örömmel tehessem, És nyomdokaidat kövessem.

2. A te szived minden bűntől ment — És tiszta volt mint tanításod, Éltednek minden része szent, :/: És minden munkálódásod, Az Isten dicsőségére Cézelt, s lelkünk öröme.

3. Minket szent életre serkentél, S hogy szivünket nyomodon ragadd, Szentség nehéz útján mentél :/: Mielőttünk önnönmagad: Ellenséget is szeretted, Rosszat rosszal nem fizettél.

4. Te minden emberrel jót tettél: A kesergőket vigasztaltad, Minden sebet enyhítettél: :/: A szenvedőt nyugasztaltad: Abban tölt gyönyörűség, Ha nyujthattad segítség.

5. Barátiddal szeliden bántál, A bűnösökhöz is betértél, Ellenségnek jót kívántál, :/: És bűnbocsánatot kértél; Magad engedelmes voltál Istenhez, miglen meghaltál.

6. Ilyen példákat hagytál nekem, Melyekben téged kövesselek; Igérted, hogy lesz segédem :/: Csak tégedet keresselek, Ezt mondad: vedd fel terhemet, Rám nézz és kövess engemet.

7. Jézus! kérlek segélj engemet, Hogy hiv tanítványod lehessen! Ismerjelek vezéremet, :/: Gyorsan utánad siessek, Szent példád szerint élhessek S másnak is példa lehessen.

XXVI.)

Azon nótára.

Boldogok a lelki szegények, Mert noha nincs szemvesztő fények, S nem ajánlják érdemöket, :/: Se árnyékba vont élteket Nem körzi rang hiusága, Övék a menynek országa.

2. Boldogok, kik könnyet hullatnak, Mert azok megvigasztaltatnak,

Nyervén jutalom fejében :/: Örömet sirás helyében, S végén szívök keservének, Zeng ajkaikon új ének.

3. Boldogok az alázatosok, Mert a földet birják örököül. Sorsban bátor homályosok, :/: De ez rajtok nem örököül; Mert ki magát megalazza, Azt az ég felkoronázza.

4. Boldogok a kik ravasztságot Nem üznek, de az igazságot Éhezik és szomjuhoz-zák, :/: S léptöket úgy irányozzák, Mint az Istentől intetnek: Mert ők megelégtetnek.

5. Boldogok a kik irgalmasok, Mert ők irgalmasságot nyernek, Szívét pokolláng marja sok :/: Könnyörületlen embernek; Mig a kegyesség kebele Menyneyi malaszttal tele.

6. Boldogok, kiknek szívök tiszta Az ég főjavát rájuk bizta; Mert ők mindig Istent látnak. :/: Örvendeznek e sajátnak, S ha pénzben, érczben koldusok, E menyneyi kincscsel dúso.

7. Boldogok a békességesek, Mert bár pályáik tövisesek: De ők Istennek fiai, :/: S útjok szűrös bogáncsai Helyébe virágok nőnek, A békességes tűrőnek.

8. Boldogok, kik az igazságért Háboruságokat szenvednek; Mert a lelkes bajnokságért :/: Föld felibe emelkednek, S mint küzdésök olajága, Övék a menynyek országa.

9. Boldogok lesztek, ha bennetek Bántanak, s hazudnak ellenetek, Haszidnak ésháborgátnak, :/: Rosz vádakkal kárhoztatnak: Mivel ezt türitek értem, Én jutalmatok kimértem.

10. Örüljete s örvendezzete! Menynyben bőséges érdemetek; A próféták előttetek :/: Hasonló sorsot szenvedtek: De kivíván a háborut, Viselik a fénykoszorut.

XXVII.) Nóta : XXV. Zsolt. *Szívemet hozzád.*

Hozzád örök fővalóság! Hozzád vágyik én lelkem ;
 :/: Rólad véghetetlen jószág! Rólad leszen énekem,
 Téged a ki nem óhajt, Annak nincsen miért élni ; Hoz-
 zád ki fel nem sohajt, Az jót kitől tud remélni?

2. Tőled vagyon itt mindennek Létele s boldog-
 sága ; :/: Te vagy a szerencsétlennnek Öröme s vigassága :
 Azért hozzád emeli minden a maga szózatját, S ben-
 ned hiven tiszteli A világok édes atyját.

3. A nagy természet is téged Csak téged vall
 urának, :/: Kész engedni istenséged Mindenható sza-
 vának, S nagy oltárán áldoznak Szüntelen a teremtmé-
 nyek, Mert érzik, hogy tartoznak, Állatok és növények.

4. Ah! de az ember hálája Illet tégedet mégis
 :/: leginkább, kinek hazája Jóságodból az ég is ; Ki
 élte boldogságát Itt leginkább érezheti, S kegyelmeid
 nagyságát, Minden napon szemlélheti.

5. Emelkedj azért hálám fel — Fel a magas egekre,
 :/: Indulj mind estve, mind reggel E dicső vidékekre ;
 Honnan most is áldás jó E földi rövid éltünkre ; De
 hol a jó teremtető Majd koronát tesz fejünkre.

XXVIII.) *Azon nótára.*

Uram! a te bölcseséged Rendelte el sorsunkat, :/:
 Te vagy Uram! ki intézed Éltünk révén hajónkat.
 Csendes idő tőled van ; Tőled jön a szélvész reánk,
 Jó és rossz napjainkban, Te vagy a mi édes atyánk.

2. Boldogságunk szép nappalát Sokszor buba
 merited ; :/: De ugyan te bűnk homályát Öröme is
 derited. Te vagy sorsunk vezére! Nem ismerünk ki-
 vüled mást, Életünk ösvényére Csak tetőled kérünk
 áldást.

3. Uram! ha mást boldogítasz, És megáldasz bőséggel; :/: Ha sokakat gazdagítasz, És minket versz szűkséggel: Tekints kegyesen felénk, Oltalmaz meg irigységtől, Adj béketűrést belénk, Védj a békételenségtől.

4. A ki irigy szemmel nézi Embertársa jólétit, :/: Az önmagának tetézi Terhes sorsa inségit. A ki azért panaszol, Mert kedvezőbb a sors másnak, Az Isten dolgába szól, Irigye embertársának.

5. Te tudod, mint mindentudó, Mi jó, mi rossz minékünk: :/: Miről mi azt hiszszük, hogy jó, Abból jöhet inségünk. A szív bú közt termi meg A maga legszebb gyümölcsit, Ha búkönyny öntözi meg, Ugy fogan meg többször a hit.

6. Minden sorsban, a melybe tett Isten keze bennünket, :/: Megelégedéssel lehet Folytatni életünket: Kezünk vessük munkára. Tegyük, mit tenni nekünk kell, Bizzuk többit az Urra, Ő megkoronáz jó véggel.

XXIX.) Nóta: XIII. Dics. *Szűkölködünk stb.*

Kire nézzünk? Ki reménnyel Biztassa szivünket, :/: Hogyha vérzünk, Ő kegyével Enyhitse sebünket? Csak az Isten, A ki minden Fohászinkat meghallgatja, Mert emberek atyja.

2. Emberekben, Lehetetlen Bizni, mivel azok :/: Mindenekben tehetetlen Véges valóságok! Ők is enyhét És kegyelmet Attól esedeznek, nyernek, Ki ura mindennek.

3. Isten a mi Segedelmünk, Ki sohasem hagy el, :/: Másban semmi Hiedelmünk Nincs, gondot ő visel, Hatalommal, Irgalommal Intézi egész éltünket, Oltalmaz bennünket.

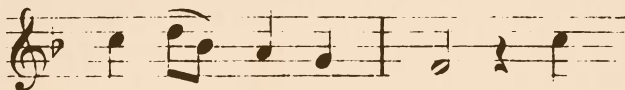
4. Benne bizunk Egyedül csak, Kész nála segítség; ∴: Ha hibázunk, Megnyugtатnak A hit és reménység: Hogy az Úrban, Kegyelem van, Minden bűneinknek nyerve, Szűn szívünk keserve.

5. Életünknek Sok órája Kétséget okozhat; ∴: De hitünknek Koronája, A Jézus, eloszlat. Bajainknak Enyhet adnak Mindig az ő biztatási, S enyhülés forrási.

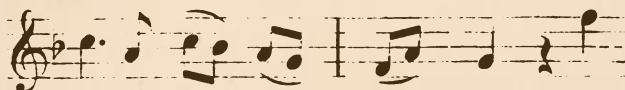
XXX.)

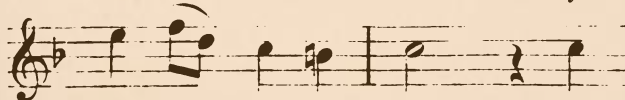
Nagy Is-ten! té - ged i-mád Menyny

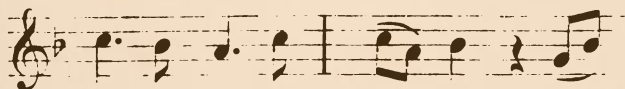
min - den la - kó - ja. Has-

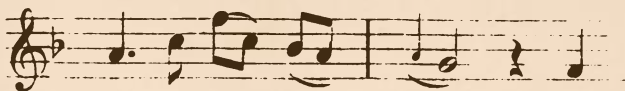
son föld - ről is hoz - zád Gyer-

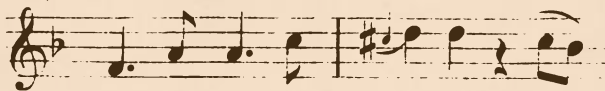
me - kid há - lá - ja A-

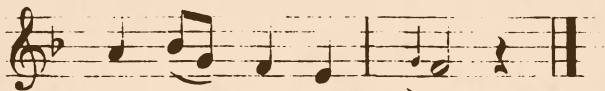
tya vagy menynyen, föl - dön, Min-

den a te mi - ved : A-

tyánk! meg-szen-te - lőd - jön A

te ál - dott ne - ved!

2. Egész éltünk folytával Téged magasztaljunk;
Nap költe vagy hűnytával Jóságodért áldjunk, Keresve
igaz hazánk, Fényljen igazságod; Tegyük a jót, s így
hozzánk Jöjön el országod.

3. Legjobb a mit te akarsz Szent Isten minden-
hol; S bár sokat bölcsen takarsz, Szívünk neked hó-
dol. Sorsunk te igazgatod, Bölcsen mivelsz mindent;
Legyen meg akaratod E földön mint ott
fenn.

4. A kincs epesztő szomja, Mint a nagy sze-
génység, Lelkünk föld felé nyomja. S kísértő ellenség.
Nem kérünk túl a renden, Enyhítsd szükségünket;
Add meg, Atyánk! a minden Napi kenyé-
rünket.

5. Mi jó s szép, látja lelkünk, De terhel bün
súlya, S menynyet ohajtó keblünk Nyugodalmát dúlja;
Atyánk, bocsásd meg bűnünk, Szives meg-
térőknek, Mint mi is megengedünk Ellenünk
vétőknek.

6. A test, világ ellent vet Hitünk s erényünkbe,
Világítsd útunk, s minket Ne vigy kísértetbe:

De ha szédítő veszély Fenyeged s ostromol, Atyánk!
te magad segélj, Szabadíts gonosztól.

7. Hozzád, áldás forrása! Bizva esedeztünk, Jézus közbenjárása Kezes is érettünk, Tiéd a föld és az ég, Országolsz mindenben; Tiéd erő s dicsőség, Mindörökké, ámen!

XXXI.) Nóta. LXXXIX. Zsolt. *Az Úrnak irgalmát.*

Nagy az Úr, ki fényes házat építette :/: Ott fenn a számtalan egeknek felette, Hol sok ezer napok fényesítik pitvarát, A magasság s mélység határozzák udvarát. Ráül mint szekérre a menyindörgő felhőre, Villámlást bocsátván lovagok helytt előre.

2. Énekeljen neki az egész természet :/: Napkelet, dél, észak és a napenyészet. Kettőztessék meg a dicséret, midőn annak Hangjai a hegyek felől visszazapattannak. És te ember! kit ő tett a földön elsővé, Változd dicsőségét mindég buzgó kútforróvé.

3. Magasztald fel őtet, hogy használj magadnak, :/: Dicséretid neki mert hasznot nem adnak. A bünt vetkezzed le rólad s a testiséget, Ha hozzáemelkedsz dicsőítése végett. Lehullnak, ha vele társalkodol, menyinyei Származásu lelked földön ragadt menyinyei.

4. Egyszer se fogjon úgy a nap futásához, :/: Egyszer se jusson el úgy ágyasházához: Hogy őt ne dicsérnéd szivednek tolmácsával, Egyesítvén szavad a természet szavával. Ez szólit meg téged, hogy háladásra serkenj: A te értelmednek beszél a föld és menyiny.

5. A természet atyja nem vet engem is el, :/: Rólam is hűséges volta gondot visel. A kincs és dicsőség ha enyimek nem lettek. Igazságvizsgáló lelket

adott helyettek. Adott külső s belső ép érzékenységeket, Kezeimbe lantot, szájamba új éneket.

6. Uram, a mit adtál, tartsd meg azt számomra, :/: Több nem kívántatik én boldogságomra; Én pedig mit adjak neked gyarló létemre: Háládatlanságom hogy ne térjen szememre? Imádlak téged bételvén szent félelemmel, És dicséretedet egygyé teszem éltemmel.

XXXII.) Nóta: XLII. Zsolt. *Mint a szép hives patakra.*

Isten! a roppant egeknek Bölcs erős alkatója, :/: A lételnek és letteknek Hatalmas fentartója, Te képzelhetetlen nagy, Örök és végetlen vagy; Együtt mélység és magasság, Tiszta s fénylő világosság.

2. Isteni munkásságodnak Legelső teremtmése, :/: Mint tiszta valóságodnak Sugárzó tenyészése, Ama világosság lett, Melyet szád lelke kivett A sötét természetéből, S széjjelövellett az égből.

3. Bennünk az okos erőnek Szünetlenül munkásnak, :/: Lételedet ismerőnek, Mint égi származásnak Eredete is te vagy, Te oh egyetlenegy nagy! Minden valónak kútfeje, Minden élőnek ereje.

4. Világosítsd hát lelkünket, Világosságnak atyja! :/: Érdekeljen úgy bennünket Világod sugárzatja, Hogy értsük lételedet, És tudjuk felségedet Jól s értelmesen tisztelni, Okos innepet szentelni.

5. Örvend lelkünk, mikor téged Nyilván Istenének vall, :/: S dicsőíti Istenséged Több kezed munkáival, Az égi seregekkel Egyező zengésekkel Értelmes dicséretekben Imád a gyülekezetben.

6. Jó vagy te, jóknak szerzője! Minden teremtesidnek; :/: De jó vagy idvezítője Választott hivednek! Szent vagy és bünt gyűlölő, De nagyon könyö-

rülő; Mint erőd megmérhetetlen. Ugy irgalmad vég-hetetlen.

7. Ezzel az erős hitellel Imádjuk Felségedet, *!:* Ily biztos vallástétellel Dicsőítünk tégedet, Mi por, de te miveid, Bűnösök de hiveid. Alkotmánya hatalmadnak, Tárgya örök jóságodnak.

8. Közöld velünk fiaiddal Atyai jóságodat, *!:* Együtt örök hatalmaddal Éreztesd irgalmadat; Azzal éleszd hitünket, élesítsd értelmünket, Tégy méltókká, por létünkre. Menynyei eredetünkre.

XXXIII.) Nóta : XC. Zsolt. *Te benned biztunk.*

Te benned bizni, oh áldott Istenség! Beh drágább kincs ez minden földi jónál; Hova lennék, mi lenne a mindenség, Ha menynyen, földön nem te országolnál; Homály körülem, bennem félelem: Magam ha nálad nélkül képzelem.

2. De nappal virad és remény úgy bennem, Világ kormányán jobbodat ha látom; És bár nehéz úton kell néha mennem: Bátran megyek, ha e hit lett sajátom, Ragadd, ragadd szerencse mindenem, Gazdag maradtam, mert van Istenem.

3. Van Istenem, hatalmasabb mindennél, Ki úr, a meddig hat világnak tére; Villámok szárnyán bár szüntelen mennél, Nagy országának nem jutnál végére. S akarni e királynak már elég: Szavának együtt hódol földdel ég.

4. Van Istenem, ki hat mindenbe mélyen, S egyszerre látja mind, mi volt s jövend el; Ő tudja hol, mikor, mivel segéljen: És csak jó célra, csak bölcs eszközt rendel; Nincs, nem volt, nem lesz egyszer is hiba Legkisebb is dicső munkáiba.

5. Van Istenem, kit jó atyának hirdet E szép világon minden a mit látok, Nem kell rettegve hajt-

nom neki térdet, Ő mindig áld, nem jöhet tőle átok.
E földön engem égne ő nevel, S fokonkint feljebb
mind feljebb emel.

6. Van Istenem, ki meg nem szűnik lenni, Ha-
tári közt ő nincsen az időnek. Ezred, meg ezred mul-
jék el bár menyinyi, Marad jövő s mult nála egyen-
lőnek. Világon minden más erő avul: Ő jó s hatalmas
változatlanul.

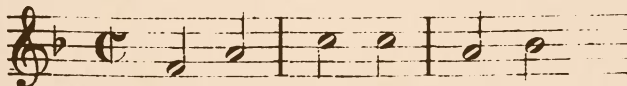
7. Ki lenne hát, kibe reményt vethetnél. Oly
ingatlant, oh szívem, mint Istenbe? Mily bátran nyug-
hatol ily őrizetnél, S mehetsz akár minő jövővel
szembe! Bár emberektől elfelejtve vagy: Van neki
gondja rád, ő el nem hagy!

8. Ő el nem hagy ne félj, igazság hive; Csak
bátran menj, nehéz is bár a pálya, Hiába vonva rád
gonoszság íve. Tiéd lesz mégis győzelem pálmája: És
semmi nyíl halálra nem talál, Mert közbe Istened
paizsszal áll.

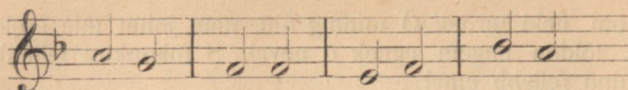
9. Ő el nem hagy, ne félj erény barátja, Ha
lábad jónak útjáról nem tér el; Ő hiv küzdésed helybe-
hagyva látja, S nemes czélodra bölcsen elvezérel. Ne
csüggedezz a szenvedés alatt: Ő ekkor is jó Istened
maradt.

10. Ő el nem hagy, ha szemfedél kárpitja Vég-
órád kondultával rád lehull is: Még ekkor útid szebb
hazába nyitja, S atyád marad mindig a siron túl is.
Most hidd, majd tisztán általlátod ott, Hogy ő neked
mindenkor jót adott.

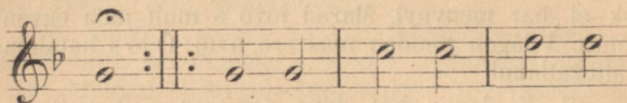
XXXIV.)

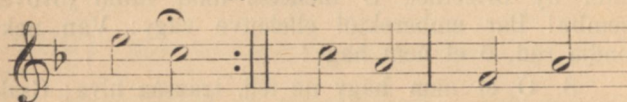
Min - den - ha - tó! le - bo-
Lel - ke - sed - ve, fel - buz-

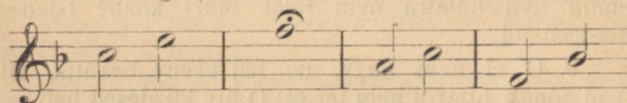
rul-va. Tisz-te - let-tel e - lőt-
dul-va. Di-cső - it-jük szent ne-

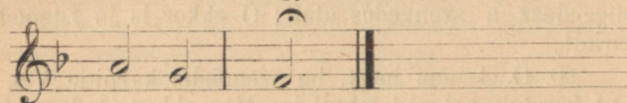
ted, :l: Egy por - szem-ben böl-cses-
ved! :l: Egy csepp viz - ben di - cső-

sé - ged, :l: Egy - a - ránt ki-
sé - ged,

tet - szó nagy : Min-de - nik - ben

je - len vagy.

2. A kis madár kellemetes Hangja téged magasztal, :l: A menyindörgés rettenetes Szava nagy-nak téged vall: Keblünk szelid sohajtása, :l: A szél-vész vad ordítása, Hirdetői nagy Isten! Hogy hatalmad végetlen.

3. A világok ezerei Lételet téled vettének, :l: Szívünk vidám örömei Némán rólad beszélnek. Ben-ned áll fenn a mindenség, :l: A föld és a temérdek

ég: Mely dicső vagy, nagy Isten! Itt alatt és oda fenn.

4. Ha a földi láрма közül Szívünk hozzád eljuthat: :/: A mit óhajt szüntelenül, Megnyugvást — ott találhat. Végetlen! hát fogadjad el :/: Azt atyai szeretettel, A mit hálaérzésünk Szájunkra ad most nekünk.

5. A természet, a nagy minden A te remek templomod, :/: A legkisebb fűszál ebben Neked örök oltárod. Azért buzgó tisztelettel :/: Imádjuk mi, hő kebelled, Szent Űristen! nagy neved, Hirdetjük dicsőséged.

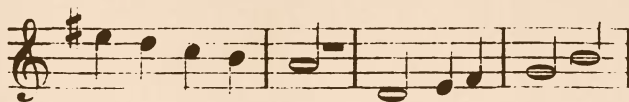
XXXV.)

Légycsendes szívvel és bé - ké - vel,

É - le - ted - nek Is - te - né - ben : Ő bir ö -

römnek bőv - sé - gé - vel, Vé - le bol - do -

gulsz minden - ben : Ő kút - föld

és fényes na - pod, Ő tő-le jön min-

den vig-sá-god; Légy csen-des szív-vel.

2. Ő bir végetlen kegyelemmel; Atyai szívvel van hozzánk: Sehol nem sért minket semmivel, Kegyelmes szemmel néz reánk: S bárha keresztel látogat, Kész segedelmével támogat: Légy csendes szívvel.

3. Mint legyen neked s másnak dolga, Az nála nincsen elrejtve: S ha munkájában vagy hiv szolgál, Nem lesz nála elfelejtve, Hallja ő fohászkodásid, Jól látja könnyhullatásaid: Légy csendes szívvel.

4. Ha senki sem volna világon, Kire magadat bizhatnád, Mégis segítségével nagyon Magadat vigasztalhatnád: Tudja titkos bánatidat, S bölcsen vezérli dolgaidat; Légy csendes szívvel.

5. Ő hallja lelked óhajtásit, Miket nem mernél mondani. Neki szived titkos panaszit Bizvást meg lehet vallani; Ő mindenütt vagyon vélünk, Hallja s megadja a mit kérünk; Légy csendes szívvel.

6. Mit búsulsz szegény, élted felől, Azt miképp folytasd. s tápláljad, A ki azt adta jó kedvéből, Attól elémented várjad: Van nála minden bőségben, S téged se hagy el a szükségben: Légy csendes szívvel.

7. Ne mondd: nem látok semmi eszközt, A mit keresek nem lelem: E tesz Isten s ember között közt, Tőle jön a segedelem; Mikor azt nem is láthatod, Ő nála mind feltalálhatod; Légy csendes szívvel.

8. A segítség néha bár késik, De ugyancsak eljön végre: Várakozás nehezen esik, De majd válik

idvességre; Mi lassan jó, a bizonyosb, És a mi késik.
kivánatosb; Légy csendes szívvvel.

9. Ne emésztődjél ha ellenség Rosz hirt költ
rád hazugsággal: Bár érjen csufság, keserűség, Meg-
győzheted azt jóssággal; Ha Isten a te oltalmad, Em-
bertől nem lehet ártalmad; Légy csendes szívvvel.

10. Valamig mi e földön élünk, Sokszor kereszt
ér bennünket; S gyakran mitől legjobban félünk.
Mind az érdekl szívvünket, Mig nem érjük halálunkat,
Nem lelhetjük nyugodalmunkat; Légy csendes szívvvel.

11. Van Isten népének szombatja, Akkor az Úr
megszabadít, Inség kötelét elszaggatja, S teljes szabad-
ságba állít; A halálban elvégződik Minden, és boldog-
ság kezdődik; Légy csendes szívvvel.

Ifjak templomi tanítása előtt.

XXXVI.) Nóta: XXX. Dics. *Nagy Isten téged imád.*

Örök-élet forrása, Felséges Istenünk! Bölcsességed
lámpása, Világoljon bennünk, Hogy legyünk hiv hal-
lói A hiv tanítónak, S szívvünkbe fogadói Az erkölcsi
jónak.

2. A te beszéded drága, Drágább sok kincsek-
nél; Mert életnek világa A hívő lelkeknél: Arany s
ezüst veszendő, De ígéd megmarad, S az abban épü-
lendő Dicsőséget arat.

3. Szentlélek! te szolgáltnak Szenteld szívét, szá-
ját, Hogy folytassa nyájának Üdvére munkáját. Adj
figyelmet fülünkbe, Szívvünkbe érzetet, Önts világot
lelkünkbe; Adj örökéletet!

XXXVII.) Nóta : CXLVI. Zsolt. *Aldjad én lelkem.*

Oh menyneyei világosság, Istennek nagy ereje, :/: Ki vagy út, élet, igazság, Minden jónak kútfeje. Szállj meg kérlek szivemben, Segélj gyengeségemben.

2. Űzd el hathatós fényeddel Én elmémnek homályát, :/: Igazgassad kegyelmeddel Annak minden munkáját, Hogy jussak el végtére Ismereted fényére.

Tanítás után.

XXXVIII.)

Azon nótára.

Fordulj lelkem dicsérettel A kegyelmes Istenhez :/: Mert atyai szeretettel Viseltetik mindenhez S a kibén lát készséget, Ád annak bölcsességet.

2. Hozzám is magát viselte, Mint hűséges mes- terem, :/: Tudományomat nevelte, Melyért nevét dicsérem, S életem holtig leszen Szolgálatjára készen.

Köznapi reggeliek.

XXXIX.) Nóta : I. Inv. *Te rólad zeng dicséretünk.*

Uj nap, új hét derült reánk. Hozzád sohajtunk, jó Atyánk! Biztass meg ezen új reggellel, Gyermekidet oly boldog jellel, Mely édes remény képében A lélek szentek szentjében Téged szemlélvén lakozik, Midőn a sziv imádkozik.

2. Ez új hétnek új világa Kegyelmed új bizony- sága, Ősztön a menyneyei életre Formáló erkölcsi jó tetterre. Erősítsd ez ősztönt bennünk. Atyánk, segíts feléd mennünk: Ha csügged az igyekezet, Ne késsél nyujtani kezét!

3. Földi gondunk is rád vetjük, Mert magunktól nem tehetjük, Levén gyengék, erőtelenek, Hogy szükségink teljesebben. Adj erőt és egészséget, Munkánk után elégséget! Ha szükségét kell próbálnunk, Erős hittel add kiállnunk.

4. A kik bánatborús létre Viradtanak ez új hétre; Azoknak keserveit vedd el Megvigasztaló kegyelmeddel! Gyógyítsad a nyögéseket, Fohászkodó betegeket, S ki a bú poharát iszsza, Öröm kelyhét rendeld vissza!

5. Szenteld meg ez egész hetet, Adj lelkes igyekezetet! Így ha munkán forog is kezünk, Elménkben rólad emlékezünk. Minden mivünk folyamatja Legyen erkölcs példázatja, Hogy remény, öröm, szeretet Karján zárjuk bé a hetet.

XL.) Nóta : VIII. Zsolt. *Oh felséges Úr! mi kegyes.*

Legelső gondom ha reggel felkelek, Az, hogy Istennem! tégedet dicsérlek. Minden reggel nagy nevedet zengem, Ha új napra virasztasz fel engem.

2. Im az elmúlt éjjel is megnyugtatl, Békében az új napra eljuttatl. Karod volt felettem a védelem, Azért nem ért semmi veszedelem.

3. Uram! jóságod miként hálálhassam? Méltó dicséreted miként adhassam? Neked szentelem egész életem, Ez legyen hál'adó dicséretem.

4. Ez egész napon te légy, Uram, velem, Midőn a te dolgaidat mivelem, Vezérelj egész életem folytában Az igazság s erény szent útjában.

5. Szenteld meg lelkem, hogy bűnbe ne essem, Minden szent törvényeidet kövessem. Élhessek házam népe javára. Lehessek hazámnak jó polgára.

6. Uram, áldd meg kezem, s elmém munkáit. Segéld szolgáltnak minden jó szándékát. Ha te vagy velem, te vagy vezérem, Uram! mindenben úgy czé-
lom érem.

XLI.) Nóta : LXV. Zsolt. *A Sionnak hegyén.*

Ki hitta az éjszakát elő, Hogy megnyugodjatok, :/:
Ti a napnak terhét viselő Testek és állatok? Ki
fordította fényességre Az éjnek homályát? Ki hozta
fel napját az égre, Hogy fusson új pályát?

2. Te vagy az, oh mindenek atyja! Mert a te
kezednek, :/: Mely az ég seregit forgatja, Nap és hold
engednek. Téged hát imádni nem késünk. És mihelyt
hajnallik, Dicséret mondó éneklésünk Buzgó szava
hallik.

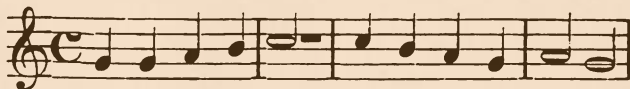
3. Bézártuk volt, mikor aludtunk. Érzékenysé-
ginket: :/: Mi magunkról semmit nem tudtunk, De
te tudtál minket. Ha felénk kár vagy veszedelem Közé-
litni akart: A te nálad lakó kegyelem Oltalma bé-
takart.

4. A te erőd, oh Mindenható! Legyen nekünk
ma is :/: Minden életünk háborgató Gonosz ellen paizs,
Légy segítőnk, ha munkálkodunk, S igazán keresünk,
Vigasztalónk, ha szomorkodunk, Atyánk, ha meg-
esünk.

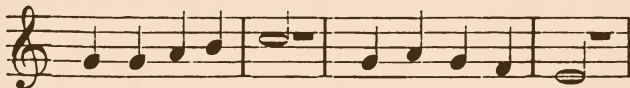
5. Adjad, hogy tartsuk földolgunknak Szent ne-
vedet félni, :/: Hasznáért felebarátunknak Semmink
se kimélni. És szívünk szerint ellelejsük, Ha megbánt
valaki; A másoktól vett jót ne ejtsük Elménkből
soha ki.

XLII.)

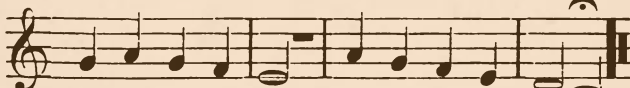
Nóta : LXXXI. Zsolt.

Né-ked é - nek-lek Neved magasz - ta - ló

Szívvel lélek - kel, Hiv ér-zé - sek - kel

Né-ked es-dek-lek Oh ö - rök-ké va-ló!

2. Vajha nem volna Se tett se képzetben, A mi hűtelen Személyem ellen Vádakat szólna Majd az ítéletben.

3. Oh, te kegyelmes! Kész a bocsánatra, Vétett bár neked Gyenge gyermeked, Légy engedelmes, Ereszd áldozatra!

4. Jó atyám! segits Sok jót véghezvinnem, Ez nap ne legyen Rám nézve szégyen; Adj benned hin-nem S ha hülök melegits.

5. Lelked szózatja Levén bölcs vezérem, Nem tévedek el, Sőt vig énekkel Zeng szívem lantja, Ha estvét megérem.

6. Most a munkára Vetem elmém, kezem, Ha súlyos lészen, Áll jobbod készen; Mert szád szavára Hiven emlékezem:

7. »Nem hagylak téged, Tőled nem távozzom, Tisztod kövessed, Én bennem vessed Csak reménység, Rólad gondolkozom.«

8. Atyám! e szózat Szóljon ma nekem is; Majd az estvéli Órán kedvteli Szívvel tölem is Lángol az áldozat.

XLIII.) Nóta: XXV. Zsolt. *Szívemet hozzád.*

Oh Isten! a nap fáklyája Ime fölemeltetett; :/: A setét éjnek homálya E földről elűzetett: A napnak intésére Minden állatok felkelnek, S neved dicséretére Örvendenek a reggelnek.

2. Mi is okos teremtések E napnak kezdetében, :/: Áldásodra vagyunk készek, Szívünknek örömében; Hogy buzgó szerelmedből E mái napra virasztál, Atyai jó kedvedből Egünkre új fényt támasztál.

3. Segits, Uram! munkáinkban, A melyekhez kell fogunk; :/: Hogy szokott hivatalinkban Lehessen jól forognunk. Adj nekünk egészséget, Ehez elégséges erőt; Kerüljük a restséget, Hogy ne láss köztünk heverőt.

4. A te szent neved félelme Kezeinket mozgassa; :/: Gondviselésed védelme Lépésünk támogassa; Hogy lelked tetszésére Ez egész napot tölthessük; S eljutván az estvére, Ismét neved dicsérhessük.

5. Szíveink jó kívánsága Szent Felségednek tessek: :/: Híveidnek imádsága Áldozat gyanánt essék. Uram! mind azt kedveljed, A mivel téged tisztelünk; Éltünket ugy rendeljed, Hogy mi veled, s te légy velünk.

XLIV. Nóta: XXIII. Zsolt. *Az Úr énnékem.*

Feltetszett a nap, sugárzik az égen, Világot áraszt a tágas térségen. A sötét hűvös föld kebelét hatja, Szint, hevet, termést nemző sugárzatja. Minden ébredők munkára sietnek Műhelyébe a roppant természetnek.

2. Halát adunk neked, kegyes Istenünk, Hogy nem bocsátál kárt, veszélyt ellenünk; De jobb kezed hű angyala volt jelen Az elmúlt egész félelmes éjjelen; S távozván lakunktól minden ártalom, Ujulásunkra vált a nyugodalom.

3. Hányan, kik tegnap vig estvét értenek, Most bú-sajtolta könnyeket öntenek? Hányat lenyomott az inségek súlya? Hányat megfagylalt a halál jég uja? Mi pedig élünk, s örömszengeteggel Állottuk körül ol-tárodát reggel.

4. Dicsérünk téged ajkunkkal énekben, Éneklésünkkel szivben és lélekben; Felemelt szemünk egeidet járja, Holott dicsőül ajakink zsoltárja; S a széked felé reménykedő hitnek Jézusi szavak menetelt készítenek.

5. Könyörgünk neked, Atyánk, mindenható! Légy ma is minden ránk háromolható Szerencsétlen sors ellen menedékünk: Adj erőt, kedvet, egészséget nekünk, Add meg az eledelt és öltözetet, Adj a jó célra jó igyekezetet.

6. Légyen kedves neked e gyülekezet, Mely igaz hitben emel szívet, kezet; Lelkesíts ebben ifjakat, véneket, Hogy szorgalommal kövessék tiszteket; S nyugalmas legyen e nappali pálya Végén a munkás éjjeli párnája.

7. Áldd meg valamit elménk, lábunk, kezünk Működésben ma tenni igyekezőnk. Segélj meggyőzni minden akadékot, Mely gátolhatná a tiszta szándékot. Vedd el ártalmát a gonosz célzásnak, Midőn igyekszik kárt okozni másnak.

8. Hallgasd meg, Atyánk! esedezésünket, Juttass békével estvére bennünket, Hogy akkoron is neved magasztaló Ajakkal áldjuk, oh! örökkévaló! S hálás érzetünk a csendes alkonyon Imádásod szent oltárához vonjon.

XLV.) Nóta : XXX. Dics. *Nagy Isten ! téged imád.*

Szivem buzogj hálákát ! Az Ur vigyázott rád ! Zengi nyelvem szent nótákat Annak, ki reggelt ád ! Zengi örvendező szóval ! Az Úr vigyázott rád ! Fizess kegyes adóval annak, ki reggelt ád !

2. Magához jóságával, Hogy vonjon bennünket, A csendes éjszakával Béfedi földünket ; Akkor titkos erőt tölt Látatlanul belénk. Hajnalban ismét felkölt, S szebb fényben néz felénk.

3. Hivek ! kik új erőben Ma felserkentetek, Szenteljétek elsőbben Az Urnak szívetek, S ti elfajult fiaid, Mig késik pálczája, Térjétek, bűn szolgálai, Térjétek hozzája !

4. Jóvoltod, édes atyám ! Túl hat az egeken. Megújulva árad rám Minden reggeleken : A nap s éj változása Hirdeti hűségéd, Oh, minden jók forrása ! Ki ne áldna téged ?

5. Jóságod által lettem, Uram ! a mi vagyok ; Valamit tőled vettem, Mindent reád hagyok. Mi légyen köszönetem ? Mit kedvel felséged ? Neked szentelt életem Örökké áld téged.

XLVI.) Nóta : VIII. Zsolt. *Oh felséges Úr ! mi.*

En lelkemnek legméltóbb óhajtása, Uram Isten, neved magasztalása, Véghetetlen a te kegyességéd, Mindennapon megújul hűségéd !

2. A fényes nap munkáid dicsőségét Felfedezi s hatalmad erősségét, S midőn rendelt pályáját folytatja Te dicsőségedet ragyogtatja.

3. Tiéd a föld, te bölcsen igazgatod, Mind az embert, mind a férget megtartod, E világban minden teremtesed Látja s hirdeti gondviselésed.

4. Engemet is befedez mindenható Szent irgalmad, mely mindenben látható. Miképp áldjam én ezért nevedet? Én Istenem! fogadd el szívemet.

5. Vedd ezt tőlem; oh, ne nézd bűneimet! Szent fiadért bocsásd meg vétkeimet; Ő általa lám atyámmá lettél, S érdeméért kegyelmedbe vettél.

6. Én is tehát teljes reménységemet Benned vetem, és rád bízom éltetem, Te vagy nekem kegyelmes Istenem; Erős váram, oltalmam s mindenem.

7. Csak te tudod mig birhatok élettél, Tudtod kívül egy veréb se veszhet el, Nekem is hiv gondviselőm leszesz, Ki egy hajszalet is számba veszsz.

8. Idvezitőm! add igádat felvennem. És magamat hiv követőddé tennem. Mert a te igád gyönyörűsége, A te terhed könnyű s dicsőséges.

9. Te jól látod nagy erőtlenségemet: Segéljed hát kegyelmeddel lelkemet! Csak te hozzád óhajtozik lelkem! Vedd fel szómat, hallgass meg Istenem!

XLVII.)

Nóta : XXX. Dics. *Nagy Isten téged !*

Hála legyen Istennek E nap viradtával, Hogy engem kegyelmének Fedett oltalmával. Az éjnek sötétsége Jóllehet környülvett. De az ő segítsége Erős oltalom lett.

2. Azért téged dicsérlek, Éltem megtartója, S kérlek légy a mig élek, Elmém oktatója; Oltalmazza irgalmad Mi oskoláinkat, Szentegyházaddal együtt Előljáróinkat.

3. Add, félje szent nevedet E föld kereksege, És keresse kedvedet Emberek népsége; Szent lelkednek ereje Töltse bé szívünket, Hogy nyelvünk dicsérhessen Téged, teremtőnket.

4. Országban békességet, Házunkban kenyeret, Tiszta s józan életet Adjon szent felséged; Mindenütt a szeretet S jóság virágozzon: Mi köztünk egy értelem S kegyesség maradjon.

5. Szent akaratod szerint, Add, kiki eljárjon Dolgaiban mindenként, S reá áldás szálljon; Tenéked úgy engedjen, S úgy bánjék dolgával, Hogy meg is elégedjen A maga sorsával.

6. Segélj ismeretedben Végig megmaradnunk, S ne engedj ösvényedben Soha meglankadnunk: Senki nem árthat nekünk, Ha te vagy mi velünk; Légy hát erős vezérünk, S maradj végig bennünk.

XLVIII.) Nóta: V. Zsolt. *Úristen! az én imádságom.*

Uristen! a nap felköltével Áldjuk a te szent nevedet. És imádjuk felségedet, Hogy mára ép testtel s elmével Jutánk békével.

2. Jóvoltodból felvirasztottál Minket, a csendes álommal. Éjjeli nyugalommal Testben s elmével újtottál, Vidámitottál.

3. Mái nap is, Uram! kegyelmed Velünk bűnös hiveiddel, Erőtlen teremtésiddel, Közölvén, tartson szent szerelmed, Nyujtsd segedelmed.

4. Őrizz a bűntől kegyelmesen, Hogy szükséges dolgainkat Folytathassuk munkáinkat E mai nap is törvényesen, S éljünk kegyesen.

5. Jutass békével az estvére, Hogy akkor is dicserhessünk Téged, s szentül tisztelhessünk, Mely legyen lelkünk öröme, Idvességére.

6. Uram! kérésünk meghallgassad. A Krisztust tekintvén értünk, Add meg a mit tőled kértünk; Minden dolgunkat te forgassad, És igazgassad.

XLIX.)

Nóta : XXXIII. Zsolt. *Nosza istenfélő.*

Tenéked, Uram! hálát adok Hozzám való jóvoltodért :/: És teljes szívből is vigadok Rám áradott jó kedvedért; Mert im meghallgattál, :/: Engem kiragadtál Nyavalyáimból; Szívbeli vidulást, Adtál megtárgulást Sok bánatimból.

2. Im feltámasztád napom fényét. Mely homályba béborult volt, :/: Elmosád rólam lelkem szennyét, Melyben hevertem mint egy holt; Nyomoruság között :/: Mint egy eszeveszett Mikor hányatnám, Akkor segítségemmel Löl, hogy több inséggel Ne bántattatnám.

3. Atyai gondviselésedet Sok ezerszer megpróbáltam, :/: Reám kinyújtott kezeidet Én Istenem! által láttam. Tégedet dicsérlek :/: Azért mig itt élek E gyarló testben: Szájamnak szózatja Eged általhágja: Hiszek igédnek.

4. Ma kezeidbe ajánlottam, Melyeket te adtál nekem, :/: Felköltömkor is azt mondtam: Magad birj engem Istenem! Öröög martalékja :/: Hogy ne légyek rabja, Adj estvét érnem, Ki uralkodol s élsz, Senkitől is nem félsz, Ne hagyj elvesznem.

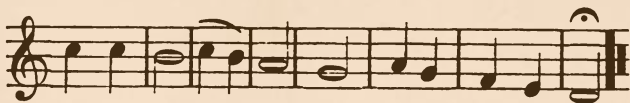
L.)

Szi-vem meg-a-láz-ván, te hoz-zád mé-gyek,

E-lőd-be Is-te-nem! könyör-gést vi-szek,

És szent fi - ad ál - tal néked könyör-gök.

2. Áldott légy én Uram! hogy megtartottál, Bút és kárt ez éjjel rám nem bocsátál, Angyali sereggel oltalmam voltál.

3. E reggeli időt megadtad érnem, Melyben egészséges elmém és testem; Kérlek, minden jóra vezérlj már engem.

4. Mai nap ezt velem cselekedd Uram! Mindenféle büntől magam óvhassam, Hitem jó gyümölcsét hogy meg ne fojtsam.

5. Ételem, italom mérsékelt légyen, Tobzódás, részegség ne nehezítsen; Hivságos gondolat bennem ne légyen.

6. Lágyítsd meg én bennem az akaratot. Meg ne háborítsak ok nélkül jámbort, És haragtartásra ne adjak okot.

7. Jól tudom, Istenem! mely gyarló vagyok, Különb különb bűnre mely könnyen hajlok. Adjad megtérhessek, mikor bűnt vallok.

8. Igaz ítéledet ne ostromozzon, Bűnből a Krisztusért ingyen oldozzon; Érdemem szerint rám átkot ne hozzon.

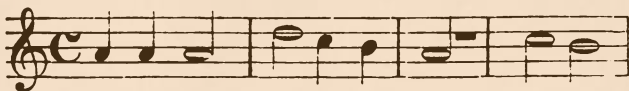
9. Mert éppen magamat neked szentelem Kegyelmes oltalmad legyen mellettem, Szent lelked és ígéd legyen vezérem.

10. Külső károktól is ments meg engemet, Hogy ne fojtsa bánat és bú szívemet; Tartsd jó egészségben gyarló testemet.

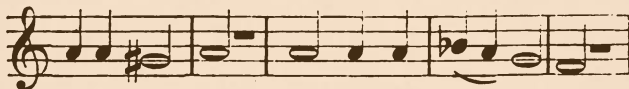
11. Istenem! tenéked legyen dicsőség, A szentháromságban ki vagy egy felség: Csak tégedet illet minden tisztesség.

LI.)

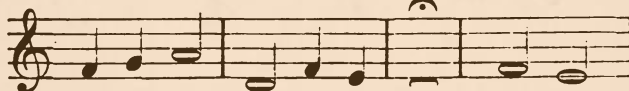
Nóta : XCII. Zsolt.

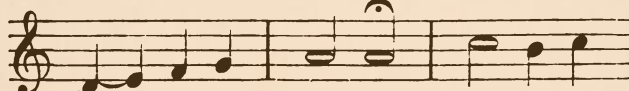
Szememnek fel-nyi - lá - sa Há - la -

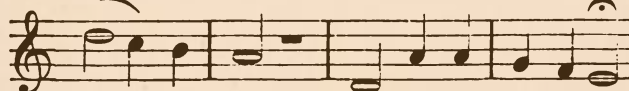
a-dás-ra int; Mert már nap - ra te - kint,

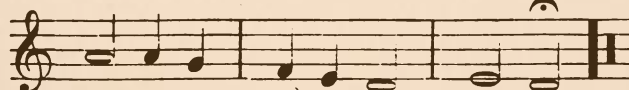
Melytől van ú - ju - lá - sa: Te is

hát szi - vem buz - dulj Szent el - mél -

ke - dés - re, És e - se - de - zés - re

Jó Is - te - ned - hez in - dulj.

2. Oh Uram! mind az égig Ér irgalmasságod,
És szent igazságod Fénylik örökké végig: Nagy bi-
zonyságom erre Az éjjeli álom, hogy nem lőn halá-
lom, Mint fordult sok ezerre.

3. Azért szívből dicsérlek, Látván jó kedvedet; És te szent nevedet Hirdetvén, azon kérlek, Hogy szent segedelmeddel Légy velem naponként, Sőt ugyan óránként Újíts meg kegyelmeddel.

4. Áldj meg minden dolgomban Hogy kimenésben És bejövésben, Boldoguljak azokban; Igazgasd jó szándékra Szívem gondolatját, S kezem szolgálátját Juttasd bő ajándéokra.

5. Áldásidat éltemben Naponként osztogasd, És azzal látogasd Házzamat szükségben; Teríts asztalt számomra. Melylyel megelégs; És mindenkor segits Rendes ruházatomra.

6. Uram! én mindenekbe' Egészen magamat S minden jószágomat Ajánlom csak' kezedbe: Engedd, hogy estvét érjem, És jó egészségben S kívánt csendességben Szent nevedet dicsérjem.

Köznapi estvéliek.

LII.) Nóta: CV. Zsolt. *Adjatok hálát az Istennek!*

Ime a kellemetes estve Már a felhőkön le van festve, A bébarnult láthatáron :/: Haldokoló napsugáron, Mely szem elől már már lendül, Alkony sötétlik, mély csend ül.

2. Ha csend borítja el lelkemet, Gazdagítom képzeletemet; Ha sötét ömlik szememre, :/: Feltekintek Istenemre — S az elmerült napsugárok Felett angyalszárnyon járok.

3. Menyneyei áldott világosság! Jóra vezérlő szent igazság! Miglen vándorlok e testben, :/: Ne hagyj engemet sötétben, Add, hogy nekem minden estve Szent képekkel legyen festve.

4. Szent képekkel vagyon az estve A tisztán szemlélőnek festve. Mivelj tiszta látást bennem, :/: Én

Uram és én Istenem! Hogy tornáczid felé vonjon Képzetem minden alkonyon.

5. Ime már borul a veszélylyel Félelmesen ijjesztő éjjel; Ködök emelkednek s rólok :/: Terengnek barna fátyolok; De az Istenben reménylő Léleknek az éj is fénylő.

6. Nem lesz rémképes a sötétség, Ha a lélek nem dúlja kétség, Bár a rémzeties babona :/: Rá kísértő köntöst vona; Sőt tiszta szemmel nézőnek — Áldása a teremtőnek.

7. Áldása a bölcs teremtőnek, Az éjjel a fáradt erőnek, Menynyei atya áldása :/: A természet nyugovása; Áldás a csend az álomra Szenderült aggodalomra.

8. Oh, menynyi áldások forrása, Szép napunknak eltávoztása! Menynyi léleknek élete, :/: Egy éj-jelnek sötétlete! Menynyi fáradtnak pihenés Egy estvéli nap lemenés!

9. Az estvéli nap lemenése, Reggeli nap felserkenése, Ezen kedves elfogulat :/: Nyugtató öleiben mulat Minden ébren, minden alva, Önjólétét magasztalva

10. Magasztalva önnön-jólétét, S ebben az Istennek jótétét, Oh ti ébren s nyugton valók, :/: Égi rendet magasztalók! Már én is hűyni sietek, Maradjon az Ur veletek!

11. Szívemet te hozzád emelem, Kegyelmes Isten! te légy velem, Ápolj szárnyad árnyékában :/: A gyászborus éjszakában. Reggel — ha iészen reggelem — Uj halámat énekelem.

LIII.) Nóta: XLII. Zsolt. *Mint a szép hives patakra.*

A nap immár elenyészett. Az ég bésötétedik, :/: Nyugvóra vált a természet, És minden csendesedik:

Engemet is az álom Megújít, s feltalálom Fáradt testemnek nyugvását — Elmémnek megvidulását.

2. Mig hát fejem lehajtanám, A szükséges álomra, :/: Gondjaim elbocsátanám, Menvén nyugodalomra: Gondviselőm, táplálóm! Jóságodat hálálom. A ki ma is ugy szerettél, Hogy sok jókban részesítettél.

3. Adtál erőt, tehetséget És ösztönt minden jóra: :/: De talált-é hát készséget Rá bennem minden óra? Nem! magam jól érzem, Mely sokra nem érkezem; Bár akarnám; de ez a test Sokszor tehetetlen és rest.

4. Kegyelmednek köszönhetem, E nagy ajándékot is, :/: Hogy a jóra érezhetem Már csak a szándékot is: A mit azért kezdettél, Bennem felélesztettél, Kérlek, hogy félbe ne hagyjad: Sőt gyarapodását adjad.

5. Bocsássad meg hibáimat, Melyeket ma ejtettem; :/: Szaporítsad javaimat, Melyeket tőled vettem; Engedjed, hogy halálom, Melynek a csendes álom Kiábrázoló példája, Legyen idvesség órája!

LIV.) Nóta: XXIII. Zsolt. *Az Úr énnékem őriző.*

Adjunk hálát megtartó Istenünknek! Ismét egy napját eltöltők élünknek, Melyen ő nekünk békeséget adott, Gondviselő oltalmába fogadott, Megadá mindennapi kenyerünket Megtartá erőnket s egészségünket.

2. Ajánljuk magunk ismét oltalmába, A már békövetkező éjszakába; Mert nem lehet annak semmi félelme, A kinek a mindenható védelme. Ő az övéinek ad nyugodalmat, A kik csak benne keresnek oltalmat.

3. Köszönjük hát, Uram, hogy rajtunk ma is Gondviselésed volt hűséges paizs; Hogy mentetted

veszélytől éltünk, Szánkat panasztól, sirástól szemünket; Munkáinkra erőt és áldást adtál, Ez estvére békeségben juttattál.

4. Mely sokan, kik hoszszu életet kértek Reggel tőled, még csak estvét sem értek. Sokak ma egészségért esedeztek, Kiket fájdalmaik ágyakba szegeztek. Sokan lettek árvákká, özvegyekké, Gazdagokból egy kárral szegényekké.

5. Mivel lehettünk mi ezeknél jobbak. És hűséges védelmedre méltóbbak? Mégis minket mintegy külön választál, Ránk semmi romlást, kárt, veszélyt nem hoztál. Mind ezt cselekedte kegyelmességed; Melyért örökké áldunk, uram, téged!

6. Tartsd meg kérünk ez éjjel is éltünket; Csendes álommal újíts meg bennünket, Több örömdetes reggelre viraszsz fel, Új életre új napoddal támaszsz fel: Hogy új erővel tégedet szolgáljunk, Az úrnak éljünk, és az úrnak haljunk.

LV.) Nóta: LXX. Dics. *Örvendezzen már e világ.*

Krisztus! ki vagy nap és világ, Minket sötétségben ne hagyj, Igaz világosság te vagy, Kárhozatra menünk ne hagyj.

2. Téged kérünk szent Úristen, Oltalmazz minket ez éjen: Nyugodalmunk benned légyen; A mi lelkünk el ne vesszen.

3. Nehéz álom el ne nyomjon. Az ellenség meg ne csaljon — Testünk hozzá ne hajoljon, És haragodba ne hozzon.

4. Mi szemeink ha alusznak, Szívünk reád vigyázzanak: Te hatalmadnak ereje Legyen hiveknek őrzője.

5. Úristen! hozzád kiáltunk, Légy kegyelmes gondviselőnk; Őrizz meg ellenséginktől, Lelki testi inséginktől.

6. Parancsoljad angyalidnak, Hogy minket megőrizzenek, A mi gonosz ellenségünk, Hogy távol járjon mitőlünk.

7. Emlékezzél meg mirőlünk, Jól tudod, mely gyarlók vagyunk, Kiket véreddel megváltál, Úristen! kérünk ne hagyj el.

LVI.) Nóta: CIII. Zsolt. *Áldjad lelkem uradat.*

Oh én lelkem dicsérjed Istenedet; Felmagasztaljad a te teremtődöt, Dicsérd és áldjad gondviselődet, Ki ily kegyesen megőriz tégedet, Minden veszélytől megmenti éltedet; Ma is kegyesen táplált tégedet.

2. Áldott légy, atyám! a te szent fiaddal, Egy istenségben és a szentlélekkel. Az én lelkemtől dicsőítéssel, Mert kegyelmesen velem cselekedtél; Ez egész napon engem védelmeztél; Mint atya fiait, úgy éltettél.

3. Az én testemet kegyesen tápláltad: Étem s italom bőséggel megadtad; Ruházatomat kiszolgáltattad; Minden veszélytől lelkem megtartottad; Elmém bánattal el nem borítottad: Életem gonosztól oltalmaztad.

4. Dicsőítettessél atyám! mindezekért; Hogy meg nem öltél ez nap vétkeimért: Kárt, veszélyt, romlást sok bűneimért Rám nem bocsátál én gonoszságimért; Meg nem rontál háládatlanságimért: Sőt kegyes atyámól szent fiadért.

5. Mai nap sokat vétettem ellened. Oh én szent atyám! jól tudja felséged. Nyelvemre vettem hijában neved, Nem engedelmeskedtem én tenéked, Lelkem és testem vétkezett ellened! Uram, ne vond meg tőlem kegyelmed!

6. Mint az atya fiához kegyelmes. Te is szent atyám! hozzám engedelmes; Áldott fiadért könyörü-

letes, A büntetésben Uram késedelmes Légy kegyelmedből hű és szerelmes; Lelkem így lehet előtted kedves.

7. Szent kezeidbe ajánlom lelkemet, Tőled származott jókkal én testemet, E ránk jövődjő éjjel életemet; Uram! védelmezz gonosztól engemet; Mert reád bízom bágyadt tetemimet, Szárnyaid alatt rejtse el fejemet.

8. Szent angyalidnak parancsolj felőlem, Kik tábort járván, legyenek mellettem, És hogy kezökben tartsák életem, Hogy testem s lelkem megtartassék épen, És semmi gonosz ne árthasson nékem, Lelkem pásztora! te vigyázz érttem.

9. Mert menynyen s földön nekem több oltalmam — Oh én Istenem! védelmem s paizsom — Nincs kívülőtöd erős kővárom, A veszedelemben magas kőszálom; Csak a te neved nékem erős tornyom, Ahoz folyam'ván csendesen nyugszom.

10. Adj, kérlek Uram! nekem csendes álmat, Lelkemben és testemben nyugodalmat; Adj tiszta s jó álmadozásokat, Hogy még éjjel is parancsolatodat Belső részeim szent akaratodat Tanulják és lássák útaidat.

11. Viraszsz fel, Uram! a holnapi napra! Jó egészségben rendes munkáimra; Hogy felségedtől áldást azokra Kérhessek, méltóztass ajándékdra; Buzdítsd fel lelkem a háláadásra. Uram, áment mond lelkem azokra.

LVII.) Nóta: LXXV. Zsolt. *Dicsérünk téged Isten.*

Hálát adunk Istenünk! Hogy egy héten áthozál. Te tartád meg életünk, S javaiddal halmozál. Uram, ezért áldott légy, Tőlünk dicséretet végy.

2. E héten is az áldás, Uram! tőled szállott

le; Menjen hát háláadás Ezért hozzád az égre. Uram Isten! áldott légy, Tőlünk dicséretet végy.

3. Te tartád meg erőnket A szükséges munkára, Te vezérléd lelkünket A kegyesség útára, Uram! ezért áldott légy, Tőlünk dicséretet végy.

4. Örömet is kóstoltunk, Sok jóban részesültünk, A miben boldogultunk, Te voltál segedelmünk. Uram ezért áldott légy, Tőlünk dicséretet végy.

5. Mi is, ha mi jót tettünk, Ha mást boldogíthattunk, Általad segítettünk, Hogy másnak használhattunk, Uram! ezért áldott légy, Tőlünk dicséretet végy.

6. Sok rossztól megmentettél, Sok vészt elfordítottál. Vagy ha bajba ejtettél, Meg is szabadítottál. Uram! ezért áldott légy, Tőlünk dicséretet végy.

7. Ha bánat környékezett, S könnyel áztak szemek; Tőled halzsam érkezett S megvidultak sziveink. Uram! ezért áldott légy, Tőlünk dicséretet végy.

8. Minden hétnek végével. Szívünk telve hálával, Osszegyülünk s énekel Lelkünk téged magasztal. Uram! most is áldott légy, Tőlünk dicséretet végy.

LVIII.) Nóta: L. Zsolt. *Az erős Isten uraknak.*

Jóltevő Isten! menynei felség! Tiéd legyen tőlünk a dicsőség, Hogy meghallgatván könyörgésinket, E héten is általhozta minket, S velünk lévén a te segedelmeddel, Megáldál minket élelemetellel.

2. Mely sokan, kik e hétre viradtak, Folyásában a sirba szállottak: Mert mulandó életünk, mint pára, És bizonytalan annak határa. Áldott légy hát, jó atyánk! az életért, Áldott, hogy a bús halál mérge nem ért.

3. Tarts meg Isten! tovább is bennünket Kegyelmedben, s nyújtsad életünket, Hogy téged e testben még sokáig, Tőled kimért időnk lefolytaig, E vándor élet lelkes örömében Áldjunk, dicsérjünk az élők rendében.

4. Foly az élet! napjai mulandók. Vegyétek eszetekbe halandók! Hogy a mig heteinket számláljuk — A napokat bölcs szívvvel használjuk; Erre buzdíthat minket minden óra, Ha kívánczozunk jutni a főjóra.

5. Menynyei atyánk! tedd állandóvá — Múló időnkben maradandóvá — Rajtunk megáldó szeretetedet; Mutasd hozzánk atyai szivedet; Mert nincsen áldás, sem élémenetel, Hanem csak azon, kit az Úr segít fel.

6. Áldd meg e hétbeli munkáinkat, Szaporítsad a mi jószáginkat, Hogy azoknak hasznokat vehetvén, És mértékletesen elkölthetvén, Zengje te rólad dicsérő énekünk: Mind eddig segítségül voltál nekünk.

Poenitentiális héti énekek.

LIX.) • Nóta: LXI. Zsolt. *Kidáltásom halld meg Isten!*

Isten! hozzád közelgetünk, Képzeletünk Elhal a szeretetben, Mely mi érettünk áldozott, S vállalkozott Ügyvédül ítéletben.

2. Vétkeinknek sokasága, Tartóssága, Biróvá tett tégedet: De hijányinkat ismerted, S megigérted Atyai kegyelmedet.

3. Atyává változott bíró! Bűnön siró Szemeinket töröljed, S a sziveinket meghatott Bűnbánatot Megtérésre érleljed.

4. Rejtsen el minket jószágod Igazságod Kárhozatása elől; Legyen ez ítélő bíró Nyugványt író Bűnbocsánatunk felől.

5. Megtért lelkek! örvendjete, És legyetek Bizonyos reménységben; Mert Isten a megtérőket És hívőket Idvezíti az égben!

LX.)

Nóta: LXVI. Dics. *Seregeknek hatalmas.*

Szemeimből bánat könnyei hullnak, Fájdalmimnak sebei nem gyógyulnak; Lelkemre terhek tódulnak, S szorongató félelmem nem mulnak.

2. Engedd meg, oh engedd. kegyelem atyja! Kinek szívét a bűnbánat meghatja, Legyen tetsző áldozatja Szolgádnak, ki bűneit siratja.

3. Nem titkolom, hogy sok bűnt cselekedtem. Szent törvényid ellen sokszor vétettem; Mióta fogadást tettem, Azt is gyakran azóta megszegtem.

4. Teljes szivből bánom azért életemet, Melynek bűnös volta gyötri lelkemet. Oh! bocsásd meg vétkeimet, Vigasztald meg kesergő szívemet.

5. Engesztelő áldozat lett érettem Idvezitőm; vedd bé őtet helyettem; Mert ámbátor hogy vétettem, De kiontott vére szól mellettem.

6. Semmit inkább nem gyűlölök ezután, Mint bűnt tenni; mivel az élők után Az mehet te hozzád nyilván, A ki megtér, kegyelmedbe jutván.

XLI.)

Nóta: XLII. Zsolt. *Mint a szép hives patakra.*

Uram Jézus, idvezitőm! Ki engem úgy szerettél, Hogy idvességre segítőm Nagy irgalmadból lettél; Vajha szerethetnélek Méltóképpen míg élek. Kivánok, Uram! jól látod, Élni végig mint sajátod.

2. A mi vagyon ellenedre, Irtsd ki azt én belőlem, S add, hogy tegyem tetszésedre, A mit kívánsz

én tőlem; A hit és a szeretet Tartson veled engemet Mindvégig szent egyességben, Mig hozzád jutunk menyyekben.

3. Oh, idvesség megszerzője! Ki szerettél engemet, S elébb lől jóm eszközlője, Mintsem adtad éltemet. Kegyelmed rajtam legyen, Mely arra készségegyen, Hogy a mit parancsolsz tegyem, S példádat például vegyem.

4. Hivatalomban hűségre Szereteted éleszszen: Vezérelj oly kegyességre, Hogy lelkem el ne veszszen; Mindig reád vigyázzak, Hogy tudva ne hibázzak; A test s világ ne vakitsen, Jótól el ne tántoritsen.

5. Ha szenvedek, szereteted Csendesitse szíveimet, A te drága ígéreted Tartsa reménységemet; Akkor is tekints reám, Mikor eljő végórád, Állj melém vigasztalással, És áldj meg boldogulással.

LXII.) Nóta: LXI. Zsolt. *Kidltásom halld meg.*

Uram! bűneink soksága — Undoksága, Érdemli haragodat; Méltók vagyunk, hogy ellenünk Szent Istennünk! Felemeld ostorodat.

2. De tudjuk: hogy ki megvallja És átalja Bűneit — s hozzád megtér: Azt nem hajtod el előled, Sőt te tőled Bűnbocsánatot az nyér.

3. Azért hát mi is járulunk És borulunk Elődbe fájdalmasan; Bűnös lelkünknek kegyelmet, Engedelmet Kérven alázatosan.

4. Szánj meg, Uram! ily ügyünkben, S megtérünkben Függessz fel ostorodat; Oh! hajtson hozzánk békére Fiad bére, S felejtsd el haragodat.

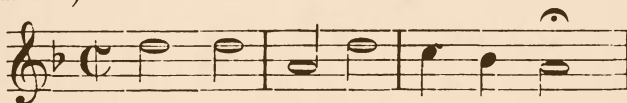
5. Szólj hozzánk, Uram! csendesesen És édesen, Félelmünk mindjárt széled; És lelkünk ezen szózáttól — Mint harmattól A hervadt virág — éled.

6. Uram! végy minket kedvedbe, Szerelmedbe, S vigasztald meg szivünket; Tőlünk soha ne maradj el, Se ne hagyj el: Hanem fogjad kezünket.

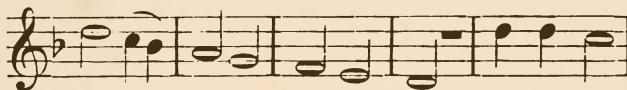
7. Lelked hathatós szellője, Élesztője Gyenge hi-tünknek legyen; Hogy abban a kedves gyümölcs, Jámbor erkölcs, Szép nevedekést vegyen.

8. Hogyha ezt ajándékozod, S feloldozod Kőte-liből lelkünket: Mi is szent dicséretedre, Félelmedre, Szenteljük életünket.

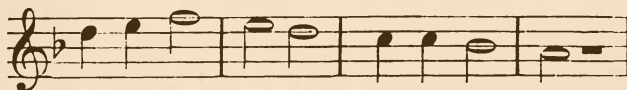
LXIII.)

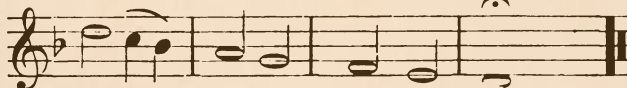
Ne szállj per - be én ve - lem

Oh én é-des Is - te - nem! Mert meg nem

i - ga - zul - hat e - lőt - ted lel - kem,

El - kár - hoz - tat - hatsz en - gem.

2. Mert én anyám méhében Fogantattam vétekbén; E világra lettem eredendő bűnbén, Megfer-tézett vétekbén.

3. Neked bűnöm megvallom, Mert én azzal tar-tozom; Te bocsáthatod meg bizonynyal jól tudom, Segítségedet várom.

4. Bocsássad meg Úristen! Oh áldott Atyaisten!
Kegyelemmel bőves irgalmas jó Isten! Nagytűrhető
szent Isten!

5. A te áldott szentlelked, Kérlek, tőlem el ne
vedd; Sőt újítsd meg bennem, hogy dicsérjem neved,
Szolgálhassak tenéked.

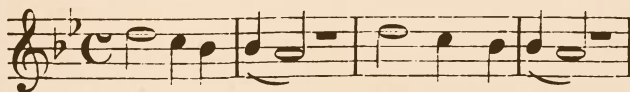
6. Reád bízom magamat, Te viseljed gondom-
mat; Igazgasd jó útra az én lábaimat És minden
szándékimat.

7. Vigasztald meg szívemet, Búban epedt lelke-
met: Ne hányd szemeimre undok vétkeimet És csele-
kedetimet.

8. Csak tégedet dicsérlek, Mig e világon élek,
Tudom nyugodalmat te nálad én lelek, Mikor innét
kikelek.

9. Már örökké áldassál. És felmagasztaltassál,
Áldott Atyaisten! a te szent fiaddal, Szentlélek ma-
lasztjával.

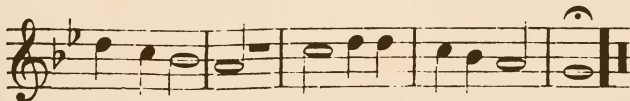
LXIV.)

Én Is-te - nem! Sok s nagy bú-nöm,

Lelkemet szorongatják: Itten nin-csen,

Ki se-git-sen: Hát kihez folya-mod-jam?

2. E világon, :/: Minden úton, Ha szintén elindulok: Súlyos terhem, Betegségem, Ki elvégye nem látok.

3. Hozzád térek, :/: Végy el kérlek, Atyám és haragodban Meg ne büntess; Légy kegyelmes Hozzád te szent fiadban.

4. Ha terhelnem :/: Kell szenvednem Igaz ítéletedből: Bár itt büntess, Csak ott kedvezz. Ne veszszek el örökök.

5. Ha sajtolgatsz, :/: Kereszttel látsz, Adj engedelmes szívet, Hogy türéssel, Reménységgel Várjam idvességemet.

6. Nyujtsd kegyelmed :/: És szent lelked, Mely engem vezéreljen; Bűn, ellenség S hitetlenség, Hogy pokolra ne vigyen.

7. Mint kis madár: :/: Ha szélvész jár, Az égi csattogásban, Rejtez lyukban, Üres fákban, A hol megmarad bátran:

8. Így a bűnök, :/: Halál s ördög Engemet ha rettentnek, Rejtekhelye Vagy s reménye, Oh Krisztus! én lelkemnek.

9. Sebeidben :/: Rejts el engem, Hol bizvást megmaradok; Bár meghaljak, Vagy kint valljak, Tudom, hogy hozzád jutok.

10. Te énnékem :/: Ellenségem haláloddal meggyőzted; Boldog helyem S idvességem A menyinyekben szerzetted.

11. Áldott Isten! :/: Egy felségben, Te benned szívem örül: Mert te szavad Igaz marad: A ki hiszen, idvezül.

LXV.) Nóta: XLII. Zsolt. *Mint a szép hives patakra.*

Oh Jézus! lelkem reménye, Lásd meg szívem gyötrelmét, :/: Hogy szent orczád kegyes fénye Őrvosol-

ja sérelmét; Mert te vagy és csak te vagy Kegyelemmel bőv és nagy, Ki mellettem megfelelhetsz, S ez esetből kiemelhetsz.

2. Siess, Uram! mert a lélek Vagyon veszedelembe', :l: Melyért rettegek és félek, Ne essem oly verembe, Melyből egyszer kihozta, Midőn bűnből oldozta Kiomlott drága szent véred. Hogy váltsága lenne béred.

3. Mi haszna ámbár elnyeri Ember mind e világot :l: Ha sátán lelkét elveri, Hogy ne lăsson világot? Uram! van ily félelmem: Légy azért segedelmem; Im lelkem veszélyben forog, Mert az sok bűnben nyomorog.

4. Tudod, Uram! sokaságát Sokféle bűneimnek :l: Mért tagadjam hát nagyságát Én lelki inségemnek; Inkább azért megvallom, S rejteti nem javallom: Meghódolok bús lelkemmel, Szívbeli töredelemmel.

5. Uram! minden természetem Minden részben megveszett: :l: Hozzád való ismeretem A homályba béesett; Mind egészen a törvényt Általhágtam mint sövényt: Akaratom jár csak kényén, Pokolnak tágas ösvényén.

6. Oh, mely sokszor voltam rabja Hízeltedő testemnek! :l: Melyért immár útját szabja A büntetés vesztetnem; De akkor, mint a mézre Siettem mindkét kézre: Tetszett a világnak fénye, Mely a pokolnak ösvénye.

7. Uram! tehát légy kegyelmes, Nyujts mennyből segedelmet; :l: Légy szolgáltnak engedelmes, S adj igaz töredelmet, Téríts meg, és megtérek; Hozd elé a mit kérek, Ama szent lelked erejét, Mely megrontja a bűn fejét.

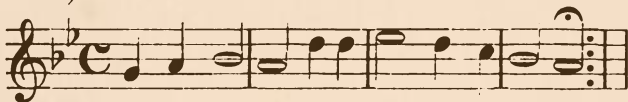
8. Uram! bús lélekkel bánom, Hogy ellened vétkeztem; :l: S elfolyt életemet szánom, Melynek

igen kedveztem; Adj siralmat szememre, Hogy térhessek eszemre; És haragod engeszteljem, S bűnöm bocsánatját leljem.

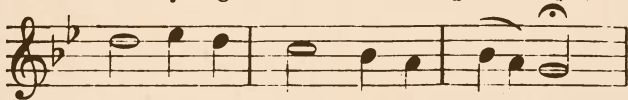
9. Oh, egyetlen egy váltságom, Uram Jézus! kegyelmezz: :/: Légy szívembe vigaságom, S kérésemre figyelmezz. Mosd el lelkem rút szennyét, És add meg hősín fényét; Tégy kegyelmed kebelébe, S rejtj el sebed rejtekébe.

10. Ne hagyj, Uram! már elveszni Véres munkád jutalmát; :/: Kit szerettél, felkeresni, Hogy rontsd a bűn hatalmát: Add szabadulásomat. S vedd bé hódolásomat, Melyért szent neved dicsérem, Mig részemet nálad érem.

LXVI.)

Se - re - geknek hatalmas nagy ki - rá - lya :/:
Könyör - gésem széke - det meg - ta - lál - ja ;

Mert szi - ve - met sok bű áll - ja,

Olyan büntől mint megter - helt gá - lya.

2. Im előtted megaláztam magamat, :/: Földre hajtván szomorodott orczámat: Hallj meg, atyám! csendes szómat, Add meg szívből kívánt lelki jómat.

3. Ne vess hát el az én sok bűneimért, :/: Ne

is büntess háládatlanságomért; De sőt inkább szent fiaidért Kegyelmezz meg, érdemes kinjáért.

4. Kihez hajtsam búba merült fejemet? :/: Ki tölti be megsebzhetett szívemet? Ha te is elhagysz engemet; Elveszek, ha nem szánod lelkemet.

5. Az én lelkem reszket előtted állván, :/: Mint a gyenge levél nyárfának ágán; Ellened tett bűnöm látván, Gyászban járván, sir s kegyelmet kíván.

6. Gyakran szivből folyamodom elődbe :/: Könyörgésem hasson fel az egekbe; Uram! hadd jusson elődbe; Vétkeimet temesd a tengerbe.

7. Örök Isten! felette irgalmas vagy, :/: Megté-rőkhöz kegyelmed is igen nagy: Engem talpig bűnöst ne hagyj, Vigasztalást inkább szívemnek adj.

8. Reám vigyázz a szép felvont egekből. :/: Di-csőséges királyi szent székedből; Halld meg, mert kö-nyörgöm szivből, Mosogass meg undok vétkeimből.

9. Gyarló szívem magasztalja nevedet, :/: Hogy pokolra nem eresztéd lelkemet, Megbocsátád vétkei-met, Melyért áldlak édes Istenemet.

I N N E P I E K.

Új-esztendei.

LXVII.)

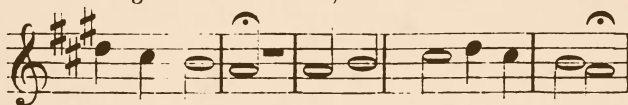
Ez esz-ten-dőt meg - áld-jad: Ez esz-
Böv zsir-ral é - ke - sit - sed, Böv zsir-

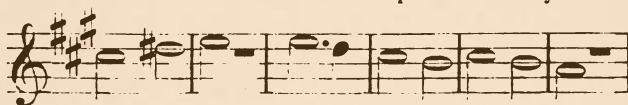
tendőt megáldjad, Kegyelmedből, Úr-is-ten! :/:
ral éke-sít - sed, Te szent Je-ho-va Is - ten!

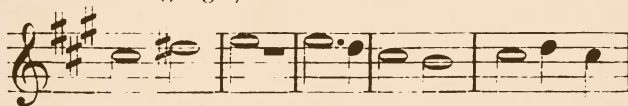
Té-ge - det áld-nak, Kik la-koz - nak e

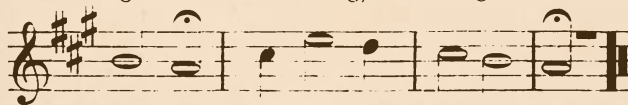
föld-nek szi-nén: És a pusz-ta he-lyek is

Bő - ség - gel, Hal-mok á - hi - to - zód-nak

Vig kedv - vel. Boldog, kit ma - gad-nak vá-

lasz - tal Si - on - nak ki - rá - nya.

LXVIII.) Nóta: CLXXXIV. Dics. *Dicsőült helyeken.*

Az Úrnak jóvoltá napjainkhoz napokat told, :/: Me-
lyeket bizonyos részekre oszt a nap és hold. Nyo-

main e két vezetőnek, Tél, tavasz, nyár és őszejőnek, Engedvén a bölcs teremtetőnek.

2. Jó atyánk! az elmúlt esztendő minden szakasza, :/: Jóságod tanuja, szívünknek nincs rád panasza, Bizony az úr minket kedvellett: Mert lelki adományi mellett, Megadta a mi nekünk kellett.

3. Úristen! ki minket sok áldással töltél be, :/: Ez új esztendővel jó kedved ne szakaszd félbe. Áldd meg kezdetét s végét ennek, Hogy midőn napjai lemennek, Mondhassuk: dicsőség Istennek!

4. Parancsold meg, kérünk, az éltető állatoknak: :/: Hasznos erejüket ne fordítsák ránk átoknak. Tiltsd el a boszszuállás mérgét — A dühös ellenség fegyverét; Ne rettentse népednek szívét.

5. Parancsolj alkalmas időben a fellegeknek, :/: Szüljenek harmatot a mezőknek és hegyeknek; Hogy a barmokat a legelő Táplálja, és a földmivelő Munkája után menjen elő.

6. Vigyázz hiveidre s hab közt hánykodó hajódra: :/: Vigyázz királyunkra s minden előljáróinkra, Kiktől néped úgy legeltessék, Hogy az igazság és békesség Egymást csókolva ölelgessék.

7. E gyülekezeten, mely e helyre telepedett; :/: Könyörülj Úristen! s bővítsd rajta kegyelmedet. Áldd meg nagyjait, kicsinyjeit, Mind köz- mind tanácsos rendeit; Töröld el a sírók könnyeit.

8. Adj vidám órákat, ha nekünk azt jónak látod; :/: Békeességéstűrést, ha veszszódet ránk bocsátod. Ha több esztendőt nem számlálunk, S ma vagy holnap innét megválunk: Adjad, legyen boldog halálunk.

LXIX.) Nóta: LXV. Zsolt. *A Sionnak hegyén Úristen.*

Örök Isten! kinek esztendők Nincsenek létedben; :/: Jelen vannak multak s jövőndök Egy tekintésed-

ben: Minket pedig mihelyt születünk, Már a koporsó vár; A bűn miatt lefoly életünk, S a halál velünk jár.

2. Oh, mely sokan elaluvának, A múlt esztendőbe', :/: Kik nálunknál jobbak valának. Szálltak temetőbe; Minket pedig, kedvező atyánk! Eddig takargattál S ez új esztendőt derítvén ránk, Erre eljuttattál.

3. Uram! a te lelked ereje Velünk ily jót tegyen, :/: Hogy jó kedvednek esztendeje Ez az új is legyen; Atyai karoddal forgassad A mi dolgainkat; Dicsőségedre igazgassad Minden szándékinkat.

4. Adj minekünk megújult szívet És új indulatot, :/: Te hozzád mindenekben hivet, És szent akaratot, Újítsd meg rajtunk a te képed, Mely áll szent életben, Hogy lehessünk választott néped, Élven szeretetben.

5. Ez esztendőt testi jókkal is, Uram! koronázzad; :/: A szükséges mulandókkal is Házunk felruházzad. Földünket bő gyümölcsözéssel Munkálkodásunkra Áldd meg, hogy szükséges terméssel Szolgáljon számunkra.

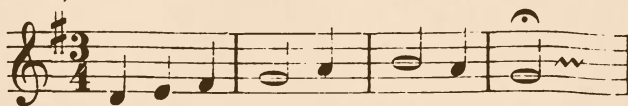
6. Kegyelmed s áldásod újítsad Te szentegyházadon; :/: Közelebbről azt szaporítsad Itt levő nyájadon; Gátold hazánkban áradását A sok gonoszszágnak, Fordítsd el eshető romlását A király s országnak.

7. Tekintsd meg a szűkölködőket, Légy az árvák atyja. :/: Vigasztalja a kesergőket Szád édes szózatja; A kik betegágyokban nyögnek, Vidámitsd lelköket; Inségökben, kik könyörögnek, Add meg kérésöket.

8. Végre midőn mind megavultunk Az esztendeinkkel, :/: Egymás után mi is kimulunk Emlékeztinkkel: Uram! sorsunkon könyörülvén, Vigy a dicsőségbe: Minden bűnünket eltörölvén, Újíts meg az égbe'.

Virágvasárnapi.

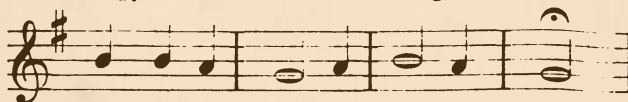
LXX.)

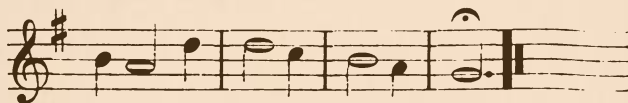
Ör-ven-dez - zen már e vi - lág,

Légyen min-den-ben vi - gas - ság!

Mert Krisztus min - den - ért vált - ság,

Vi-lág bü - né - ért or-vos - ság.

2. Halála előtt hat nappal Felméne Bétániába,
Hol Lázárt Feltámasztotta, Ki már négy nap halva
vala.

3. Hol a szent asszony Mária Drága kenettel
járula; Krisztus lábát mosogatta, És hajával száraszt-
gatta.

4. Onnan fel Jéruzsálembe Indula nagy szelid-
ségbe', Szamárt vemhével egyemben Hozata ő sere-
gében.

5. Oh! mely nagy alázatosság, Istentől nagy
irgalmasság, Hogy számaron ül uraság, Kie mind e
szeles világ.

6. Zakariás szent próféta, Mert ezt régen megmondotta: Örülj már Sion leánya! Örvendezz nagy vigaságba'!

7. Ne félj mert ime örömed, A te királyod jó neked, Szamár vemhén telepedett, Mutatván nagy szelidséget.

8. Elöl s utól nagy serege, Jelentvén, hogy van hivsége, Hozsánát kiált a menyinybe, Dávid fiának örömbé.

9. Némelyek ruházatjokkal, Krisztus útját méltósággal, Némelyek hintik ágakkal; Királyt tisztelik azokkal.

10. Mi is azért királyunknak Menjünk elibe urunknak; Vigyünk pálmaágak helyett Alázatos tiszta lelket.

LXXI.) Nóta: CV. Zsolt. *Adjatok háldt az Isten.*

Magasztaló szívömléssel Áldjuk Jézusunkat örömmel, Kit régen egy ilyen napon, :l: Virágokkal hintett úton, Örömszajjal kísérték be Baráti Jéruzsálembe.

2. De a nép ezen tisztelete Őtet múltólág érdeklette; Magas tárgyak foglalták el :l: Szívét lelkét, és ezekkel Ama dicső templomba ment E földiek feletti szent.

3. Áldott légy hitünk alkotója, Jézus! néped boldogítója, A ki minket templomodba :l: Gyűjtöttél szentegyházadba; Hogy imádván felségedet, Hallgathassuk szent igédet.

4. Tisztíts meg azért, Jézus, minket, Szenteld meg a mi sziveinket, Hogy e házban tisztasággal, :l: Illő alázatossággal, A külvilágtól üresen, Jelenhessünk meg lelkesen.

5. E ház menyinei adománynak. Amaz isteni tudománynak, Van szentelve. melyet nekünk :l: Jé-

zus tanított, hogy székünk Levén hivei sergében, Vessünk részt kegyelmében.

6. Hívek! a kik gyakoroljátok E házat, szentségben tartsátok. Kebel, mely vallásához hív, ∴ Földi gondoktól üres szív, S tisztaságban mosott kezek, Égre nyujtva szépek ezek!

Nagypénteki.

LXXII.) Nóta: CV. Zsolt. *Adjatok hálát az Isten.*

Szenved az Úr! meghal az élet, Honnan e rettentő ítélet? Így veszi dicsőségét a ∴ Főpap, király és próféta, Az egek felséges szentje, Atya egy fia s felkentje?

2. Bámulva, szívet rázkódtató Érzettel állok, Mindenható! Szent fiad kinjai alatt ∴ Eljajdult galgotha alatt, Hogy a menyiny és föld hatalmas Urán a bűn diadalmas.

3. Tövis keríti a homlokat, Mely égi koronához szokott; Vér csorogja körül a főt, ∴ Mely világ váltóságába főtt, S csendesen foly szíve fele Szent orcáján peregve le.

4. Átalszúrattattak menyinyei Kormánypálczárt tartó kezei; Törik az erény útjába ∴ Rózsás ösvényt verő lába; Az élő vizeket osztó Szájnak mérget nyujt a fosztó.

5. Az igazság s élet a pokol Darabontjai közt haldokol. S mégis mig tenne végnyögést, ∴ Mond érettök ily könyörgést: Atyám! bocsáss meg ezeknek, Nem tudták mit cselekesznek!

6. Vállán emelé hegyre eztet. A megátkoztatott keresztet. S maga lett a bűnös fajta ∴ Nép közt áldozat is rajta; Nincs Ábrahámnak más kosa, Izsákiának lett gyilkosa!!!

7. Eszmélj fel ember! e csodára, Isten szoros igazságára, Ha így szenved a bűntelen, :/: Mit várhat az istentelen? Mert sok az Úrnál a kereszt, Mit bűnös vállakra ereszt.

8. Tekints mégis a keresztfára, Az a szeretetnek oltára! Melyen oly fiú áldozik, :/: Ki bűnünkért imádkozik, S hí boldog barátságára, Győzedelmi asztalára.

9. Még egyszer szemét felemeli, Lelkét az atyjának szenteli, S hogy azt kezeibe tette, :/: Hol öröktől fogva vette Kedveseire fordula, S fejét lehajtván, kimula!

10. Nézzük el a bajnoki halált, Midőn a veszélynek arczczal állt, Ez az egek örököse, :/: Anyaszentegyháznak hőse; Élni és halni tanított, S menyországba ajtót nyitott.

11. Már valamenynyi szegek vannak Tagjaiban az ártatlannak, Azok isteni tetemek :/: Vérével szentelt lánczszemek, Mik pokolnak lánczaivá Válnak s a menyiny kulcsaivá.

12. Már a homlok, melynek körül Vért ontó tövis tekerüle, Aranyfényvel sugározik, :/: Sebje rózsákká változik, Melyekből a vérgalandok Bajnokkoronát fonandók.

13. Jer mindnyájan, kiket a hitnek Csillagai reményesitnek Pályánk kitűzött céljára, :/: A Krisztusnak országára: Ragadjuk fel keresztünket, És kövessük vezérünket!!

14. Tövis ugyan az a korona, Mit nép itt a hűségnek fona; Nem lepik rózsák az utat, Melyet a szent kereszt mutat; De vijjuk ki a háborút Aztán kívánjunk koszorut!

15. Kövessük türvén a szent nyomot, Melyet hitünk fejdelve nyomott, Bátran! veszélytele pálya :/: Végén szebb a rény pálmája; Ott Jézussal osztályosak, A végig állhatatosak.

16. Megváltóm! keresztedre vetem El nem vál-

ható tekintetem, S könyörgöm segedelmedet, :l: Bátorítsad vitézedet, Kit ha gyengit sors táborá, Erősítsen véred bora!!

LXXIII.) Nóta : LXX. Dics. *Örvendezzen már e.*

Búsan zúgnak a harangok Kebelén zokogó hangok ;
Mert jaj végharczon küzdik a Szent vallás felkent bajnoka!

2. S az ki teljes istenséggel, S bajt vivott a sötétséggel, Vevén keresztjét vállára, Halni megy a galgóthára!

3. Éjszaka volt ; mert a sátán Gonosz töröket ekkor hány, Elrejtven álnok leseit, Megejteni a rény hőseit.

4. Midőn a papság egybegyült S a vénekkel tanácsot ült, Hogy a Názáret nagy bölcse Ellen boszuját kitöltse.

5. S jaj, a bünbe torkig merült Tanácsnak a czél sikerült! Egy álbuzgóságtól gyötört Csoport a szentelt hősre tört.

6. S a baráti szintől rejtett Álnok csók által megejtett Bajnok harmincz pénznek árán Vérzik a halál oltárán!

7. A természet visszazaretten S rendet bont e szörnyü tetten, A nap fátyolt vesz arczára, Nem nézhet a galgóthára.

8. S bár még útján magasan jár, Megsötétül a láthatár ; Ing a föld, s a mohtól fedett Kemény kőszál megrepedett.

9. Hát te ember ! a ki oly nagy Művész lelkes remekje vagy, Te félangyal, félig testvér, Égi polgár, földi zsellér!

10. Azt, ki hogy tégedet égre Vezessen, szállt a mélységre, Érted szolgál lánczot viselt, Hogy adna szabadságra jelt ;

11. Azt, kinek érdeme jussán Ülsz a kegyelem trónusán, Nem szánod: nem sirsz-é, látván, Mint vonaglik a keresztfán?

12. Oh, hullass könnyet a szentért, Ki bűnödért fizetett bért! Tiszteld emlékezetében, S dicsekedjél keresztjében.

13. Légy lelked üdvezítője, Törvényinek követője, Példája s útmutatása Levén életed lámpása.

14. Ha akarsz vele az égben Részt venni a dicsőségben, Ne félj igáját felvenni, S így ő hozzá méltó lenni.

LXXIV.)

Azon nótára.

Dicsérd lelkem Istenedet, Ki úgy szeretett tégedet, Hogy szent fia kint szenvedett, Éretted megfeszítettet.

2. Keresztfán bűnödért hala, Ő szent vérével áldozza, Halál töriből oldozza, Büntetéstől szabadita.

3. Mert az Isten ötet tevő, Ki bünt nem tud vala, bűnné; Hogy mi lennénk ő általa Az Istennek igazsága.

4. Nem vala neki formája, Sem szép ékes ábrázatja; Testét vereségnek adta, Gyalázattól el nem vonta.

5. Emberek között nem kedves, Megvettetett és beteges, Sok kinokkal rettenetes, Szörnyű fájdalmakkal teljes.

6. Oly lett, mint ki előtt magát Ember elrejt, orcáját; Mert semminek íteltetett. Csúf beszéddel illetetett.

7. Azt állították jóllehet: Hogy Istentől megvetett; De a mi betegséginket Ő viselte sérelminket.

8. Midőn megostoroztatott A mi sok álnokságinkért; Megrontatott bűneinkért, Sebeivel meggyógyított.

9. Mi mint juhok elszéledtünk, A bűn útján eltévedtünk; Büntetését bűneinknek Szenvedte nagy vétkeinknek.

10. Noha ő nem cselekedett Semminemű hitlenséget, Álnokság szájában nem volt, Bűn benne nem találtatott:

11. Mint a bárány olyanná lett, Mely mészárszékre vitetett; S mint juh ötet nyirők előtt Megnémult, szája vesztég lett.

12. Érettünk káromoltatott, Keserüséggel itatott, Szörnyen megostoroztatott, Ruhája sorsra osztatott.

13. És verejtékezett vérrel, Koronáztatott tövis-sel, Általveretett dárdával; Így kiált fel nagy fel-szóval:

14. Én Istenem! én Istenem! Miért hogy elhagyál engem? Kezedbe ajánlom lelkem, Immár letészem életem!

15. A mennyei magas égben Istennek dicsőség legyen, Ki szent fiát küldé értünk, Hogy megváltónk lenne nekünk.

LXXV.) Nóta: XLII. Zsolt. *Mint a szép hives pat.*

Oh Isten! ki a törődött Szívet meg nem utálsz, :/: Sőt a bánatból ejtődött Könynyeket megszámlálsz: Kedveljed érzésem, És elmélkedésem, Melyek szívemben támadnak Halálán te szent fiadnak.

2. Mint sir a kertben magában! Mint küszködik a harczczal! :/: Mely a sötét éjszakában A földre ejti arczzal, Hol kinjait lelkében, Érezvén és testében, Vércseppel verejtékeznek, Elalél és csüggedeznek.

3. De új erőt vesz magának, Lelkét megbátorítja, :/: Mint a vitéz ha harczának Kezdeté tántorítja. Az eláruló csókra Önkényt megy a kinokra A fegyverekbe öltözött Vérengző kísérők között.

4. A bíró már megismeri, Hogy ő vétkét nem látja :/: Elereszteni nem meri, Ostor alá bocsátja. Látja a nép véresen; Nincs szive, mely megessen; Fakad ily gyilkos lármára: Feszítsd fel, feszítsd a fára!

5. Függ már a fán kiterjesztett Kezekkel föl-szegezve, :/: A föld, testéből eresztett Vérről van befedezve, Elalélván végtére A kinok érzésére, Meghal, atyjához sohajtva — Fejét keresztjére hajtva.

6. Oh, kinok közt elenyészett Megváltóm a keresztfán! :/: Téged az egész természet Búslakodva sirat s szán, Reng a föld alkotmánya, A holtakat kihányja; A fényes nap is bujába' Borul sötét éjszakába.

7. Elhal én bennem is a sziv Ez iszonyu látásra, :/: Bánatba merült lelkem hí Bűneimért sirásra; Mert tudom, hogy helyettem, Ki sokképen vétettem, Szenvedéd e vereséget. Mely így vet éltednek véget.

8. Bizom más részről, mert e hit, Hogy értem ontottál vért, :/: Rettegésemben megnyihit, Tudván, hogy érdemedért Részeltetem az égben Ama nagy dicsőségben, Hol te, ki értem szenvedtél, Örök méltóságot vettél.

H ú s v é t i.

LXXVI.) Nóta: LXXXIV. Zsolt. *Oh, seregeknek.*

Győzedelmi szent innepe Krisztusunknak, im! meglepe, Bétöltvén szívünk vigasággal, Hogy isteni nagy hatalmát :/: Hirdessük feltámadását, Keresztyéni szent buzgósággal; Méltó azért örvendezzen Minden hívő lélek ezen.

2. Feltámadt mint megmondotta, Nyilván megbizonyította, Hogy tökéletes áldozatja; Hogy ötet

nekünk váltságul, *∴* Lelki megigazításul, Rendelte a kegyelem atyja. Szent, szent, szent légyen hát neve, Ki velünk ily nagy jót teve!

3. Feltámadt, s győzedelmével Isteni nagy erejével A sir hatalmát megrontotta; S mely mindenhatósági miv! *∴* Abból bennünket is kihiv, Ki nekünk e reményt nyújtotta; Hogy mi is majd jövőben Feltámadunk dicsőségben.

4. A minden ősszel kimuló Természet is megújuló Példájával ezt bizonyítja: Hogy bár elmulik ez élet, *∴* De majd egy örök kikelet Por testeinket megújítja; Mert nincs a sirnak hatalma, Elnyeletett diadalma.

5. Győzelem! győzelem! Eloszlott minden félelem; Idvez légy feltámadt Krisztusunk! Már a halál nem retteget, *∴* Megszerzted az életet: Te légy egyedül a mi jusunk! Hogy költsön fel örömele A feltámadás reggele.

LXXVII.) Nóta: I. Inv. *Te rólad zeng dicséretünk.*

Jézus! ki a sirban valál, Általad megholt a halál, Az élet pedig feltámadott, Mert szent tested meg nem rothadt. Él a Jézus a mi fejünk: Keresztyének! énekeljünk, Ülvén husvét-ünnepeket, Új győzedelmi éneket.

2. Hol van koporsó hatalmad? Elvesze nyert diadalmad. Hová lőn, oh halál! a fullánk, Melyet fensz már régóta reánk? Már nem rettegünk miatta, Mert Jézus meghódoltatta Ama félelmek királyát, Megnyitván sirjának száját.

3. Nincs már szivem félelmére Nézni sirom fenekére; Mert látom Jézus példájából, Mi lehet a holtak porából. Szünjete meg kétségeim: Változzatok félelmeim Reménységgé s örömökké Mert nem alszom el örökké.

4. Sőt hiszem, hogy e tört cserép Edény leend még egyszer ép, És tetemim megépíttetnek, Bár ve-séim megemésztetnek. Gyalázat elvettetése, De pompás lesz kikelésem: Új eget látván ezekkel Az újra megnyílt szemekkel.

5. Jézus! segíts engem ebben, Hogy éltem folyjon szentebben; És hogy ne menjünk ítéletre, Támaszsz fel engem új életre. A te lelkednek ereje, Az új életnek kútfeje: Hogy hát legyek élő személy, Lelked által én bennem élj.

LXXVIII.) Nóta: LXXV. Zsolt. *Dicsérünk téged.*

Örvendezzetek egek! Ti is földi seregek Mindnyájan örüljete, Vigan énekeljete! Mert urunk feltámadott, Nekünk életet adott.

2. Jézus él, mi is élünk, A haláltól nem félünk: Mert meggyőzte a halált Isteni erejével, Hathatós érdemével.

3. Nekünk megigazulást, Erkölcsi megjobbulást, Istennel békeséget És boldog reménységet Nyert feltámadásával — Örök igazságával.

4. Előtted arczra esünk, S kérünk, édes kezünk! Részeltess halálodnak És feltámadásodnak Drága érdemeiben, Édes gyümölcseiben.

5. Cselekedd szent lelkeddel, Végetlen érdemeddel. Hogy új életet éljünk, Végre porból felkeljünk, Az örök boldogságra És halhatatlanságra.

LXXIX.) Nóta: CV. Zsolt. *Adjatok hála az Ist.*

Légy áldott. kegyelmes Istenünk! Teremtőnk, megtartónk, mindenünk! Hogy fiadnak példájában, :/: Dicső feltámadásában, Megmutattad az életet, Mely régenten elrejtetett.

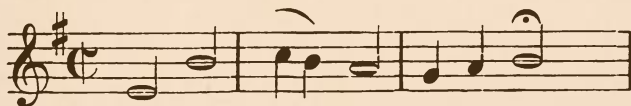
2. Mostan már bátrabban hihetjük, Ha a Jézust híven követjük, És dicsőséget keresünk, :/: Hogy ha elesik is testünk, Elhagyván ezt a világot, Nyerünk halhatatlanságot.

3. Sőt még testünk sem fog maradni A sirban; majd fel fog támadni. Ujabb erővel ékesül, :/: Lelkünkkel ismét egyesül, Hogy azon várt egyességben Együtt legyenek az égben.

4. Atyánk! ne hagyd elfelejteni, Soha elménkből kiejteni Ezt az édes reménységet; :/: Adj belénk arra készséget, Hogy éltünket úgy folytassuk, Hogy azt végig megtarthassuk.

5. A mi mostani ünneplésünk És minden szent elmélkedésünk Indítson fel mind bennünket, :/: És jó igyekezetünket Vigye elé segedelmed, Koronázza meg kegyelmed.

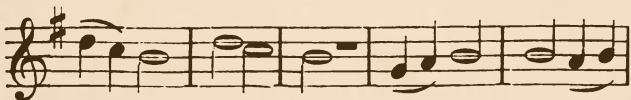
LXXX.)

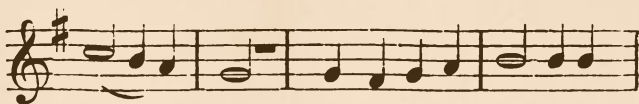
Krisz - tus ma fel - tá - ma - da,

Mi bú - nün - ket el - mo - sá, Ő szent

vé - re hul - lá - sa, Lőn vét - künk - nek

rom-lá - sa: Csak ő mi-ne - künk az a-

tya - is - ten - nél ked-ves szó - szólónk.

2. Ez a nagy irgalmasság Mondhatatlan vigaság,
Ki volt halhatatlanság, Lőn értünk szidalmasság: Csak
ő minekünk stb.

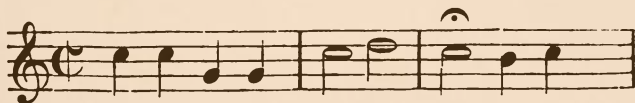
3. Csodálatos harcza vala, Hol az élet meghala;
De nagyobb csoda vala, Hogy ő feltámad vala: Csak
ő mi nekünk stb.

4. Haljunk meg bűneinknek, Véget vessünk vét-
künknek, Élünk már új életnek, Adjunk hálát Isten-
nek Csak ő minekünk stb.

5. Méltó azért vigadnunk, Mi szivünkben örül-
nünk, Krisztus Jézust dicsérnünk, És őt felmagasztal-
nunk: Csak ő minekünk stb.

6. Dicsértessék szivünkben, Szentháromság meny-
nyekben: Valljunk Istent éltünkben, Maradjunk meg
a hitben: Csak ő minekünk az Atyaistennél kedves
szószólónk.

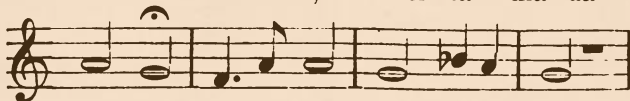
LXXXI.)

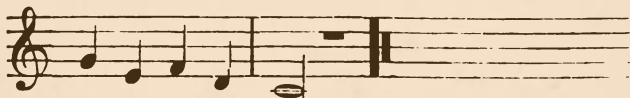
Em-lé - kezzünk ez na - pon U-runk-

nak ha-lá - lá - ról, És fel - tá - ma - dá -

sá - ról, Né - ki ad - ván há-lá - kat:

Irgalmazz ne - künk!

2. A Krisztus feltámadá Nekünk idvességünkre,
És feltámadásával Nekünk hozza életet: Irgalmazz
nekünk!

3. Ezen mi mind örüljünk, Az Úristent dicsér-
jük; És adjunk nagy hálákat Édes idvezítőnknek: Ir-
galmazz nekünk!

4. Senki emberek közül Nem találtatik vala: Ki
meggyőzné a halált, És megszabaditana; Irgalmazz
nekünk!

5. Közbenjáró Krisztusunk, Atyaistennek fia, Jött
vala e világra, És bűnünket elmosá: Irgalmazz
nekünk!

6. Krisztus nagy kint szenvedé, És eltörlé a halált
Dicső győzedelemmel, Nekünk idvességünkre: Irgal-
mazz nekünk!

7. Adjad te szent lelkedet, Hogy ezeket hihessük,
És vallhassuk örökké Mindeneknek előtte; Irgalmazz
nekünk!

8. Adjad, hogy feltámadjunk Mi is minden bü-
nünkből És járhassunk előtted Uj életben örökké: Ir-
galmazz nekünk!

LXXXII.) Nóta : LXVII. Dics. *Ez esztendőöt megáldjad.*

Ez húsvét innepében, Ez húsvét innepében Dicsérjük Istent szívvvel :/: Ki értünk megholt fiát, Ki értünk megholt fiát Feltámasztotta testben. Ennek örül föld — Tenger és a menyiny vig kedvében : Minden élő állatok Sok rendben, Kik égben földön vannak : Sok részben : Fák, füvek és virágok Ujulnak örömben.

Áldozócsütörtöki.

LXXXIII.) Nóta : XXXIII. Zsolt. *Nosza istenfélő.*

Jézusnak a megdicsőültnek Szent innepét idvezleni :/: Gyültünk fel, hogy lássuk a menyinynek Szép kapuit megnyilani, Melyeken az égbe :/: Ment a dicsőségbe, A győzedelmes, Méltó azért ezen Minden örvendezzen, S legyen figyelmes.

2. Sok akadályok közt lehetett A dicső pályát megfutni, :/: S menyinyi küzdésbe telhetett Krisztusnak e célra jutni ! Mindenütt ellenség, :/: Zaj, békételenség Állott előtte. De tudományával, Lelki hatalmával, Mind ezt legyőzte.

3. Idvez légy megtartó Krisztusunk ! Ég, föld dicsérjen tégedet :/: Mi is, kik nyomdokidon futunk, Magasztaljuk nagy nevedet, Hogy előttünk menyinybe :/: Menvén dicsőségbe, Helyet készitesz Számunkra, s igéddel, Áldott kegyelmeddel Arra segítesz.

4. A te példádból világosan Látjuk, hogy az igaz erény, :/: Ez a menyinyeiekkal rokon Portestekben világló fény, Bár üldöztessék is, :/: Megtalálja mégis, A miért futott, Megtiszteltetését S dicsőítettését, A mit óhajtott.

5. Igazgass, vezérlj, segíts minket Áldott Jézus ! kegyelmeddel, :/: Gerjeszd, buzdítsad szivein-

ket, Jóra vezérlő lelkeddel, Hogy a próbák között :/:
Sok gonoszt meggyőzött Szív egyenesen Ez életen
által, Lelki erő által, Hozzád mehessen!

LXXXIV.) Nóta : XXV. Zsolt. *Szívemet hozzád emelem.*

Szívünket hozzád emeljük Hálaadással, melyben :/:
Szent neved áldjuk, tiszteljük, Mint az angyalok
menynyben; Figyelmezz beszédünkre: Mert dicsősé-
ged vizsgálja; Hajtsd füled kérésünkre, Jézus, egek-
nek királya!

2. Örvendezünk tiszta szívből Dicsőítettéseden,
:/: E szenvedések völgyéből Menynybe meneteleden;
Elvégzéd a váltságot, Mint azt magadra vállaltad, S
az örök igazságot A tiédnek meghoztad.

3. Ezzel midőn elkészültél S tanítványiddal szól-
tál, :/: Szent atyád jobbára ültél, Hol azelőtt is vol-
tál; Vettél lelki országot E földtől a magas éig, És
dicső királyságot, A mely megmarad mindvégig.

4. E lelki birodalomban Tőled csak jót remé-
lünk, :/: Tarts hát kegyes oltalomban, Mig itt e föl-
dön élünk; Lelkünk főjavát kössed Szívünkre s csak
azt keressük: A mit bölcs rendelésed Kiván, mindig
azt szeressük.

5. Végre szent atyád házába Vigy be mint meg-
ígérted, :/: Amaz örökös hazába, Melyet megnyertünk
érted, Hol siralmas jajaink Változván mind örömkké,
S megszünvén sok bajaink, Éljük te veled örökké!!

LXXXV.) Nóta : XXX. Zsolt. *Dicsérlek Uram.*

Nagy Isten! egek királya! Lelkünk jótéted hálálja.
Hogy midőn értünk lakola Szent fiad s halált kós-

tola: Őtet nemcsak feltámasztottad S benne a halált megrontottad:

2. Hanem e földről az égre Fel is vitted dicsőségre; A hol van elég hatalma, Hogy megadja azt irgalma, A mit minekünk megigére S érdemlett értünk ontott vére.

3. Oh Isten! add kegyelmedet: Hogy ezen egy szülöttödet Mi magunkévá tehessük; Hiven szolgáljuk, szeressük; Menynybe gyakran azért tekintünk, Hogy ott legyünk, a hol van kincsünk.

4. Felséges menyneyi atyánk, Légy könyörülő mi hozzánk Fiad esedezéséért; S elődbe vitt szent véréért Bocsássad meg sok bűneinket, Türed el erőtelen-ségünket.

5. Minekutána nagyságod Látjuk e földön s jó-ságod: Amaz örök hajlékomba Vigy minket is, hogy azokba' Jézusunkat megölelhessük, Őtet örökké tisztelhessük.

LXXXVI.) Nóta: LXXX. Dics. *Krisztus ma feltámad.*

Krisztus menynybe felméne Nekünk helyet szerezni, Ül atyjának jobbára, Lön mindeneknek ura: Krisztus ül atyjának menynyben jobbára, és uralkodik.

2. Krisztus megholt bűnünkért, Feltámadott életünkért; Megjelenék Péternek és több tanítványinak: Krisztus ül atyjának stb.

3. Negyven napon lön velek, Őket megvigasztalá, Nagy sok bizonyságokkal Magát élni jelenté: Krisztus ül atyjának menynyben stb.

4. Nekik megparancsolá, Hogy ők Jeruzsálem-ből Addig el ne mennének, Mig szentlelket vennének: Krisztus ül atyjának stb.

5. Felmegyek én atyámhoz, Ti kegyes atyátokhoz; Felmegyek Istenemhez, És a ti Istentekhez: Krisztus ül atyjának menynyben stb.

6. Nektek küldök menynyekből Vigasztaló szentlelket, És ti lesztek énnekem Bizonyságim e földön: Krisztus ül atyjának menynyben stb.

7. Azért ti elmenjetez Mind e széles világra, Hirdessétek mindennek Az évangyéliomot: Krisztus ül atyjának menynyben stb.

8. Tanítsátok a népet, Őket megkeresztelvén, Atyának és fiának, Szentléleknek nevébe: Krisztus ül atyjának menynyben stb.

9. A ki hiend én bennem, És megkeresztelkedik, Nem kárhozik, idvezüi, Menynyországba vitetik: Krisztus ül atyjának stb.

10. Hogy ezeket megmondá, Jézus felemelteté, És a fényes köd ötet Szemek elöl elvevé: Krisztus ül atyjának menynyben stb.

11. Uralkodik most menynyben, Rólunk visel nagy gondot, Esedezik érettünk Az ő szent atyja előtt, Krisztus ül atyjának menynyben stb.

12. Osztogatja minékünk Az ő szent ajándékát, Kivel minket igazgat Mind világ végzetéig: Krisztus ül atyjának menynyben stb.

13. Közbenjáró Krisztusunk, Atyaistennek fia! Kérjed te szent atyádat, Adjon nekünk szentlelket: Krisztus ül atyjának menynyben jobbjára, és uralkodik.

P ü n k ö s t i.

LXXXVII.) Nóta: XXIV. Zsolt. *Az Úr bír ez.*

Az ígélet teljesedett, Szentlélek-isten küldetett A búsongó tanítványokra; Kik is vevén e kegyelmet, Tudtak mindenféle nyelvet, S elszéledtek tartományokra.

2. Áldott pünkösstnek reggele, Melyen szentlélekkel tele Apostoli az úr Jézusnak, Magoknak

célul azt tették, Hogy mindenütt megépítsék Országát a tiszta virtusnak!

3. Itt kezdődik szent hitünknek, Keresztyéni reményünknek — Itt kezdődik áldott hajnala; Hogy az Isten képét vesztett Megromlott emberi nemzet Megújul léleknek általa;

4. Mert ez isteni kegyelem, S vele járó segedelem Elégséges jobbulásunkra, Hogy e földi léten által, Szent hit és jó tettek által, Eljuthassunk rendelt célunkra.

5. Szentlélek! töltsd bé szivünket, Vezérelj jóra éltünket, Hogy szent akaratod tehessük: Hogy Istenünket tiszteljük, Embertársunkat szeressük, S magunk józanon viselhessük.

6. Tölts bé minden bús sziveket, Erősítsd a hiveket A menyynyország keresésére; Minket is tarts meg kedvedben, Adj részt áldott kegyelmedben, Lelkünk örök idvességére.

LXXXVIII.) Nóta: XXXIII. Zsolt. *Nosza istenfélő.*

Tenéked mondunk dicséretet, Oh könnyörülő Istenünk! :/: Ki testi és lelki életet Adtál, s kitől van mindenünk; Mert egyszülöttedet, :/: Ama felkentet, Menynybe felvivén, Szentlelkét azonnal Nagy lelki haszonnai Elküldé hiven.

2. Ki által mindjárt sok nyelveken, Melyeket nem tanultanak, :/: Bátran a félelmes helyeken Az apostolok szóltanak; És az idvességnek, :/: A fő bölcsességnek Nagy alkotmányát Építeni kezdték, Örömmel hirdették Szent tudományát.

3. Oh, mi Istenünk, jó atyánk is! Légy azért örök áldásban, :/: Hogy e tudományt mi hozzánk is Elküldötted bő forrásban; Még ma is hitünket :/: És reménységünket Lelked tüzével Sokképpen éleszted, A jóra gerjeszted nagy erejével.

4. Éreztesd, Uram! jobban jobban Velünk szent lelked munkáját; Sötét elménkben mind újabban Emeld fej az ő fátylóját; Általa segítsed, :l: Meg is könnyebbítsed A mi terhünket; Általa hevítsed, Fel is melegítsed Hidegségünket.

5. Ez a lélek gyönyörködtessen Minket a kegyes életben, :l: Hogy soha ne legyünk restesen Mi a jó cselekedetben. Ez idvességünkről, :l: Mint örökségünkről, Legyen zálogunk; Mig mi is az égre, Azon örökségre, Eljutni fogunk.

LXXXIX.) Nóta: LXXXIV. Zsolt. *Oh seregeknek.*

Aldott Szentlélek! reánk szállj, Hogy e Krisztustól gyűjtött nyáj Örvendezhessen e pünkösztbe; Világosítsad elménket, :l: Biztasd köztünk a félénket, A sérelmes sziveket kösd be, Minden hidegséget üzz el Ama mennyei szent tűzzel.

2. Ha minket a te isteni Erőd indit könyörögni: Ihlesd meg szánkat és szívünket. Ha kísértetek közt forgunk, :l: Erőnk csüggedvén, tántorgunk: Bátorítsad gyenge hitünket; Lábaink ha megbotolnak, Erődet kérjük gyámolnak.

3. A te munkád által épült Egy szent ház, hogy a mely nép ült A halál árnyéka völgyébe, Lásson új világosságot, :l: Nyerjen örök boldogságot, Bémenvén annak kebelébe; Mennynei erőd terjeszsze Annak határait messze.

4. Úristen! tőlünk ne vedd el, A mit adtál szentlelkeddel; Ez nyerjen nekünk szabadságot, Ez ébreszsze szerelmével :l: S a világosság lelkével Mindenikben a fiaságot, Vezéreljen félelmedre — Emeljen fel az egekre.

XC.)

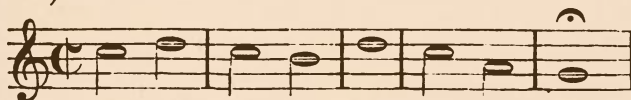
Nóta : LXV. Zsolt. *A Sionnak hegyén.*

Szentlélek! végy környül bennünket! Szenteld meg szívünket! :/: Készíts neved imádására, Magasztalására: Hogy téged szívből imádhassunk, Hálákat adhassunk. Hisszük, a mi szánknak szózatja Egeid meghatja.

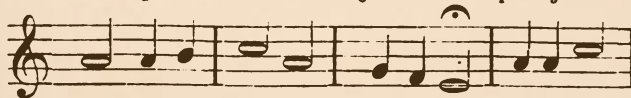
2. Szentlélek! imádunk mi téged, Valljuk istenséged; :/: Hisszük, hogy az új ember szíve Sáját kezéd mive; Te vagy a hitnek mind szerzője, Mind elvégezője; Te gyújtasz szívünkben világot, Forró buzgóságot.

3. Szakaszd el hát most is szívünket, Minden érzésünket, :/: A sok hijábanvalóságtól, E csalárd világtól; Hogy az igének hallgatói, Legyünk megtartói; Mely szívünkben gyökeret verjen, Gyümölcsöt teremjen.

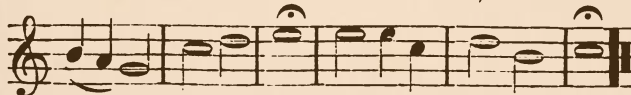
XCI.)

A pün - köst - nek je - les nap - ján

Szent-lé - lek Is - ten kül-de-ték, E-rő - si -

te - ni szí - ve - ket Az apos - to - lok - nak.

2. Melyet Krisztus ígért vala Akkor a tanítványoknak, Menynyországba mikor méne Mindeneknek láttára.

3. Hallszott nagy szélnek zúgása, Látszott lángoknak formája Szállani az ő fejekre, Nagy hirtelenséggel.

4. És megtelvén szentlélekkel, Kezdének szólni nyelveken, Mint ő nekik a szentlélek Ad vala szólani.

5. Áldott légy, édes Jézusunk! Hogy hasznát ez ajándéknak, Valamint más nemzetekre, Ránk is árasztottad.

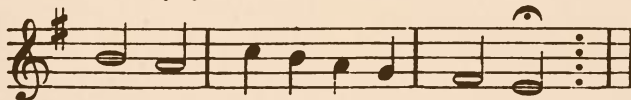
6. Az idvesség tudománya, Melyet apostolid által Hirdettettél e világon, Hozzánk is elhata.

7. Szentlelked úgy vezéreljen, Életünk e tudománnyal, Hogy egyezzen, s ünnepünket Kedvelje felséged.

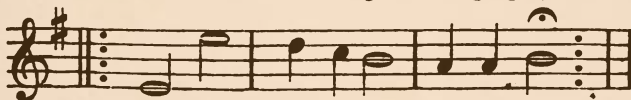
XCII.)

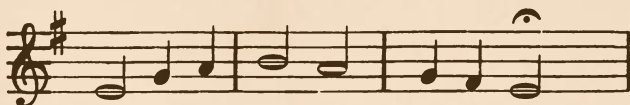
Jö - vel szent lé - lek Ur-is - ten!
Menynyei szent a - ján - dék - kal,

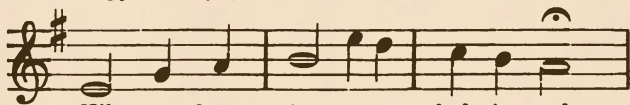
Töltsd bé szi-ve-in-ket ép-pen :|
Sziv-bé - li szent buzgó - ság-gal,

Mely-nek szentsé-ges e - re - je :|
Nyel - ve - ket e - gye - ző hit - re

Egy-be gyűj - te sok né - pe - ket :

Kik mondván így é - ne - kel - je - nek :

Al - le - lu - ja ! Al - le - lu - ja !

2. Te, szentségnek új világa, Igédnek vezérli útára, :l: Taníts téged megismernünk, Istent atyánk-nak neveznünk: Őrizz hamis tudománytól, :l: Hogy mi ne tanuljunk mástól: És ne legyen több más senki, Hanem Krisztus, kiben kell bízni: Alleluja! Alleluja!

3. Oh, mi édes vigasztalónk! Légy kegyes megoltalmazónk; :l: Hogy maradjunk dolgaiban, Meg ne szünjünk háborunkban; Erőddel elménket készítsd, :l: Gyenge hitünket erősítsd, Hogy halál és élet által Hozzád siessünk hamarsággal: Alleluja! Alleluja!

92.) Nóta: LXVII. Dics. *Ez esztendődt megáldjad.*

Epünköst innepében, E pünköst innepében, Dicsér-jük Istent szívvél, :l: Ki szentlelkét szívrünkbe Ki szent-lelkét szívrünkbe Osztogatja bőséggel. Ennek örül föld — Tenger és a menyny víg kedvében: Minden élőállatok Sok rendben: Kik égben földön vannak: Sok részben: Fák, füvek és virágok, Újul-nak örömben.

A d v e n t i.

XCIII.) Nóta : CXLVI. Zsolt. *Áldjad én lelkem.*

Almélkodással csodáljuk Véghetetlen szerelmed, :/: Oh Isten! ha megvizsgáljuk Kijelentett kegyelmed; Ezt száj ki nem mondhatja, Nyelv nem magyarázhatja.

2. Mert az emberi nemzetet annyira becsülötted, :/: Hogy te egyetlen egyedet Érette elküldötted Emberi ábrázatban, Hogy élne gyalázatban.

3. Oh, Isten bölcseségének Megfoghatatlan titka! :/: Hozzánk való szerelmének Mély tengere! mely ritka, Ki ezt észére venné, Mélyen szívébe tenné!

4. Mi azért vigan dicsérünk, Oh jó atyánk! tégedet :/: Magasztalunk s arra kérünk, Hogy te szeretetedet Gerjeszszed fel szivünkben, Jobban jobban lelkünkben.

5. Hogy tégedet megismervén, Szent fiaddal szeressünk :/: Mindenek felett s azt kérvén Tőled, hogy ki ne essünk Tapasztalt jó kedvedből, Atyai szerelmedből.

6. Sőt inkább abban végiglen Megmaradván hűséggel. :/: Szolgáljunk neked, a miglen Élünk itten, készséggel, Holtunk után az égben Végetlen dicsőségben.

XCIV.) Nóta : L. Zsolt. *Az erős Isten uraknak ura.*

Dicséretet mond nyelve mindennek, Tenéked könyörülő Istennek : Hogy meglátván nyavalyás sorsunkat, :/: Elvégezted szabadításunkat. E végre fiad küldéd e világra, Hogy utat nyisson nekünk menyországára.

2. Megaláztad, hogy felmagasztaljon ; Ő szomorkodott, hogy vigasztaljon ; Szegénységben élt, hogy

gazdagitson; ∴ Megholt, hogy minket megszabadítson Veszedelmétől az örök halálnak; Melyet még az angyalok is csodálnak.

3. Áldott légy, Uram! hogy könnyörültél Rajtunk, s ily megtartót hozzánk küldtél. Vigy elébb ennek ismeretében, ∴ Adj idvességet fiad nevében; Igaz hit által köss össze ő vele, Melynek a szeretet legyen kötele.

4. Tekints a te fiad érdemére, Melyet elődbe tett drága vére; Ő érte bocsásd meg bűneinket, ∴ A kárhozattól szabadíts minket. Végre ő általa az égbe érjünk, Hol szent fiaddal s lelkeddel dicsérjünk.

XCV.)

Nóta : XXIII. Zsolt. *Nosza istenfélő.*

Igaz Isten! ígéretedben Változhatatlan valóság! ∴ A mit te egyszer beszédedben Megmondasz, az mind valóság. Könnyebb megavulni, ∴ Végképpen elmulni A természetnek, Mint semmibe menni Az igaz isteni Szent ígéretnek.

2. Megmondottad volt még kezdetben Az első egy pár embernek, ∴ Hogy ők a szomoru esetben Mindörökké nem hevernek; Küldesz vigasztalót, ∴ Ő magvakból valót, Ki eredeti Elvesztett jogukba És boldogságukba Viszszahelyezi.

3. Meglett ez, és a szűz méhében Fogantatott az, a kinek ∴ Jézusi felséges nevében Áldás szólt a föld népének, Így az ígértetett ∴ És kijelentetett Teljes időnek Hajnala felderült, A sötétségben ült Sok kesergőnek.

4. Lelki örömmel megújulva Imádjuk szent felségedet: ∴ Hogy ismét mi reánk fordulva Szemléljük te jó kedvedet; Megnyitjuk szivünket, ∴ Tárjuk kebelünket, Hogy Jézusunkat Ekképpen fogadjuk, Hiven általadjuk Neki magunkat.

5. Tarts meg bennünket az országban, Melyet ő köztünk állított, :/: Adj részt abban a boldogságban, Melyet a földre szállított, Majd éltünk végével, :/: Bocsáss el békével: Hogy oda térjünk, Hol az ő hivei Száma közt menyneyei Országlást érjünk.

K a r á c s o n i.

XCVI.) Nóta: XLII. Zsolt. *Mint a szép hives pat.*

A próféták elhallgattak! Krisztus a testben eljött, :/: A kiről nyilván szólottak Az irások ezelőtt; Minden bételjesedett, A mint megigértetett Az Istentől még kezdetben, Összüléinknek édenben.

2. A Krisztus születésével Oszlott a nagy sötétség, :/: S tudománya kezdetével Derült az emberiség; Mint mikor egy szép reggel, A fellegek sereggel El-
oszolván, az áldott nap Világos fényire kikap.

3. A pásztorok idvezlették Őtet már pólájában :/: És a bölcsek felkeresték Születése jászlában; Adjunk mi is hálákat, Kedves áldozatokat — Szívünk-
ket, hogy e világra Jött, hivei váltságára.

4. Megtartó Krisztus! légy áldott, Te birjad sziveinket; :/: Tégedet az Isten adott, Hogy idvezits bennünket; Nincs próféta kívüled, Idvesség foly tetőled, Bűneink enyhítésére S jövődönk keresésére.

XCVII.) Nóta: VIII. Zsolt. *Oh, felséges Úr! mi.*

Keresztyének! jertek magasztaljátok Az Úristent, és buzgón imádjátok Az ő kimondhatatlan szerelmét, Mely feljülmúl minden véges elmét.

2. Ki a bűnös halálának nem örült, Sőt nagy irgalmából rajta könyörült; Maga a bíró, a vádol-
tatott Pártütő népnek kezest mutatott.

3. És hogy a kegyelemmel az igazság Megáll-hasson: mit tett az irgalmasság? A maga szent fiát küldötte le, Testi formát vétetvén fel vele.

4. Halandóvá lett, oh, kimondhatatlan Nagy szeretet! maga a halhatatlan, Hogy a halálból, mely a bűn zsoldja, A bűnös embereket feloldja.

5. Vajjon micsoda érdemünket nézte, Hogy kegyelmét rajtunk így megtetézte? Oh! micsoda az embernek fija, Hogy Istennek van reá ily gondja?

6. Nem érdem ez: csak kegyelem munkája; Mondja hát ezt minden keresztyén szája: Dicsőség magasságban Istennek! Békeség földön az embereknek!

XCVIII.) Nóta: CXXXVIII. Zsolt. *Dicsér téged.*

ÖrvendjeteK keresztyének! Nyiljatok meg nyelvek és szivek! :/: Az idvesség Istenének Mondjatok áldást minden hivek! Felváltatott nagy örömmel A haláltól való félelem, Kit véghetetlen érdemmel Meggyőz az isteni kegyelem.

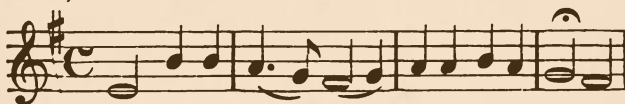
2. A megtartó ma született, Az örök Isten emberré lett: :/: Ma — ma visszaszereztetett Az igazság s elvesztett élet. Kiküldé szerelmes fiát Istenünk a teljes időben; Hogy a kezes a bűn díját Fizesse s szenvedje testében.

3. Oh, imádandó titkai Ama békeség tanácsának! :/: Oh nagy hatalmu dolgai A menyiny és föld szabad urának! A ki által teremtetett S lett minden serege az égnek, Az ige testté született Személye az egy Istenségnek.

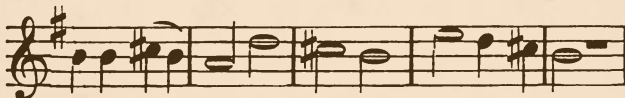
4. Ennek örülnek az egek: A titok mélységén bámulnak; :/: Hirdetik angyalseregek Jézust s előtte leborulnak; A magasságost tisztelik, A földön békeséget zengnek; És innepnappá szentelik Megjelenését az Istennek.

5. Aldom én is szent nevedet, Én királyom szenteknek szentje; ∴ Vigan ülöm innepedet, Oh Jérus! Istennek felkentje! Magasztalom felségedet, És imádlak szent félelemmel! De egyszersmind szerelmedet Megölelem igaz hitemmel.

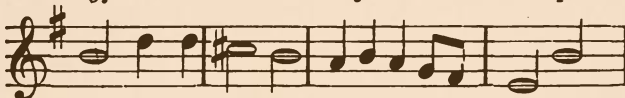
XCIX.)

Krisztus u - runk - nak áldott szüle-té-sén

Angya - li ver-set mondjunk szent in-ne-pén

Mely Bethle-hem-nek meze-jé-ben ré - gen

Zengett e-kép - pen:

2. Dicsőség magasságban az Istennek! Békeség legyen földön embereknek, És jó akarat mindenféle népnek És nemzetségnek!

3. A nemes Bethlehemnek városába', Gyermekek születék szüztől e világra, Örömet hozott Ádám ár-váira, Maradékira.

4. Eljött már a kit a szent atyák vártak, A szent királyok a kit óhajtottak, Kiról jövőndőt prófé-ták mondtak, Nyilván szólottak.

5. Ez az Úr Jézus, igaz messiásunk, Ki által
vagyon bűnünkből váltságunk, A menyynyországban
örökös lakásunk, Boldogulásunk.

6. Örülnek ezen a menynyei szentek, Örülnek
földön lélekben a hivek, Egy akarattal minden keresz-
tyének. Így énekelnek:

7. Hála legyen menynybeli szent atyánknek,
Hála legyen született Jézusunknak, A szentléleknek,
mi vigasztalónknak, Bölcs oktatóknak.

8. Oh, örök isten! dicső szentháromság! Szálljon
mi reánk menynyei vigaság, Távozzék tőlünk minden
szomorúság, Légyen vidámság.

C.)

Azon nótára.

Angyali sereg Krisztus születésén Vigan örvende
világra jövésén, Atyaistennek buzgó nagy szerelmén,
Így énekelvén:

2. Dicsőség menynyben a nagy Uristennek, Le-
gyen tisztesség menynyei felségnek; Áldás, dicséret
mondassék nevének, Szentek szentének.

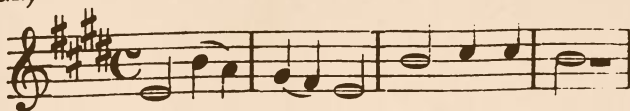
3. Békeség legyen földön embereknek, És jó
akarat mindenféle népnek; Kegyelem, öröm adassék
mindennek, A szent hiveknek.

4. E születésnek evangéliumát, Hogy mi is vettük
s birjuk lelki javát, Vig szívvel, szájjal éneklünk ho-
zsánnát; Szent alleluját.

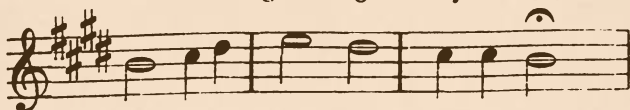
5. Áldott a ki jött az úrnak nevében! Légy se-
gítségül magasságos Isten! Minden dicséret szentek
seregében Csak tiéd legyen.

6. Mennyei atyánk! gyülekezetünket Szenteld
meg s kedveljed inneplésünket; Szent békeséggel egész
nemzetünket Áldd meg földünket.

Cl.)

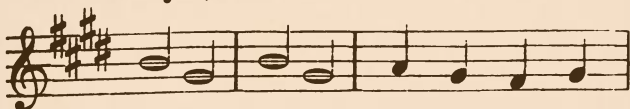
Szi-vünk vig - ság - gal ma bé - tölt;
Az i - gaz - ság fé-nyes nap-ja,

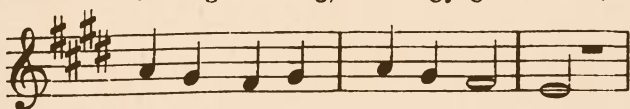
Mert i - gé - ret sze - rént fel-költ
Új tes-ta-men-tom - nak pap-ja,

Is - ten-fé - lők szá - má - ra :l:
El-jött, kit sok szent vá - ra.

Csil-lag vil-log, ra - gyog már lám,

Melyet Bá - lám lá - ta ré - gen;

Fénylik mint szép nap az é - gen.

2. Megszáná Isten estünket, Magára vevé tes-tünket, Mely kegyesség nagy titka; :l: Már minket győzni megszűnnek Halál, pokol, ördög, bűnnek, Tör-

vénynek átkos volta : Mérge, férge nekünk nem árt, nem tehet kárt semmiképpen, Immár meggyőzettek éppen.

3. Próféta, kinek nincs mása : Eljött, hogy népét meglássa, Tanítsa, s bölcsesé tegye ; :/: Főpap eljött, hogy áldozzon, Igaz megtisztulást adjon, Világ bűnét elvegye. Eljött, megjött a szenteknek, felkenteknek fejedelme, Királya s nagy segedelme.

4. Szelidség volt minden dolga ; Mert ugyanis ő lett szolga : Azért ily alázatos ; :/: Semmi pompát nem találá : Mind élete mind halála Volt neki gyalázatos, Éppen, szépen kimutatta, jelét adta, hogy országa Lelki, s belső királysága.

5. Ez együgyü szegény szálló, Kinek jó hely az istálló, S a barmok jászla bölcső ; :/: Hogy minket emeljen égre, Azt cselekedte e végre ; Mert kegyelmes és bölcs ő. Nekünk székünk menynyben lészen, helyünk készen, dicsőségben ; Azért jött ily szegénységben.

6. Neked ÚR JÉZUS ! mit adjak, Hogy mást mindent megtagadjak ? Csak azt kívánod tőlem : :/: Hálaadó pohárt töltsék, Imádjalak mint a bölcsék ; Ne menj hát el előlem ; Szállást, hálást adok néked, szivem széked s nyugodjál ott ; Nálam jobb vendég nem szállhat.

7. Bethlehem kis város, de nagy ; Mert onnan jött a főhadnagy ; Kenyérnek háza méltán, :/: Mert ott adatik a manna, Kin a vén Simeon s Anna Örültenek azértan : Melylyel telj el kegyes lélek, s mondjad élek e kenyérrel, Hintetvén szent drága vérrel.

8. Születésed nekünk kedves ; Szemeink könnyel nem nedves, Mint régi szenteknek volt, :/: Lelkünkre nagy vigság árad, Nagy bú miatt el nem fárad, Megéled a ki megholt ! Itten Isten kegyelmének s szerelmének esztendeje, Jelen vagyon vig ideje.

9. Legyek benned, te én bennem, Jézus ! engedj hozzád mennem, Ha te én hozzám jöttél : :/: Adjad legyek igaz híved, Essék meg rajtam hív szí-

ved, Ha kegyelmedbe vettél; Mert nincs más kincs, mely hivekkel, bús szivekkel jól tehetne, És főboldogság lehetne.

10. Adjunk hálát mi is ennek, Testben megjelent Istennek, S ötet szivből szeressük; :/: Nyiljék meg szív, száj és torok, Mint bethlehemi pásztorok, Ötet gyorsan keressük; Mert nincs más kincs, mely hivekkel, bús szivekkel jól tehetne, És főboldogság lehetne.

KATECHISMUSI ÉNEKEK.

I. Ú r n a p.

CII.) Nóta: LXV. Zsolt. *A Sionnak hegyén stb.*

En lelkem indulj fel örömmel A lelki dolgokra, :/: Léssen az Isten kegyelemmel, Hogy eljuss azokra, Vizsgáld, oh vizsgáld meg valóban, És tégy arról vallást, Ez életben minemű jóban Találsz vigasztalást.

2. Látod e világ nagy részében Hiábanvalóság, :/: Nincsen semmi dicsőségében Teljes állandóság; Színét óránként változtatja Tündéres voltával Kivánságod meg nem adhatja, Bár biztat szavával.

3. Uram! kegyes indulatomban Im teszem valásom: :/: Ez életemben, halálomban. Fővigasztalásom: Hogy az én Jézus Krisztusomnak Tulajdona vagyok, Rajtam irgalmas szent voltának Kegyelmei nagyok.

4. Ki, midőn volnék halál révén, Teljes bűn mérgével, :/: Megváltott ügyemet felvévén Drága szent vérével. Az ördög terhes fogságából Hiven feloldozott, A bűnnek kemény igájából Szabadságra hozott.

5. Ezután sem hagy el végképpen, Kivánt segedelme; :/: Sőt mint fiát engem akképpen takargat védelme; Gondot visel én életemre Hatalmas szent karja, Semmi gonosz nem száll fejemre, Ő ha nem akarja.

6. Ha midőn atyai veszszejét Felvonsza ellenem; :/: Bölcs dorgálásának erejét Kelletik szenvednem: Akkor is lankadott szívemet Szentlelke biztatja, Hogy rajtam levő veszélyimet Javamra fordítja.

7. Reménységem növeli bennem; S bizonyossá teszen, :/: Hogy végre jutalmam énnekem Örök élet leszen: Melyre is készíti lelkemet, És hija magához, Hogy szabtam egész életemet Szent akaratjához.

8. De hogy e fővigasztalással Igazán élhessek, :/: A mit várok nagy óhajtással, Végre megnyerhessek; Szívemet emelem az égre, Könyörgök kegyesen: Jelentsd meg, uram! e jó végre Tudnom mit kellessen.

9. Taníts meg gyarló életemnek Nyavalyás voltára; :/: Oh! vezess én bűnös lelkemnek Szabadítójára: Magamat neki hadd adhassam Lelki ajánlással, Drága jóvoltát felválthassam Méltó hál'adással.

II. Ú r n a p.

CHIL.)

Nóta : I. Inv. *Terólad zeng dicséretünk.*

Úristen! ki jó és szent vagy, Felséged tisztelendő s nagy; A menyny és a föld minden részen Bölcsességedről vallást téssen, Szent törvényed rendelése, Tiszta voltod jelentése, Boldog, ki egész eltében Jár híven annak fényében.

2. Kivánod, uram! ezt tőlem, Vessek el mindent előlem, Mást ne válasszak te helyetted, Semmit ne becsüljek feletted, Téged tartsalak főjómnak,

Te légy czélja én gondomnak: Magamat néked ajánljam, Szivemet hozzád kapcsoljam.

3. Teljes szivből szeresselek, Mint uramat tiszteljelek, Minden erőmet mondásodra Rendeljem és szolgálatodra. Rólad akár holott éljek, Gondolkodjam és beszéljek; Te légy szivemnek vendége, És minden gyönyörűsége.

4. Ez is lelked akarátja, Mint szent törvényed mutatja; Hogy az én felebarátomat Szeressem szintugy, mint magamat, Czélozzak annak javára, Kész legyek s hű oltalmára. A mit én kívánok mástól, Azt ne tagadjam meg attól.

5. De ha (most a mint találom) Életemet megvizsgálom, És gyakorlott cselekedetem Szent törvénnyel egybevetem: Elrémül szivem: mert látja, Hogy majd minden indulatja, Jaj! az ellen szegeztetett, S a gonoszba helyeztetett.

6. Megromlottam teljességgel, Rakva vagyok gyűlölésséggel, Felebarátim s feleimet Úgy nézem mint ellenségimet; Testem csak magát szereti, Más hasznát láb alá veti. E czélja gondolatomnak, Éljek egyedül magamnak.

7. Ilyen vagyok természettel, Ha jó lelkiös-mérettel Veszem dolgaim vizsgálásra. Számlálom bűneim rovásra; Melyért haragod epeszti Lelkem, s pokollal ijeszti, Uram! ily terhes ügyembe, Oh, ne vigy a kísértetbe.

III. Ú r n a p.

CIV.) Nóta: VIII. Zsolt. *Oh! felséges Úr! mi kegyes stb.*

Tudjuk, oh Isten! hogy törvényid szentek, És kik a szerint élnek, büntől mentek; De mi magunkat ha megvizsgáljuk, Sokakban bűnösöknek találjuk.

2. Idvezítőnk megtanított bennünket: Hogy szeressünk téged, jó Istenünket; De megvalljuk, hogy tiszteletedben Nem voltunk buzgók egész lélekben.

3. Nagy törvény az, hogy felebarátunkat Éppen úgy szeressük mint mi magunkat; De a magunk erős szeretete, Mások iránt mérték nem lehete.

4. Érezzük, hogy roszra hajlandók vagyunk, Kik szent törvényeddel sokszor felhagyunk; Hogy a test szegzi magát ellene, S nem szeretünk téged mint kellene.

5. Embertársunk iránt szivünk idegen, Velök tettetve bánunk, és hidegen; Titkon örülünk magunkban nagyon, Mikor károk és romlások vagyon.

6. Irgalmas Isten! cselekedd ezt velünk, Hogy mostani szives vallástételünk — Az engedetlenségtől megmentsen, És a megjobbulásra serkentsen.

IV. Ú r n a p.

CV.) Nóta: LXIV. Dics. *Én Istenem! Sok stb.*

Én nem perlek, Én nem merlek, Igaz birám vádolni, Ha elkezdéd Itéleted Én rajtam gyakorolni.

2. Lágyan bántál, Nem kívántál Semmit is erőm felett: Az izgató Csalogató Mégis engem bűnre vett.

3. Megvettetést, Nagy büntetést Ezért előre látok; Szörnyű dolog Lesz, ha megfog A törvényben irt átok.

4. Sokszor hallom: Az irgalom Nálad éri az eget; De ismétlen Véghetetlen Igazságod fenyeget.

5. E kettő közt Olyan eszközt Találnom lehetetlen, Hogy jó maradj, És még se hagyj, Egy bűnt is büntetetlen.

6. De midőn én Kételkedvén, E két mélység közt állok: Utmutatást, Megtartatást, Szent igédben találok.

V. Ú r n a p.

CVI.) Nóta: LXI. Zsolt. *Kidáltásom halld meg.*

Mint az ellankadott szarvas, Kit sért a vas, Kivánja újulását: Szivemnek nagy indulatja Ugy óhajtja Kivánt szabadulását.

2. Ne is ess lelkem kétségbe, Ez inségbe; Jó a nagy úr! nem vét el; Az életre vagyon egy út, És drága kút, A teljes elégtétel.

3. De oh lelkem! itt mit teszesz? Ment hogy leszesz! Magadtól mi jót várhatsz? Az úrnak törvénszékénél, Személyénél Bátor szívvvel mint állhatsz?

4. Holott bűnödnek sokságát, Undokságát Napról napra neveled; Temérdek adósságidnak, Hibáidnak, Száma kiált ellened.

5. Máshoz kell hát folyamodnod, Ragaszkodnod, Ily nyavalyás ügyedben; A ki feleljen helyetted, És melletted Álljon az ítéletben.

6. De vajjon olyan ki lehet, A ki vehet Ily nagy terhet vállára? Ki lesz oly erővel bíró, E nagy bíró Kinek hajtson szavára?

7. A földi teremtetett állat Az ég alatt E törből ki nem menthet; Mert ki maga is bűn rabja, Hányja habja, Másért meg nem fizethet.

8. Ha tekintesz fel az égre, Segítségre Az angyalokat kéred; Ezekben is (bár szolgálnak E nagy úrnak) Célodat el nem éred.

9. Mert az Istennek törvénye, Mint napfénye, Azt világossá tette: Hogy a mely természet vétett, És nagy bűnt tett, Az fizessen érlette.

10. Azért ha ez kívánságod: Adósságod, hogy oly kezesre vessed, Ki által bűnös fejednek, Életednek Váltását megnyerhessed:

11. Olyat keress, ki felvegyen, S kinek legyen Emberi valósága; De legyen bűn nélkül való, S nyilvánvaló Isteni méltósága.

12. Hogy az Istennek haragját, Szörnyü lángját Testében elbirhassa; Az elveszett igazságot, Boldogságot Bizonyynyal megadhassa.

13. Ily kezesre ha találhatsz, Bátran állhatsz, És lehet reménységed. Hogy ha hozzá hittel járulsz, Megszabadulsz, Lészen várt idvességed.

14. Szivemet hozzád emelem, Én Istenem! Noha vagyok föld pora; Lábaimat vezéreljed, Ugy rendeljed, Hogy találjak e jóra.

VI. Ú r n a p.

CVII.) Nóta: LXX. Dics. *Örvendezzen már e világ.*

Jézus! téged magasztalunk, Megtartónknak hiszünk, vallunk; Te személyed csodálatos, Nincs más hozzád hasonlatos.

2. Birsch emberi természettel, Bűn nélkül valóval, szenttel, Sőt e felett valóságos Istenséged nyilvánóságos.

3. Mint ember, váltáságunk végett Te vállalhatsz kezességet: Mint Isten, elégtételek Végetlen becsre emeled.

4. Téged az atya eleve Mi bölcsességünkkel tevé; Te vagy nekünk igazságunk, Szentségünk, teljes váltáságunk.

5. A te hirdetőid voltak. A kik prófétálván, szóltak; És a régi példázások. Reád való czélozások.

6. Jézus! rólad vallást teszünk, Közbenjárónak béveszünk; Mert nincsen másban idvesség, Csak tiéd ez a dicsőség.

VII. Urnap.

CVIII.) Nóta: XLII. Zsolt. *Mint a szép hives patakra.*

Mint a szép hives kútfőre A szarvas kívánczik: :l: Lelkem úgy idvességére Gerjed és óhajtozik, Te hozzád én Jézusom, Szabadítóm s orvosom; Mert te vagy minden teljesség, Nálad nélkül nincs idvesség.

2. De vajjon hol keresselek, Oh, én kedves vendégem! :l: Szivembe mint vehesselek, Hogy érem benned végem? Most hozzád nem mehetek, És veled nem lehetek: Azért szivemmel csókollak, Hittemmel hozzám kapcsolak.

3. Szent és drága beszédednek Béveszem igazságát, :l: Abban kitett kegyelmednek Becsülöm igazságát; Szivem csak azt forgatja, Kívánja és óhajtja, Az által a várt életre Kíván jutni végezetre.

4. Érzem is immár szivemben A szentlélek munkáját; :l: Vagyok ily hiedelemben, Hogy engemet, szolgáját, Az én uram felvészen; Kegyelmes atyám lészen; Megadja nékem azt nyilván, A mit szivem óhajt s kíván.

5. Azért gyarló életemnek Ugy rendelem folyását. :l: Hogy e drága kegyelemnek Neveljem újlását; Lelkem, testem egészen, Oh uram! tiéd lészen, És hallgatván szent szavadra, Élek hű szolgálatodra.

6. De te, uram! jól ismered Szolgádnak gyarlóságát; :l: Bátor értem ontád véred, Látod testem

lágyságát. Oh Jézus! szent lelkeddel Rólam e terhet vedd el; Segélj, gyámolits engemet, Neveljed gyenge hitemet.

VIII. Úrnap.

CIX.)

Azon nótára.

Hiszek egy örök Istenben, Mindenható atyában :/: Menynynek s földnek egyetemben Teremtő nagy urában, És a Jézus Krisztusban, Ő egyszülött fiában, Ki szentlélektől foganszék, Szűz Máriától születék;

2. Pontius Pilátus alatt Szenvedt s megfeszítettett, :/: Meghala, s poklokra szálla, Midőn eltemtetett. Harmadnap feltámadá, Menynybe ment, és jobbjára Ült atyjának; de ítélni Eljő ismét számot venni;

3. Hogy megfizessen mindennek, Kiki mint cselekedett; :/: Mind holtaknak, mind élőknek, Ki mint hitt s mint érdemlett; Hiszek a szentlélekben; Hiszek az igaz hitben; Egy közanyaszentegyházot, S ebben szent atyafiságot.

4. Hiszem bűnünk bocsánatját A Krisztus érdemében; :/: Testünknek feltámadását Az utolsó időben. Hiszek örök életet, Menynyei dicsőséget. Tarts meg Uristen! e hitben Minket mind végiglen, ámen.

IX. Úrnap.

CX.) Nóta : XXXIII. Zsolt. *Az Úr énnekem őriző.*

Atya úristen! rólad vallást tészek, Dicséretedre szám és szívem készek, Te vagy az erős, ki tudtál

isteni Szóddal semmiből mindent teremteni. A mit fenn s alatt szemeink szemlélnék, Általa vannak, mozognak és élnek.

2. Világosság lön parancsolatodra. A menyiny és a föld előállt egy szódra; A levegőeget kiterjesztetted, Azzal az egész földet körülvetted; Szódra vált külön a föld a vizektől, Ékesítettén fáktól és füvektől.

3. A napot, holdat és a csillagokat Te függesztetted fel mint lámpásokat. A madaraknak te adtál szárnyakat, Te küldéd vízbe lakni a halakat. A barmok testét élettél élesztéd, Az emberrel bölcs munkád bérekesztéd.

4. Imádlak téged a ki teremtetted; Szeretlek, mivel atyámmá is lettél; Ha terheltetik szükséggel életem, Bizodalmamat benned helyeztetem; Mert hatalmas vagy engem megtartani, Még nyavalyám is jómra fordítani.

X. Úrnap.

CXI.) Nóta: XLII. Zsolt. *Mint a szép híres patakra.*

Dicsérjük hálaadással Az egy fővalóságot, \therefore Ki hűséges gondtartással Vezérli a világot, Megtartatik általa, A mit teremtet vala, A mi kezdetben volt, ma is Megvan és nincs egy híja is.

2. Tud, mint tőle készült mivet, Minden dolgot egyenként; \therefore Szálanként lát minden fűvet, És minden port szemenként; Ugy vigyáz az ő szeme, Hogy minden állat neme Megelégtetik éppen Magához illendőképpen.

3. E világnak történeti Lesznek akaratjából; \therefore Nem a szerencse vezeti Azokat csak vaktából: Hanem úgy mennek végbe A földön és az égben, A mint szájából kijönek Az egy főgondviselőnek.

4. Ha hát tőle kívánatos Jókat áldásul veszek :
:/: Jóvoltának háládatos Megismerője leszek. Ha rám
nyavalyát ereszt, Rajtam levén a kereszt, Bár, hogy
könynyítsen, nincs módom, Ellene nem zúgolódom.

XI. Úrnap.

CXII.) Nóta : VIII. Zsolt. *Oh, felséges Úr ! mi kegyes.*

Oh Jézus! örömet érzek szivembe', Drága nevedet
ha veszem eszembe; Az atyától te így neveztetted,
Mivel nekünk szabadítónk lettél.

2. Midőn sötétség boritná szemünket, Te meg-
világositottál bennünket. És halálunk a midőn ret-
tente, Félelminktől beszéded megmente.

3. Midőn magunkat adósokká tettük: Általad
megváltatásunkat vettük: Te helyettünk mindent meg-
fizettél; Mert halálig engedelmes lettél.

4. Minden vétkemet, Jézus! eltörölted, Nem ke-
resek tehát mást kívülötted; Kitől várhatnám idves-
ségemet, Te tarthatsz meg egyedül engemet!

5. Ha gyarló levén, esem még vétekbe, Légy
hatalmas szószólóm az egekbe'; Légy én oltalmam,
légy én gyámolom. Mert magam hittel hozzád kap-
csolom.

XII. Úrnap.

CXIII.) Nóta : XLII. Zsolt. *Mint a szép hives patakra.*

Úr Krisztus! ki vigasságnak Olajával kenettél :/:
Próféta, pap s királyságnak Hatalmával születted;
Hogy Isten akaratát Tudtunkra add, keresztfát Szen-
vedtél, de te vérednek Áldásai reánk térnek.

2. Örömmel béveszünk téged Prófétánknak, pa-

punknak; ∴ Felmagasztalván felséged, Tartunk nagy királyunknak; Mint király védj erőddel, Tégy jól váltott népeddel; Mint próféta taníts minket, Mint pap, mosd el bűneinket.

3. Minthogy pedig hiveidet Arra is méltóztatad, ∴ Hogy krisztusi szent nevedet Viseljék te általad; Ha ily nevet viselünk, Adjad, hogy megfeleljünk a keresztyéni tiszteknek, Hivatván keresztyéneknek.

4. Add, hogy állhatatossággal Szent nevedet vallhassuk, ∴ A bűnt szorgalmatossággal Kerüljük s távoztassuk; A testnek és világnak, Ne engedjünk szavának; Hanem jámborul élhessünk, Hogy majd veled örvedhessünk.

XIII. Úrnep.

CXIV.) Nóta : XLII. Dics. *Néked éneklek.*

Oh seregeknek Hatalmas királya! A nagy Istennek, Mi teremtőnknek, Gondviselőnknek Szerelmes szent fia!

2. Szent indulattal Minden hívő lélek Téged magasztal, Oh főbölcsesség! Áldott Istenség! Én is a mig élek.

3. Uram! mert te vagy Amaz örökige, Eredet nagy, Minden dolognak, A melyek vannak, Vagy kezdete s vége.

4. Az Uristennek Te vagy dicsősége! Dicsőségének Minden vég nélkül Te vagy egyedül Teljes fényessége.

5. Te vagy részese Isteni voltának! Szent jelentése Tégedet mond s vall Minden bizonynyal Tulajdon fiának.

6. Te általad lett Nekünk is atyánkká, Ke-

gyelemből tett. Engedelmedért, Szent érdemedért, Fogadott fiakká.

7. Te cselekedted, Hogy jutnánk kedvébe, Adott éretted, Mint fiainak, Kik benne biznak, Just örökségébe.

8. Te vagy egy ura Választott népednek, És hű pásztora, Minden időben, Most s jövődőben Gyenge seregednek ;

9. Kiket megváltál Drága szent véreddel, Megszabadítál Bűntől, haláltól, A kárhozattól Elégtételeddel.

10. Azért már élünk Neked, nem magunknak : Ugy bánj hát velünk, Hogy nagy örömmel Szolgáljunk szívvél Neked mi urunknak.

11. Te reád vetjük Egész életünket : Azt elkövetjük, Mit reánk bízál, Könyvedbe irtál, Csak ne hagyj bennünket.

XIV. Úrnap.

CXV.) Nóta: CXIX. Zsolt. *Az oly emberek nyiltán.*

Nagy örömeire szolgál szívének, Hogy emberi testben Isten jelent meg, És részese lett természetünknek. Ez a megváltó a bűnöktől ment meg ; Ember, mint mi, hát rajtunk könyörül, Mint Istenünk, sok jókkal veszen körül.

2. Úr Jézus Krisztus, mely csodálatos Előttünk ez, hogy minket úgy szerettél, Hogy Isten létedre alázatos És megutált emberré lettél ; Urunk levén, szolgálai formában Laktál az emberek társágában.

3. Oh tökéletes egy idvezítő ! Neveljed te benned való hitünket ; Segíts, mert csak te lehetsz segítő, Hogy benned leljük gyönyörködésünket, Téged buzgó szívvél szeressünk S igaz hit által te benned élhessünk.

4. A mi szivünkben is fogantassál, Munkálkodjál ott lelkednek általa, Hogy születésed hálaadással Érezze s dicsérettel magasztalja, Miglen te veled, oh legfőbb jószág! Egyesítend az örökkévalóság.

XV. Úrnap.

CXVI.) Nóta : LXXV. Zsolt. *Dicséértünk téged.*

Oh úr Jézus! áldassál A te nagy szerelmedért És felmagasztaltassál Áldott segedelmedért: Hogy midőn eltévedtünk, Testben jöttél érettünk.

2. Sőt egész életedben, Kivált midőn a halál Környülvelt, személyedben Kint szenvedni kész valál; Bűnünknek rettentésit Hordozván büntetésit.

3. A keresett hamis vád, S bíró szentenciája, Midőn halált hozott rád: Adtad magad alája, Isten ítéletétől Megmentettél terhétől.

4. Hiszszük, hogy szenvedésed, Váltság álnokságinkért, Vérrel lett fizetésed, Elég adósságinkért; Félelmünket elvetted, Istent atyánkká tetted.

5. Átkozott keresztfára Midőn felfeszítettél: Törvény átkos szájára Örökös zárt vetettél; S mikor magadra tevéd, Bűnünk terhét elvevéd.

6. Úr Jézus! táplálj minket Szenvedésid hasznával; Töröld el bűneinket Tested áldozatával, Vidámíts győtrelmiddel, Gyógyíts meg sérelmiddel.

XVI. Úrnap.

CXVII.) Nóta : XVI. Zsolt. *Tarts meg engemet.*

Oh Jézus! ki a váltság munkáját Nemcsak kezdted, hanem el is végzetted; Midőn szenvedéseidnek óráját A kínos halállal bérekesztetted; Mely után kóporsóba is tétettél, Mint halott a földbe eltemettétél.

2. Oh Jézus! adjad lelked kegyelmét; Erősítsed benned való hitünket; Adj bölcs értelmet, vigyázó elmét, Hogy bűnre hajlandó természetünket Megöldököljük, sőt el is temessük: Ekképpen a szent életet kövessük.

3. És mivel nekünk is meg kell halni: A halál félelme ha körülveszen, Uram! jövel azzal vigasztalni, Hogy ez mi rajtunk nem büntetés leszen; Hanem, mivel te megholtál érettünk, Oly út, melyen az életre vitetünk.

4. Midőn jutunk a végső órára. A sirban nyugtasd meg fáradt testünket; Lelkünk pedig szined látására Vigyed, hogy azzal megelégtessünk. Ott a boldog lelkekkel s angyalokkal Áldunk téged dicséretmondásokkal.

XVII. Úrnap.

CXVIII.) Nóta: XIX. Zsolt. *Az eget beszélík.*

Jézusunk holtteste, A melyben kereste A mi boldogságunk, :/: Halálból felkele, Mely annak lett jele, Hogy már kész váltságunk; És már megadhatja, Meg sem is tagadja, Mi tőlünk áldott keze: Nekünk a mely jókat, Örökkévalókat, Halálával megszerze.

2. Csodálván felséged, Jézus! áldunk téged, Mint oly fejedelmet, :/: A ki haláloddal S feltámadásoddal Vettél győzedelmet A bűnön, halálon, Örök kárhozaton, Melyeket megrontottál S minket hatalmukból, Terhes rabságukból Meg is szabadítottál.

3. Téged arra kérünk, Feltámadt vezérünk! E győzedelmidnek :/: Hogy drága hasznait, Menynyei javait, Osszad hiveidnek. Mint te dicsőségre, Ugy mi kegyességre Megelevenítettünk; Hogy a szent életben, Hitben, szeretetben Épületet vehessünk.

4. Uram! kérünk, segítsd, Lelkeddel erősítsd
Ebben is hitünket: :/: Hogy feltámadásod S utolsó
szózatod A mi holttestünket A porból felkölti, Meg-
eleveníti, És majd újonnan élünk; S az égben örülve,
Veled egyesülve, Uram téged szemlélünk.

XVIII. Úrnap.

CXIX.) Nóta: VIII. Zsolt. *Oh, felséges Úr! mi kegyes.*

Oh úr Jézus! egeknek nagy királya! Kinek e földön végződven munkája, Felmentél menyinybe, s ott boldogul élsz, Mignem eljössz, és mindent megitélsz:

2. Azért szemünket te reád függesztjük, S e reménységgel hitünket élesztjük; Hogy e földön szerzél a mely jókat, Meg is adod a menyinyben azokat.

3. És bár e földön nem vagy már testeddel; De mint ígérted, lelked- s kegyelmeddel Mi tőlünk soha távol nem leszel, Istenségeddel mindent megteszel.

4. Szentlelkedet küldd hozzánk tanítónak, Kit érezhessünk mi vigasztalónak. Ez élet sok keserűségében Öntsen örömet hivek szívében.

5. Ez a lélek nyujtson oly reménységet, Hogy mint te, mi fejünk, birsz dicsőséget; Ugy abba minket is tagjaidat Felviszel, hogy birjuk hajlékidat.

XIX. Úrnap.

CXX.) Nóta: XLII. Zsolt. *Mint a szép hives patakra.*

Nagy Isten! imádásodra Buzdult fel szívünk lelkünk, :/: Hogy Jézus, kit váltságunkra Küldél égből minekünk, A nagy munkát végezven S dicsőséget is vevén — Lett az égnek fejedelme, S megtart az ő segedelme.

2. Jobbján a királyi székek Az élet fejedelme, :/: Jézus ül: éltet szívünknek Benne vetett reménye; Övé a diadalom, Dicsőség és hatalom, Ő vezére országának És anyaszentegyházának.

3. Királyi széke jobbjáról Vezérelti hiveit; :/: Gondos ma is országáról, Szentlelke kegyelmeit Osztoztatja mindennek, Kik igaz hitből élnek; Segit a győzedelemre, Hiv az örök idvességre.

4. Királyi széked jobbjáról Áldott Jézus biztosít :/: — A menynyeknek országáról Minket ez a boldog hit: Hogy lelked segedelme Az erénynek védelme Lészen, s egykor diadalmat Hozand isteni hatalmad.

5. Áldott Jézus! országodnak Terjeszszed határait, :/: Neveljed szentegyházadnak Hitben gyenge tagjait; S mikor trónusod körül Égi szent sereg örül, Az ítéletkor azokhoz Állíts te dicső jobboldhoz.

XX. Úrnap.

CXXI.) Nóta: LXXXIV. Zsolt. *Oh, seregeknek.*

Oh, menynyei világosság! Jóra vezérlő igazság, Örökké áldandó Szentlélek! Ki egy Isten vagy bizonynyal :/: Az atyával és fiuval, Áldom szent neved. miglen élek! Jóvoltodról emlékezem, Arról el nem felejtkezem.

2. Mert értelmem teljességgel Béborult volt sötétséggel, A mély tudatlanság környülvett: Te Uram! hozzám eljöttél, :/: Édes mesteremmé lettél, Kegyelmed a jóban vezérlett: Hogy tanulnám meg az útát, Mely az idvességre mutat.

3. Hát vajjon hogy ne szeretne, Vagy miképpen ne követne Téged én szívem, áldott lélek! Holott beszéded édes méz, :/: Minden munkád javamra néz, Kegyelmed által vagyok s élek: Hiszem, tovább is el nem hagysz, Sőt végiglen nálam maradsz.

4. Ne is hagyj el már végtére, Oh, lelkemnek hív vezére! Sőt újítsd rajtam szent orczádat; Lábaimat vezéreljed, :/: Hitem erősítsd, neveljed; Végezzed el bennem munkádat: Hogy midőn híja magához, Menjen lelkem főúrához.

XXI. Úrnap.

CXXII.) Nóta: XXIV. Zsolt. *Az Úr bir ez egész.*

Jézusunk! idvességünkre Jöttél e bűnös földünkre, S legbölcsebb tanítónkká lettél; Tanuidat szent lelkeddel, Megerősítéd kedveddel, És szent atyádhoz vissszamentél.

2. Ők te általad küldetvén, Áldott igédet hirdetvén, Semmiféle kintől nem félték; Sőt bátran nagy merészséggel Szembe szálltak ellenséggel, S szentegyházad díszére éltek.

3. Sok csúfságot elviseltek, S kínos halált is szenvedtek Csendesen és nagylelkűséggel; Gyakran nagy erővel lettek, Kik tanításukat jöttek Széjjelrontani teljességgel.

4. De akármely üldözésben, Mint arany a tüzelesben, Minden próbákat kiállottak, S általok sokan idővel, Világosító igéddel, Az igaz útra hozattattak.

5. Kérünk, Jézusunk! tégedet, Oltalmazd a te népedet, És fedezzed szentegyházadat; Hogy abban mindenkor tisztán Hallgassuk örömmel s nyilván A te áldott tudományodat.

6. Tarts meg minket békeségben, És nevelj a kegyességben, S erősítsd gyenge hitünket; Add el-ménk világosuljon, Mi szivünk is megjobbuljon; Vezesd, igazgasd életünket.

7. S ha nekünk is csúfoltatást Kell látnunk s háborgattatást, Nehéz üldöztetéseink közt, Segélj a

te kegyelmeddel, Hogy élő és erős hittel Találjuk fel a győző eszközt.

8. Fedezd mindenütt nyájadat, És szaporítsad számukat Az igazaknak e világban; Adj erőt győzelemre, Mig hozzád örök öröme Jutunk egykor a menyországban!

XXII. Úrnap.

CXXIII.) Nóta : XXXIV. Zsolt. *Mindenkoron áldom.*

Mely nagy vidámsággal Tölts be Isten szivünket, Midőn biztatja hitünket A feltámadással, Tudjuk, ha meghalunk, Bár testünk sírba tétetik: De lelkünk menyrebe vitetik, Felderül hajnalunk.

2. Majd megnyílik sírunk, S a testünk abból felkelvén, És lelkünkkel egyesülvén, Új életet birunk; Melynek soha vége, Baja s unalma nem leszen, Kimondhatatlan egészen Annak dicsősége.

3. Oh Isten! e hitben Erősíts bölcs reménységgel; Hogy ékesüljünk szentséggel E földi életben; Így majd halálunkat, E reménység könnyebbitse, S fölkeléssel édesitse Elaluvásunkat.

4. Mikor ezt elérjük, Megdicsőítvén testünket, Azzal egyesült lelkünket Vidd magadhoz, kérjük. Valakik szeretnek Téged, színed látására, Oh juttasd el birására Az örökéletnek.

XXIII. Úrnap.

CXXIV.) Nóta : XXXIV. Dics. *Mindenható leborulva.*

Teljes annak boldogsága, A kinek a felséges :I: Istennek irgalmassága Bűneinek kegyelmes; Erős annak bizodalma, :I: Kinek a Krisztus oltalma; Bár nyomja földi halál, Benne életre talál.

2. Ha magunkat megpróbáljuk, Szívünk lelkünk sülyedez :/: Törvény súlyát ha vizsgáljuk, Reményünk fogy s csüggedez; Mert érezzük gyarlóságunk, :/: Sok bűnünk és adósságunk, S ha törvénnyel bánsz velünk, Elveszünk oh Istenünk!

3. De ha szívünket emeljük A Krisztus érdemére, :/: Benne vigasztalást lelünk, S nyugalom száll lelkünkre; Mert ő bűneinknek súlyát :/: Viselte, s a törvény átkát, Kik nekie hódolunk, Elfordítá mi rólunk.

4. Áldott Jézus! csak te benned Vetjük bizodal-munkat; :/: Vajjon kiben is kivüled Találnók oltal-munkat? Csak te vagy a mi védelmünk, :/: Paizsunk és menedékünk: Te vagy Isten kedveltje, Hiveid győ-zedelme!

5. Te isteni szabadító! Buzgó gyermeki szívvél :/: Hozzád térünk, oh megváltó! Benned vetett hitünkkel, Hogy érdemeidet ezzel — :/: Mint jóra kinyuj-tott kézzel — Elfoghassuk, s hit által Jussunk te hoz-zád által.

6. Te, ki lakozol menynyekben! Szállítsad kegyel-medet :/: Ránk, s jóra erőtleneekben Dicsőítsd meg lel-kedet, Ki a jóra felsegéljen, :/: Oktasson és vezéreljen Hozzád, oh nagy Isten! Ki lakozol menynyekben!

XXIV. Úrnap.

CXXV.) Nóta: LXI. Zsolt. *Kidáltásom halld meg.*

Lelkünk hozzád kívánczik, Óhajtozik, Oh, életnek kútfeje! Mert nálad talál oltalmat, Nyugodalmat Idves-ségünk ereje!

2. Nem bizhatunk érdemünkhez, Mert fejünkhez Kötöttet a gyarlóság: Életünk ha megvizsgáljuk, Ugy találjuk, Nincs bennünk teljes jóság.

3. Az úrnak parancsolatját, Akaratját, Oh hány-szor hágtuk által? Hányszor volt munkánk éretlen, Rendeletlen, Erőtlenségünk által?

4. Ha lelkünk jóra gerjedez, Megcsügged ez, Mivel a halandó test Szüntelenül ostromolja, Meggátolja, Hogy legyen a jóban rest.

5. Ily bűnös gyarlóságunkkal, Főurunkkal Szembe meg nem állhatunk; Tettetes igazságunkért Jutalmat s bért Hát mi módon várhatunk?

6. Mert ki saját erejének, Érdemének, Nagyságát veti s hányja, Szükség legyen feddhetetlen, Okvetetlen, Mint a törvény kívánja.

7. Tudjuk, hogy a kegyességnek Es hűségnek Vagyon drága jutalma: De azt adja kegyelemből, Nem érdemből, Az Istennek irgalma.

8. Mi tehát ez oltalomhoz, Mint kőfalhoz Egyedül támaszkodunk, Jézusunknak kegyelméhez S érdeméhez Hit által ragaszkodunk.

XXV. Úrnap.

CXXVI.) Nóta: XXIII. Zsolt. *Az Úr énnekem őriző.*

Az övéinek az Ur megtartója, Őrző pásztora, hiv oltalmazója; Illő jóvoltát rejteni szivünkben, Szent nevét áldnunk egész életünkben; Mert kegyelemből érdemeink felett, Sok lelki jókkal bennünket környül vett.

2. Szent beszédének gyönyörűségével, Áldott lelkének titkos erejével Bűnünk álmából minket felébresztett, Kétes szivünkben oly hitet gerjesztett, Mely bánatjában lelkünk vidámitja, Jó reménységgel naponként újítja.

3. Sőt, hogy nyilvánban érezzük kegyelmét, Várjuk bizonynyal ígért segedelmét: Jósággal teljes édes indulatja S á k r a m e n t o m i t velünk kóstoltatja;

Igy erősíti csüggedő hitünket, Jeggyel élesztvén erőtlenségünket.

4. Hozzád megyünk hát, oh erős köszálunk! Mert szent pecsétid megvannak mi nálunk; Tudjuk, végedet hogy bennünk elérjed, Válságod haszna reánk is kiterjed; Elégtételeid bűnünket eltörli, Érdemed fejünk életre vezérli.

5. Ez is szívünknek hozzád óhajta, Oh élő Isten! idvesség forrása! Hogyha kedvedből már atyánkká lettél, Végezd el a jót, melyet elkezdettél, Reménységünknek add meg kívánt végét, Megváltott lelkünk örök idvességét.

XXVI. Úrnap.

CXXVII.) Nóta: L. Zsolt. *Az erős Isten uraknak ura.*

Úr Jézus! idvesség fejedelme! Erőtlenségünk hiv segedelme! Megtérünk hozzád hálaadással, :/: Áldván szent neved énekmondással; Emlékezeted forgatjuk eszünkben, Rólad éneklünk egész életünkben.

2. Te jegyzél el kegyelmed jegyével, A kereszt-ségnek tiszta vizével, Zászlód alá minket beirattál, :/: Szent szövetségedbe befogadtál, Erőtlenségünk lelked segítette, Házaid javait velünk éreztette.

3. Testiek voltunk testtől születvén, Bűnünk sárjában eltemettvén: De szent vérednek drága hullása :/: Szegény lelkünknek lőn tisztulása; Újjászült lelked hiv segedelmével, Fölékesített lelki kegyelmével.

4. Oh, áldott szentlélek! kérünk téged, Segítsen a jóban szent felséged, Hogy a bűnöknek éppen meghaljunk, :/: Szent életet követni tanuljunk; Hogy jó Istenünk így minket kedveljen, És végre benne örömmünk bételjen.

XXVII. Úrnap.

CXXVIII.) Nóta : CIII. Zsolt. *Áldjad lelkem uradat.*

Aldunk szüntelen kegyes Istenünket, Dicséretére zenditsük nyelvünket, Hirdessük jóvoltát víg örömmel, Rólad, oh atyánk! rólad énekelünk, Mert mások felett jól tettél mi velünk; Hozzánk fordultál nagy kegyellemmel.

2. Gyarló életünknek kezdetétől fogva Tartott kegyelmed kezeinknél fogva, Irgalmas szemeid reánk néztek; Erőtlen testünk még gyenge korában Talált oltalmat szárnyad árnyékában, Holott mellőlünk sokan elestek.

3. Keresztyén szülék által felneveltél, Érdemünk nélkül frigyedbe bevettél, Tettél háznak szent tagjaivá; Nagy irgalmadból mi reánk is tére, Áldott fiadnak drágalátos vére, Hogy a bűn ne tenne rabjaivá.

4. A keresztségnek szentséges vizével, Mint újjászülés tiszta ferdőjével Megmosád gyenge s erőtlen testünk; Így szentházadba minket beavattál, A hitelenektől ezzel elszakasztál, Holott téged még nem is kerestünk.

5. Bizzunk hát hittel mi jó Istenünkben, Ki atyánkká lett már gyermekségünkben; Mint a vízzel megmosá testünket: Úgy szent fiának kiontott vérével, S azzal érdemlett lelki kegyelmével Bűneinkből megtisztit bennünket.

XXVIII. Úrnap.

CXXIX.) Nóta : LXXXIV. Zsolt. *Oh, seregeknek.*

Oh Jézus! mi idvességünk! Fejedelmünk s dicsőségünk! Szívünknek fővigasztalója! Rólad, csak ró-

lad énekel :l: Szánk buzgó dicséretekkel, Lelkünknek édes táplálója! Egyedül csak hozzád térünk, Mert hív pásztornak ismerünk.

2. Oh! mely szent az az indulat, Mely veled örömet mulat, Oh, Jézus! idvesség forrása! Boldog a kit hívsz magadhoz, :l: S méltóztatol asztalodhoz, Hogy kegyelmed jelét ott lássa. Bizony boldog az oly ember, Ki nálad kedvességet nyer!

3. Mert érdemedben részesül, Te veled, uram! egyesül, Ha hív tagja e vendégségnek, Mert a bort s kenyeret veszi: :l: Akkép részesévé teszi, A hit ötlet az idvességnek, Melyhez ártatlan Jézusunk Vére által vagy jussunk.

4. Nohát kit bűnök rongálnak, Járulj e kegyes királynak, Vig örömmel szent asztalához; Nem vet el az irgalmas szív, :l: Mert könyörülő, igaz s hív. Csakhogy folyamodj' oltalmához, Bévesz sebe rejtekébe, Mint igéri, szent jelébe.

5. Nincs is egyébben oltalmunk, Reménységünk s bizodalmunk, Édes Jézus! hanem csak benned; Szállj hozzánk kedves vendégünk, :l: Oltsd meg nagy lelki éhségünk, Mert eledelünk csak érdemed. Szívünket íme kitárjuk, Szentségedet várva várjuk.

XXIX. Úrnap.

CXXX.) Nóta: XXXIV. Zsolt. *Mindenkoron áldom.*

Hívek! ébredjete Jézusunk dicséretére, Áldott emlékezetére Szívből gerjedjete; Kegyelmet keressük E lelki szabadítónknak, Hív és édes táplálónknak Jóvöltát hirdessük.

2. Mert éhezők valánk, A szomjuság elepesztett, A bűn végképpen elvesztett, Melyben mind meghalánk; De lelke megesett Rajtunk e kegyelmes úr-

nak, Látván nyavalyáink dúlnak, S menten felkeresett.

3. Mélységből kihozott: Az igazságnak mezején, Az élet tiszta kútfején Vezérlett s hordozott. Végre vett magához, Szentségbe felöltöztetett, Nagy kegyelméből ültetett Ő szent asztalához:

4. Hol megelégitett Megtöretett szent testével, Értünk kiontott vérével, És megkönynyebbitett. Boldog ki ezzel él! Mert a gonosz annak nem árt, Semmi veszély nem tehet kárt, Az haláltól sem fél.

5. Azért kik éheztek, Jertek az úr asztalához, Folyamjatok jóvoltához; És megelégesztek; Mert az úr nem hagyja A töredelmes lelkeket, Sőt táplálja mind ezeket, Magát nekik adja.

6. Mint a száj részesül A látható szent jegyekben: Úgy e nagy úr a hívekben Él s velek egyesül. Lesz édes dajkájok, mert megtöretett testének, Kiöntött drága vérének Haszna hárul rájuk.

7. Nohát tegyünk vallást, Hogy igaz szívvel szeretjük, Ez urat, s híven követjük, Adván neki szállást. Jőjj bé hozzánk kérünk, Oh Jézus drága vendégünk! Idvességünk s dicsőségünk, Légy holtig vezérünk.

XXX. Úrnap.

CXXXI.) Nóta: CLXIV. Dics. *Mondjatok dicséret.*

Lelkem! mondj dicséretet S magasztaljad felséges voltát Az úrnak, ki éretted Válságul adta magát.

2. Szentséges vacsorádban! Uram! eztet kijelentetted, Hogy a benned hívőkért Bűn súlyát lefizetted.

3. Csak azok járulhatnak Méltán a te szent asztalodhoz, Kik hittel kapcsoltatnak Hozzád s áldozatodhoz.

4. Uram! csak azok méltók Asztalodhoz, kik reád néznek, Kik bűneiket bánják S megtérni igyekeznek ; —

5. Kikben isteni példád Szent életre gyümölcsöket hoz, Azok méltók tehozzád — Méltók szent asztalodhoz.

6. Uram! a tiedet Jegyezi az igaz élő hit: Képmutatók, gonoszok Méltatlan vendégek itt.

7. Serkenj fel hát én lelkem, És magadat jól megpróbálgad, Hagyd el a bűnt — s Istenhez Térj, s csak őtet szolgáljad.

8. Uram! bár erőtelen Vagyok, de kész a jóra lelkem ; Segélj, ne hagyj el engem, Istenem, légy én velem !

XXXI. Úrnap.

CXXXII.) Nóta : XXIV. Zsolt. *Az Úr bir ez egész.*

Istennek választott népe! Kit ékesít lelki képe, Vigyázz belső ékességedre: Szemeid arra nézzenek, Ki által menyny s föld lettenek, Mert e szolgál dicsegetedre.

2. Igéjét tisztán hirdessed, Szent házat buzgón szeressed, A jókat tartsd meg kegyelmedbe, A kik mutatják hiteket Munkájokkal, az ilyeneket, Mint hívő fiaidat vedd be.

3. A kik pedig oltévedtek, Rosz életre vetemedtek, Térítsd s feddjed hasznos intéssel: És ha szives kérésednek — Megvetvén a bűnt — engednek, Légy azok iránt kedvezéssel.

4. De a megromlott szíveknek, Bűnben léleklő lelkeknek Társalkodásuktól irtózzál; Közüled őket kivessed, Mint rosz tagokat elmessed, Hogy a jóknak kárt ne okozzál.

5. De ha viszont megjobbulnak, Hozzád kéressel járulnak: Vedd bé, s kedvezz a megtérőnek. Így

az úrnak háza épül, Napról napra inkább szépül,
Plántái virágozva nőnek.

XXXII. Úrnap.

CXXXIII.) Nóta: LXXV. Zsolt. *Dicsérünk téged Ist.*

Uram! téged tisztelünk Méltó hálaadással, Áldjuk neved, míg élünk, Szép dicséretmondással, És hirdetjük mindennek Nagy voltát kegyelmednek.

2. Mert te voltál Istenünk Születésünktől fogva;
Felkölt a bűn ellenünk, Hogy törbe ejtsen fogva;
De lelked minket megszánt, Rólunk minden tört
elhányt.

3. Hát vajjon mi lehetne, Oh Jézus! oly drága
kincs, Lelkünk hogy szerethetne? Holott nálad főbb
jó nincs, Csak te vagy a valóság, Ut, élet és igazság.

4. Szeretjük is bizonynyal, Lelkünk hozzád ki-
terjed, Bár meghaljunk azonnal, Ha szivünk rád
nem gerjed; Mert halál és ítélet Nálad nélkül
az élet.

5. Szivünk vallástételét Jó lelkiösmérettel meg-
tartjuk, s adjuk jelét Kegyes és szent étellel; Hogy
életünk folyása, Legyen másnak lámpása.

6. Mert tudjuk, a kik járnak, A romlott testnek
útján, Tőled hijában várnak Áldást halálok után; Jaj
lesz vége dolguknak, El kell veszni azoknak.

7. De nekünk reménységünk Vagyon a mi
urunkban, Hiszszük lesz idvességünk, Csak járjunk jó
útunkban; Ha követjük világát, Meglátjuk meny-
országát.

XXXIII. Úrnap.

CXXXIV.) Nóta: CXLI. Zsolt. *Te hozzád kiáltok.*

Hozzád kiáltunk, mi Istenünk! Mert látjuk bűnünk rútságát, Ellenségünk sokaságát; A romlottság harczol ellenünk:

2. Szerez lelkünknek sokféle bajt, Mivel erősebb nálunknál, Uralkodik mindnyájunknál; Ha meg nem szánsz jaj! tőribé hajt.

3. Szívünk gerjede z ha mi jóra, Kétségünkben megháborít, Szégyenvallással elborít, Melyben megszűnnék, nincs oly óra.

3. Öldököld meg, uram! mi bennünk Ez ó embert, hogy meghaljon, Valamiképp meg ne csaljon, S ne kelljen igáját felvennünk.

5. Küld el hozzánk áldott lelkedet, Mely által bánja s gyűlölje Szívünk a bűnt, sőt megölje, Mely megbántotta felségedet.

6. Támaszd fel, uram! valójában Az új embert sziveinkben, Hadd nyugodjék kebelünkben. S örüljünk az úr jóvoltának.

7. Az igazságnak tudománya Járásunkban vezéreljen, Hogy lelkünk s testünk úgy éljen, Mint szent akaratom kívánja.

8. A széínességet úzd el meszsze, Hogy szívünk szent törvényedre Nézzén és dicsőségedre, Másfelé lelked ne ereszsze.

9. Taníts meg té szent törvényedből Felségedet mint tiszteljük, Máshoz magunk mint viseljük, Hogy ki ne essünk szerelmedből.

XXXIV. Úrnap.

CXXXV.) Nóta: CXIX. Zsolt. *Az oly emberek nyílv.*

Lelkünknek ez teljes indulatja, Hogy felségedet uram! úgy tisztelje, Mint szent igéd nyilván kimu-

tatja, Csak kegyelmed e jóban vezérelje; Mert boldog, a kit te gyámolítasz, Szent törvényed szerint jární tanítasz.

2. Oh, mely boldogok! kik reád néznek, Méltóságodnak nagy voltát szemlélik, Szent ígédre híven figyelmeznak, S a szerint áldott nevedet tisztelik; Szívöket előtted megalázzák, Dicsőségedet másra nem ruházzák.

3. Sokan hallgatnak a bálványokra, A hazug babonálás van kedvökben; De a mi szívünk nem néz azokra, Nem is bizik a gyarló emberekben: Mert nagy egyedül az úrnak karja, Ő segít és ront a miként akarja.

4. Oltalmat azért csak tőled várunk, Nézzvén jó hittel drága kegyelmedre, Téged tisztelünk s ígédnél járunk, térdünket hajtjuk egyedül nevedre: Mert te vagy az úr mindenek felett, Téged illet az isteni tisztelet.

5. Nincs drágább kincs, uram! kegyelmednél, Melyet bírnak, kik tégedet szeretnek; Kérünk jártass minket is ígédnél; Hadd vessük meg javait ez életnek, Hogy lelkünk téged szívből szereessen, Drága kegyelmedből bő részt vehessen.

XXXV. Úrnap.

CXXXVI.)

Azon nótára.

Taníts meg, uram! szent törvényedre, Hogy egyesenen utadban jár hassunk; Igéd oktasson tiszteletedre, Illendő áldozatot hadd adhassunk Szent felségednek, oh jó Istenünk! Hogy haragod ne gerjedjen ellenünk.

2. Zabolát vetünk indulatinkra, Hogy szent törvényed ellen ne járjanak, Vigyázunk okosan lá-

bainkra, Hogy azok előtt meg ne hajoljanak, Melyek embereknek találmányi, A testi kéznek néma csinál-mányi.

3. Igédnek tisztaságát követjük, A mely tanítja, hogy ne ábrázolja Az Istent senki; azt meg sem vetjük, Mert a léleknek nincs külső formája: Te pedig, uram! lélek vagy, nem test, Hát senki kézzel tégedet ki nem fest.

4. Igazságban kívánsz tiszteltetni, És a lelki áldozatot szereted, Szükség hát törvényedet követni: Uram! ebben áll egész tiszteleted, Hogy minden igazán megismerjen, Szeressen, benned bizzék, s híven féljen.

5. Szívünket, uram! csak rád fordítjuk, Mivel mástól nem jöhet segedelem; Kéréseinket hozzád indítjuk, Mert csak te hozzád készitet a szerelem. Szentlelked által a jót vidd végben, Hogy megmaradjunk holtig a hűségben.

XXXVI. Úrnap.

CXXXVII.)

Azon nótára.

Tisztelünk, uram! nagy félelemmel, Felséges voltodat lelkünk becsüli, Szent nevedről szólunk szeméremmel; Mert haragodat az el nem kerüli, Ki jár a kevélységnek útjában, Áldott nevedet felveszi hijában.

2. Frigyet vetünk a mi ajakinkkal, Hogy elled káromlást ne szóljanak; Nem sértjük felséged szidalminkkal, Melyekért ítéletid leszállanak, Oh uram! kegyelmed gyámolítson, Hogy semmi e nagy bűnre ne indítson.

3. Azok sem hallgatnak törvényedre, S hamar elvesznek vakmerő voltokban, Kik hamisan esküszenek nevedre, S ok nélkül hordják szent neved szá-

jokban, Gyülöli szívünk e társaságot, Mert szereti lelked az igazságot.

4. Nagy vagy, uram te! nagyobb mindennél, Dicsőséged kiterjed mind az égig, Nincs drágább név szentséges nevednél; Azért azt híven tiszteljük mindvégig, Illendő félelemmel említjük, Beszédinkbe kegyesen elegyítjük.

5. Kegyességgel rólad vallást teszünk, Hitünket hazugsággal nem fedezzük, Dicsőítéssre készek leszünk, Az igazságot holtig védelmezzük, Csak kegyelmed minket erősítsen, Hogy a világ s a test el ne szédersen.

XXXVII. Úrnap.

CXXXVIII.)

Azon nótára.

Örizz meg, uram! bennünket, kérünk, Nevelj szentséges neved félelmében, Légy mind holtunkig kegyes vezérünk, Hogy járjunk az igazság ösvényében, Tiszteletedet hordjuk szívünkben, Te reád nézzünk vallástételünkben.

2. Rólad ha mikor kell emlékeznünk, Esküdünk szükség áldott szent nevedre: Ne engedj uram! akkor vétkeznünk, Sőt hitünket fordítsd dicsőségedre, Hogy vallástételünk igaz legyen, Dicsőséged ez által is terjedjen.

3. Öröme vagyon szívünknek azon, Hogy vigyáz igéd szánknek beszédére, S oktat, hogy hitünk reád célozzon, Esküdjünk egyedül az úr nevére; Másnak ne adjuk e tisztességet, Mely illet csak mindentudó felséget.

4. Szívünknek te vagy általlatója, Te tudod nyilván mi vagyon mibennünk, Te lehetsz annak megboszszulója, Azért illik szent nevedet felvennünk,

Hogy légy szivünknek igaz birája, És úgy bánj azzal mint lelked találja.

5. Igaz vagy, uram! ítéletedben, Kedveled a jó hitet s igazságot, A tisztaszívűség van kedvedben: De gyűlöli lelked a csalárdságot Kérünk, uram! szent fiad nevében, Az igazságnak vezér!j ösvényében.

XXXVIII. Úrnap.

CXXXIX.)

Azon nótára.

Próbáld meg, uram! — próbáld szivünket, Támasztjuk ügyünk böcs ítéletedre, Látod nyilván igyekezetünket, Hogy gerjed lelkünk szent tiszteletedre, De hogy azt híven teljesíthessük: Engedd, áldott kegyelmed hadd vehessük.

2. Rólad kik tisztán megemlékeznek, Szeretik szent háznak terjedését, Azt nevelni híven igyekeznek, Azok tartják meg szádnak rendelkezését, Kegyességöknek leszen jutalma Az örökéletnek csendes nyugalma.

3. Oltárodnál a kik megjelennek És szent ígédet örömmel hallgatják, Háznak javaival híven élnek, Könnyörgéseket hittel bémutatják, Azokra lelked néz kegyelemmel. Szükségökben leszen segedelemmel.

4. Felséged azokat is kedveli, Kik a szegényről el nem felejtkeznek, Sőt azt kész indulatjok segíti, S jól tenni mindennel igyekeznek. Áldásidat ezekre fordítod, Javaidat rajtok megszorítod.

5. Oh, szent felség! munkáld szivünkben, Hogy mi is mind e jókat cselekedjük, Élünk szentül egész életünkben, A jóban napról napra nevedjük, Ugy igazítsd szivünk indulatját, Hogy itt elkezdjük a menyinynek szombatját.

XXXIX. Úrnap.

CXL.)

Azon nótára.

Szent igéd, uram! nekünk lámpásunk, Mely fénylik lábaidnak zsámolyánál, Tudjuk egyenes lészen járásunk, Ha járunk híven ennek világánál; És úgy rendeljük éltünk folyását, Mint halljuk szentlelkednek oktatását.

2. Szemeid előtt azok kedvesek, Azokat szereted hoszszu élettél, Kik szüleikhez engedelmesek, Őket félik illendő tisztelettel, Hatalmok alá fejüket adják! Intésöket jó szívvel megfogadják.

3. Oh! mely boldog az oly gyülekezet, Mely hallgat a jó rendnek Istenére, Melyet csak az úr törvénye vezet, Vigyáz okosan kötelességére, Az alsó rend a felsőt hallgatja, Az erős az erőtlent ápolgatja.

4. Romláshoz közelít az a város, Eljő nem várt veszedelme véletlen, Meg nem maradhat, bár légyen záros, Melyben a nép elfajult s engedetlen, Az elsők kevélyek, kegyetlenek, Az alsók gonoszak, engedetlenek.

5. Igazságod, uram! vezéreljen, Adj szívünkbe kész engedelmisséget, Hogy legelsőben téged tiszteljen, Te utánad a királyi felséget, És kiket őrállókká tétettél, S kormányok alá minket is rendeltél.

XL. Úrnap.

CXLI.) Nóta: XXV. Zsolt. *Szívemet hozzád emelem.*

Elők Istene! tégedet Menynyire megbántanak, :/: Kik megrontván törvényedet, Őlnek és vért ontanak: Hozzád az erőszakkal Kimult ártatlannak vére. Boszut kérő szavakkal Kiált az egek egére.

2. A szívet is, hol rejtekben Addig gerjed a szikra, :/: Mignem a felgyult méregben, Rálobban a másikra, Utálod; mert ha annak, Lappangva tartott lángjai Sebesen kirohannak, Vannak gyilkos rontásai.

3. Az irigyek, ólálkodók, Az embert rágalmazók, :/: Az ok nélkül gyanakodók, Mást gyűlötségbe hozók, Előtted nem kedvesek; Mert az ő nyelvek és szívek Oly felette mérgesek, Mint a halált szerző ívek.

4. Isten! nézz irgalmas szemmel; Mert bár ölés-sel nem is, :/: De más ilynemű vétkemmel Vádol a szív engem is. Ne hozz rám ítéletet, Sőt hatalmad erejével Ruházz fel a szeretet Szelid és jámbor lelkével.

XLI. Úrnap.

CXLII.) Nóta : CXIX. Zsolt. *Az oly emberek.*

En lelkem te hozzád folyamodik, Uram! és segedel-medet óhajtja : Mert a test ellenem ólálkodik, Kész rontásomra gonosz indulatja. Én Istenem! lelked erősítsen. Hogy a test útadból ki ne térítsen.

2. Rejtsd el szivemben szent félelmedet: Hogy járjak a szentségnek ruhájában: Hadd kövesslek, uram! tégedet, És éljek szivemnek tisztaságában, Testem szolgálatodra szoktassam, Szent áldozatul tenéked adhassam.

3. Hajléka testem áldott lelkednek, Melyet elfog-lalt, és tart sajátjának; Hát tedd táblájává szentségnek, Hogy fényljen szépsége tisztaságának: Magát a bujaságtól megóvjá, Szépségét rütsággal bé ne mocskolja.

4. Előtted azok gyűlölségesek, Áldozatjokat is lelked megveti, A kik paráznak és fertelmesek, Szí-vők csak a hivalkodást követi, Járnak a bujaságnak útjában, Hevernek bűneiknek mély sárjában.

5. Tartóztasd meg, uram ! lábaimat, Hogy ezeknek nyomdokán ne járjanak, Szenteld meg minden gondolatimat, Hogy félelmedtől el ne szakaszszanak : Sőt tisztán tartván lelkem s testemet, Neked szenteljem egész életemet.

XLII. Úrnap.

CXLIII.) Nóta : LXXVII. Zsolt. *Az Istenhez az én.*

Mely boldog ki igazán él, :/: S hamis keresményért nem fél, Hanem híven dolgozva Eszi kenyerét izva. Csendes annak lelke belől, :/: Isten áldja mindenfelől, Békeséges élete, Nyugott költe s lefekte.

2. Nincs ily sorsa a gonosznak, :/: Tőle mindenek irtóznak ; Mert a másét orozva Él, nem híven dolgozva. Alatt a törvény kergeti, :/: Feljül Isten fenyegeti ; Nincsen soha nyugalma, Bátorsága, oltalma.

3. Teremtő, ki dolgozásra, :/: Teremtettél, nem csalásra, Irtsd ki az álnokságot S terjeszd az igazságot ; Adjad, hogy igaz lélekkel :/: Dolgozzunk, s a szerzettekkel Mértékletesen éljünk, S másokkal is jól tegyünk!

XLIII. Úrnap.

CXLIV.) Nóta : CXIX. Zsolt. *Az oly emberek.*

Vajha én tiszta szívvel járhatnék Szent törvényednek egyenes útában ! Ha oly ártatlan nyelvvel bírhatnék, Mely igédre nézne minden szavában : Tudom, lábam bátorságban állna, Szent sátorodban kegyelmet találna.

2. Én Istenem! igazgasd szívemet. Hogy szeresse a tiszta igazságot, A szerint vezéreljed nyelvemet, Ne mondjon hamis tanubizonyságot, Felebarátját ne rágalmazza, Jó beszédjét balra ne magyarázza.

3. Ne bocsásd nyelvem a szidalomra; Hogy ne essen a halálnak törébe, Gonoszt ne mondjak én barátomra, Álnokul ne öljem meg őt hírébe; Minden rút hazugságnak szikráját Oltsd meg bennem, mint ördögnek munkáját.

4. Kövesse szívem az igazságot, A szerint legyen szájamnak szólása, Mondjon igaz tanubizonyságot, A dologgal egyezzek tett vallása, Hogy az igazság fejet emeljen, Dicsőséged ez által is terjedjen.

5. Édes feleimnek személyeket Másoknak kedvéért ne kisebbitsem; Sőt azoknak ártatlan híroket Mint lehet oltalmazzam s öregbítsem: Hogy így kövessem igédnek fényét, Az igaz szeretetnek szent törvényét.

XLIV. Úrnap.

CXLV.)

Azon nótára.

Teljes szivből hozzád esedezünk, Uram! éltünknek egyetlen vezére! Szívünket előtted felfedezzük, S ajánljuk szentlelkednek kegyelmére: Ne hagyj — oh kérünk — ne hagyj magunknak, Sőt légy gyámola erőtlen voltunknak!

2. Tisztítsd meg a mi indulatinkat Minden testi gonosz kívánságoktól, Szenteld meg — kérünk — gondolatinkat, Hogy irtózzék szívünk az oly dolgoktól, Melyek szent törvényid ellen vannak, És a botrányozásra okot adnak.

3. Önts szívünkbe oly hajlandóságot, Mely minden bűnt s gonoszságot utáljon, Szeresse a jót, az

igazságot, S abban fő gyönyörűséget találjon; A szentségben végig nevedjék, A tökéletességre törekedjék.

4. Érezzük erőtlenségeinket; Érezzük mily sok bűnnel teljes szívünk; De arra is érzük készségünket, Hogy szent parancsolatid szerint éljünk. Nézd uram! nagy voltát szerelmednek, S kedveljed készségét gyermekeidnek.

5. Érezzük testünk hajlandóságát A romlott kívánságoknak útára, De hitünkkel Jézus igazságát Öleljük bűnünknek bocsánatjára, — Érdeme fedezvén bűneinket — Neki szenteljük a mi szíveinket.

6. E lészen teljes igyekezetünk, Hogy a jóban naponként nevedjünk; Mert szent törvényidben van életünk; Ne engedd hát, hogy azokban restüljünk. Sőt lelked uram! úgy igazgasson, Hogy lelkünk a dicső czélra juthasson!

XLV. Úrnap.

CXLVI.) Nóta: LXXXIV. Zsolt. *Oh, seregeknek.*

Oh, könyörgést meghallgató Édes atya! mindenható! Ha lelkem hozzád emelkedik, És a buzgóság szárnyain, :/: Ajkaim óhajtásain Elődbe érvén, reménykedik, Érzem, hogy az örökélet Már e földön enyimmé lett.

2. Ha örömmel gerjedezem, És rebegni igyekezem, Te tőled mennyi áldást veszek! Feltekintvén rád atyámra, :/: Könyű csordul az orcámra, Az által olyan újjá leszek, Mint a plánta, mikor arra Harmatcseppet szűlsz hajnalra.

3. Ha szívemet bánat járja, Szemem keserűség árja: Előtted való zokogásom Titkon, ajtómat behajtva, :/: És magánosan sohajtva, Akkor is édes újulásom; Mert minden könyűvel, jajjal, Könynyebbül sorsom egy bajjal.

4. Ha templomba megjelenek, A hol összese-reglenek, Felséges neved imádói; Velök együtt főhászkodva, :/: Úgy tetsztik, mintha vigadva Ott vol-nék, hol a menyiny lakói A te királyi székednek Előtte letelepednek.

5. Te, ki a szív mozdulását, Mint a vizeknek folyását, Szabadon hajtod ide s tova, Neveld ezt az érzést bennem :/: És taníts jól könyörögenem: Majd egyszer pedig, oh Jehova! Vigy be az egek égébe, Imádásod szent helyébe.

XLVI. Úrnap.

CXLVII.) Nóta: XXXIV. Dics. *Mindenható! lebor.*

Nagy vagy, oh egek királya! Neked minden térd hajol, :/: Hatalmad ég, föld csodálja, S angysereg udvarol; Mégis úgy leereszkedtél, :/: Hogy nekünk atyánkká lettél, S mi Jézusban gyermekid, Kiket áld-nak kezeid.

2. Nagyobb kegyelem nem lehet, Mint az, hogy a nyomorult :/: Halandó hozzád úgy mehet, Mint atyjához, ha szorult: Ha kereszt, inség, betegség :/: Nyomja, nálad a segítség, Te sohasem hagyod el, Jót cselekszel mindennel.

3. Édes atyánk! nyujts kegyelmet, Hogy mi is mint gyermekek, :/: Úgy szerethessünk tégedet, S le-gyünk mindvégig hivek, Lelked felettünk vigyázzon, :/: Hogy a föld el ne szakaszson, Hanem égbe sies-sünk, Hol te veled lehessünk.

XLII. Úrnap.

CXLVIII.) Nóta: LXXVII. Zsolt. *Az Istenhez az én.*

Nosza istenfélő, hivek! :/: Kiknek úrban örvend szivek, Jertek ő oltárához, Fussatok jóvoltához: Jertek

el ifjak és vénék, *:l:* ÉnekeljeteK nevének, Minden, ki nevét hallja, Őtet urának vallja.

2. Mert a menyiny s föld teljessége *:l:* Szólja, mely nagy dicsősége, Hatalma a tengerben Fénylik mint egy tükörben; Valakik vannak és élnek, *:l:* Bölcseségéről beszélnek, Jóságát minden látja, És bámulva csodálja.

3. Mi tanui kegyelmednek, *:l:* Éneklünk, uram! nevednek, Hirdetjük méltóságát S jóvoltodnak nagyságát; Mert jó vagy Izraeledhez, *:l:* Áron vett örökségedhez, Jó vagy, uram! hozzánk is, Mert van gondod reánk is.

4. Maradjon rajtunk jó kedved, *:l:* Szenteltessék meg te neved, Adj bő részt szentlelkedben, Nevelj ismeretedben, Hadd lássuk, oh Isten! ki vagy, *:l:* Istenséged mely szent és nagy: A szerint téged féljünk, És szívünk ből tiszteljünk.

XLVIII. Úrnap.

CXLIX.)

Azon nótára.

Felséges Úr! mi Istenünk, *:l:* Im előtted esedezünk, Nézvén dicsőségedre. Jöttünk tiszteletedre: Eljöttünk kész indulattal, *:l:* Hogy lelki szent áldozattal, Nagyságáért nevednek, Áldozzunk felségednek.

2. Mert nagy vagy istenségedben, *:l:* Felséges dicsőségedben, Hatalmadtól függenek Menyinyen, földön mindenek: Birodalmad nagyra kihat, *:l:* Ellened senki nem állhat; Sőt minden enged készen, Mint akarod úgy léssen.

3. Uram! hát fényljék világod; *:l:* Jöjjön el a te országod, Szent házat neveljed, Azt nagyobbra emeljed; Terjeszd számát hiveidnek: *:l:* Foly-

jon árja kegyelmednek ; Hadd lássák minden népek,
Szent tornácid mely szépek.

4. Szent igédnek folyamatja, :l: Lelkednek drága
harmatja, Hasson ki már végtére Szintén a föld vé-
gére ; Jusson a pogány népekhez, :l: Kik még futnak
a kövekhez : Hogy házadba jöjenek, S örökségid lé-
gyenek.

XLIX. Úrnap.

CL.) Nóta : XVI. Zsolt. *Tarts meg engemet, óh.*

Szent vagy, uram! szent, akaratom szent, A mit
végeztél, mindenben meglészen, Nincs erő, a mely
állhasson ellent, Szavadra ég, föld, tenger vannak
készen. A boldog lelkek és erős angyalok Szolgálnak
néked mint hiv alattvalók.

2. Mi is ezeknek példája szerint Kivánunk élni
s jutni boldog végre. Mutasd meg, uram! az igaz
ösvényt, A mely e földről visz a dicsőségre ; Te tu-
dod jobban mi leszen javunkra, Te légy vezérünk, és
ne hagyj magunkra.

3. A mit parancsolsz, örömetest tegyük, A mit
megtiltasz, azt eltávoztassuk ; Ajándékidat jó szívvel
vegyük ; Csapásidat békével hordozhassuk ; Akara-
tunk és kedvünk a tiédvel, Egyezzék életünk szent
törvényeddel.

4. Bár a te képed lelkünkben vagy ; (Mert ez
mi bennünk a szabadakarat) De a bűn miatt hijános
nagyon, Mely első szüleinkről reánk maradt : Azért
uram! reád bizzuk magunkat, Tetszésed szerint igaz-
gasd dolgunkat.

L. Úrnap.

CLI.) Nóta: L. Zsolt. *Az erős Isten uraknak ura.*

Világnak ura, bölcs teremője, Mindeneknek hív gondviselője! Felséges Isten! téged dicsérnek, :/: A kik a menyinyben és földön élnek; Kegyelmedről mi is megemlékezünk, Hálaadással benned örvendezünk.

2. Mert a mióta életet adtál, Mint kegyes atyánk úgy igazgattál, Kiszolgáltattad eledelünket, :/: Bételjesítetted szükségünket; Ha szegény fejünk keresett oltalmat, Szárnyaid alatt talált nyugodalmat.

3. Ezután is csak te tőled várunk, Hogyha tisztünkben hiven eljárunk, Elégeded jó szándékunkat :/: Megáldod a mi fáradságunkat; S a mit erőnkkel véghez nem vihetünk, A te kegyelmed cselekszi helyettünk.

4. Tartsd meg Uristen! egészségünket, Add meg mindennapi kenyerünket; Áldás, békesség mi országunkban, :/: Megelégedés legyen házunkban; Köztünk a szegény és árva élhessen, Szent dicsőséged is neveltedhessen.

— — — — —

LI. Úrnap.

CLII.) Nóta: CV. Zsolt. *Az ajátok hálát az Istennek.*

Hallgasd meg, uram! kérésünket, Vedd füledbe könyörgésünket; Tekints reánk kegyelmesen, :/: Várt segedelemre ne késsen; Irgalmasból szánd ügyünket, Atyánk hálát meg kérésünket.

2. Mert látjuk nyavalyás voltunkat, Ismerjük nagy gyarlóságunkat; Bűnben elfogantattunk és élünk; :/: S ha perbe szállasz mi velünk, Még nem menthetjük magunkat, Elveszve látjuk sorsunkat.

3. Nézz hát szent fiad érdemére, Az ő kifolyt drága szent vére Engesztelje meg lelkedet, :/: S fordítsd reánk jó kedvedet; Bocsássad meg vétkeinket, Szánd meg gyarló fejünket.

4. Bízunk is benned mi Istenünk! Vétkeink szerint nem bánsz velünk; Sőt a kik hozzád megtérnek, :/: Teljes engedelmet nyernek, Miként mi is megengedünk, Kik vétettenek ellenünk.

LII. Úrnap.

CLIII.) Nóta : XXXIV. Dics. *Mindenható! leborulva.*

Hozzád kiáltunk királyunk! Hogy oltalmat találjunk, :/: Lelkünk segedelmed várja, Mert terjed veszély árja; Gyenge hajónk jaj! elmerül, :/: Ha szép napod fel nem derül; Sátán, világ s romlott test Hánynak mi ellenünk lest.

2, Környülvettek mindenfelől, S vínak mind kívül belől, :/: Elnyomják, uram! fejünket, Ha nem segitesz minket, Te ki szent vagy ítéletbe', :/: Ne vígy minket kísértetbe, Sőt szabadíts gonosztól, Ne hagyj nyomatni attól.

3. Küldj harczunkban segedelmet, És adj teljes győzelmet, :/: Mind e jókat hogy megnyerjük, Reménnyel töled kérjük. Tiéd ország, és mi vagyunk :/: Sáját néped, te királyunk; Tudjuk, uram! készséged, Nem hagyod örökséged.

4. Megadhatod, ha akarod, Mert erős a te karod; :/: Egyedül tiéd hatalom, Erő és birodalom, Hiszszük, uram! szivünk mit kér, :/: Mindent szent kezedből megnyér, A mi czéloz javunkra S lelki boldogságunkra.

5. Meg is egyez szentségeddel, Hogy jól tégy te népeddel, :/: Ki tiszteli te szent neved, Hirdeti dicsőséged: Minden áll szavadra készen; :/: Valamit akarsz meglészen. Tiéd dicsőség, Isten! Most és örökké, ámen.

KÜLÖNBÖZŐ ALKALMI ÉNEKEK.

Úrvacsorája előtt.

CLIV.) Nóta : L. Zsolt. *Az erős Isten uraknak ura.*

Hallgasd meg Úristen ! kérésemet, És világosítsd meg én szívemet, Hogy szüntelen reád figyelmezzem ; :/: Lelkem szerelmedre gerjedezzen ; És szent fiadat veled egyetemben Féljem, és tartsam mindenütt elmémben.

2. Úr Krisztus ! menyinyből értem leszállál, A keresztfán bűnömért meghalál, Te szent véreddel értem áldozál, :/: A halál töriből kioldozál ; Adósságomnak, bűnömnek sokságát Megengeded, eltörölvén rútságát.

3. Azért vagyok már atyád kedvében, Szent országában, örökségében, Érdemem kívül, ki velem így tőn, :/: Nagy jóvoltából kegyelmedbe vőn ; Szent szerelmével úgy megköörnyékeze, Bűnt és ördögöt tőlem távol űze.

4. Hogy pedig ezt nyilvánban hihessem, Tőled Úristen ! erősíttetem Kenyérrel, borral szent vacsorádban, :/: Melylyel a hivek élnek házadban ; Ezek jegyei a te jó kedvednek, Melyeket tőled hál'adással vesznek.

5. Velem úr Jézus ! ezt cselekedjed, Hogy én egyesülhessek te veled, Szentlelked által, egész életemben, :/: Semmi te tőled el ne térítsen, Sem jó, sem gonosz, félelem, sem jószág Ne ártasson, de kelljen csak menyinyország.

6. Minden gondomat neked ajánlom, A halálban is vagy vigasztalóm : Az életre nekem ajtót nyitasz, :/: Országodban boldogságra juttatsz ; Az életre lelke-met felruházod E testtel, és örömmre koronázod.

CLV.) Nóta : LXIV. Dics. *Én Istenem ! Sok stb.*

Örülj szivem ! Vigadj lelkem ! Hittel ékesítettvén,
Vacsorához Mégy Jézushoz, Hivatalossá levén.

2. Ha bűnödért Halálos bért Érdemlettel lelkedre, E szent asztal Megvigasztal, S válik idvességedre.

3. Csak hogy elválj Büntől, s szolgálj Az úrnak jámborsággal ; Halálában, Válságában, Úgy bírhat sz bátorsággal.

4. Azért jertek, Mert itt nyertek, Bűnösök orvosát, Főorvostól, A Krisztustól, Kegyelmet s igazságot.

CLVI.) Nóta : CXLVI. Zsolt. *Áldjad én lelkem.*

Lelkem siet hozzád menni, Gyenge bátor ereje, :/: Kiván asztalodnál lenni, Oh, életnek kútfeje : Hogy megelégtülhessen. S benned része lehessen.

2. Kedveljed, uram ! készségét A te szegény szolgáltnak, :/: Kóstoltasd meg édességét Elkészült vacsorádnak ; Hogy veled egyesüljen Lelkem, s benned örüljen.

Úrvacsora-osztás alatt.

CLVII.) Nóta : XXXIV. Dics. *Mindenható leborulva.*

Megterítve áll előttünk A szeretet asztala, :/: Maga szerzé nagy mesterünk, Ki érettünk meghala, Hogy halála érdemében — :/: A kenyér és bor jegyekben Hit által részesüljünk, S örökéletet vegyünk.

2. Aldott Jézus! te tanítád: A test sem mit sem használ; :/: Lélek az, mi életet ád, S az élet magad valál, Lélek és élet beszéded, :/: S csak az egyesülhet veled, Ki törvényid szereti, S nyomdokidat követi.

3. Oh, idvesség fejedelme! E volt a te életed, :/: E volt lelkednek élelme S buzgó törekedésed, Hogy menynyei szent atyádnak :/: — Az ég felséges urának — Akaratja bételjen Itt alatt és oda fenn.

4. Te hív is valál mindvégig Lelked érzeményihez, :/: Engedelmes mind halálig Szent atyád tetszésihez. Ily hívségre köteleznek :/: Minket a bornak s kenyérnek Étele és itala — A szeretet asztala.

5. Kenyér és bor küljegyei Kinszenvedéseinek, :/: Zálogai, pecsétjei Örök idvességünknek, Oh Jézus! ez a vendégség :/: Lelkünknek örök idvesség; Előttünk a szent asztal, Lelkünk téged magasztal.

6. Halljuk hívogató szódat, Melyben a fáradtaknak :/: Nyujtod vigasztalásodat, Az elesett világnak; Szomjuzónak, éhezőnek, :/: A betegnek s szenvedőnek — Életet s felujulást — Nyujtasz itt szabadulást.

7. De csak azoké lelkednek Megújító kegyelme, :/: — Csak azoké a menynyeknek Fogyhatatlan öröme, Kik élő hittel ölelnek :/: Téged, és csak néked élnek; A kik beléd oltatnak, S hozzád hivek maradnak.

8. Áldott Jézus! híveidre Töltsd ki mostan lelkedet, :/: E buzgó gyülekezetre Szállítsad kegyelmedet, Hogy lelkedtől lelkesülve :/: — Asztalodban részesülve — Veled egygyé lehessünk, És életet nyerhessünk.

9. Te szenvedél kint érettünk, És hozál új életet; :/: Te vagy a mi fejedelmünk! Oh áldd meg híveidet! Hogy kereszten tört testednek :/: És kiontatott vérednek Jegyeivel úgy éljünk, Hogy veled egyesüljünk.

10. Egyesíts az igazságban, Szeretetben s lélekben ; :/: Szentelj meg világosságban, Erősíts meg a hitben ; Temagaddal sziveinket :/: Kössed össze lelkeinket, Hogy te benned éljenek S tégedet kövessenek.

11. Te törtél utat a menyinybe, Tiéd az idvezítés; :/: Általad van az egekbe — S az atyához mehetés; Te vagy igaz világosság, :/: Az út, élet és igazság; Oh, midőn asztalodhoz Járulunk, vonj magadhoz.

12. Te az ég dicső királya; Te vagy az idvezítő, :/: Tiéd lelkünk szép hazája, Te vagy oda vezető; Te király vagy, mi polgárid; :/: Te mester, mi tanítványid; Te vagy a fő, mi tagok, Csak általad boldogok.

13. Országodnak polgárira Szállíts áldást menynyekből :/: Tölts oh ki tanítványidra Lelked békeségiből, Asztalodnak szentségiben :/: A t a g o k a t k a p c s o l d e g y b e n, Oh, hívek fejedelme! Légy lelkünk segedelme.

14. E volt lelked hagyománya A végvacsorájában :/: Hogy egy kenyér s egy pohárban Részesüljünk mindnyájan; Mint szelid lelked emlékit :/: — A szeretet vendégségít — Hagyád tanítványidnak, Kik tégedet vallanak.

15. Egy kenyérből, egy pohárból Erősítjük hitünket, :/: S ugyanazon egy forrásból Szívjuk reménységünket: Hogy a sir hantjai felett :/: Virul ki egy szebb s jobb élet, Hol a menyiny öröme vár, Hol nem ömlik több könny-ár.

16. Egy kenyérben, egy pohárban Csak testvérek osztoznak, :/: Kik az ég dicső urában Egy közatyát imádnak. A ki mindeneknek atyja, :/: S lelke jó kedvét szállítja A föld gyermekeire, A testvéri szivekre.

17. Áldott Jézus! te baráti Karjaiddal öleled :/: Mind a földet, hogy mindenek Sziveiket vond feléd;

Lelked végső hagyománya, :/: S egész vallásod summája Enynyi vala : kövessük P é l d á d s e g y m á s t s z e r e s s ü k.

18. Asztalodnál egyesítsél Minket szívben, lélekben, :/: Magas célunkra segítsél, S köss össze szeretetben, Hogy így, imádvá atyánkat, :/: Szeretvén embertársunkat, Kövessük nyomdokidat S nyerjük meg országodat.

19. Asztalodnál erősíts meg Minket igaz hitünkben, :/: Hogy gyümölcseit hozzuk meg Már e földi életben, Folyjon igazság, békesség :/: Köztünk szeretet s egyesség, Jézus ! hitünk védelme, Légy célunk segedelme !

CLVIII.)

Azon nótára.

Jer keresztyének ! szemlélni A Krisztus szeretetét, :/: És buzgó szívvel szentelni Halálának emlékét, Melyet végrendelésében, :/: A kenyér- és borjegyekben, Mint felségest és nagyot, Követőinek hagyott.

2. Szép elszánás ez a halál, — Lelkünk mélyen meghatja ; :/: Mert idvezítésünkre vál, Mint Krisztus áldozatja. Szép és dicső kiváltképpen, :/: Hogy Jézus megtartván épen, Hivek társaságára Készít menyországára.

3. Zálogképpen vannak azért Nálunk ezen szent jegyek, :/: Hogy a Krisztus érdeméért, Idvességet nyerjenek Hívei olyan bizonynyal, :/: Mint a milyen valósággal A jegyeket elveszik, És magokévá teszik.

4. E szent asztal vendégsége Erkölcsi étel, ital, :/: S érezhető édessége Csak hit és lélek által ; Ezek nélkül nem idvesség, :/: Nem keresztyéni kegyesség, E szent jegyek vétele, Itala és étele.

5. Méltó azért keresztyének ! Valóban meggondolnunk, :/: Micsoda szent feltételek Alatt lehet járulnunk E menynyei vendégséghez, :/: Mely közel

viszen az éghez, Hogy igaz hitünk által Egyesüljünk Krisztussal.

6. Meg kell bánni bűneinket, Buzgó töredelemmel, :/: Jóra intézni éltünket, Isteni félelemmel, S ebben megmaradni végig, :/: Futni a kitűzött czélig; Ez a megtért s jobbá lett Keresztyéni szent élet.

7. Vegyetek új erőt hívek! Itt a lelki életre, :/: Igyekezzetek hű szívek! Arra a szeretetre, A melyet Jézus hirdetett, :/: Vallása alapjául tett — A melyet maga kívánt, Isten s emberek iránt.

8. Nem lehet a kegyeseknek Ily szent és boldog óra, :/: Mint mikor itt a híveknek Osztatik e vacsora; Vacsora, lélek és élet, :/: Krisztus és a gyülekezet — A hány szó, mind felséges, Menyneyi s dicsőséges.

9. Idvezítőnk! áldj meg minket, Hogy e szent vacsorával, :/: Táplálván szívünk s lelkünket, — E földi pályán által — Kövessük a szent életet. :/: Bizonyítsunk szeretetet, — Szeretetet Istenhez, Magunkhoz és mindenhez.

CLIX.) Nóta: LXXXIX. Zsolt. *Az Úrnak irgalmát.*

Oh irgalmas Isten, örökké áldott légy, :/: És a mi lelkünkötől nagy dicséretet végy; Hogy midőn akartál minket idvezíteni, Kész voltál fiadat e földre elküldeni, És halálra adni, hogy a benne hívőket Megtartván, juttassa örökrelelre őket.

2. Áldott légy, hogy nekünk tett ígéretedet :/: Megiratván, reányomtad pecsétedet; Hogy hitünk ez által jobban erősíttessék, S gyenge reménységünk feleleveníttessék: E végre mostan is e szent sákramentomod S igéd által, a mit igérsz, szivünkbe nyomod.

3. Uram, hiszünk neked ; de neveld hitünket, :/: Hozzád bizunk ; de te támaszd reményünket. Te benned örülünk ; de örömünk frisselj ; E végre lelkeseddel lelkünk úgy megszentelj, Hogy a test ördögét s világot megutáljuk, S gyönyörködésünket csak te benned találjuk.

4 Áldd meg legközelebb özszeagyülésünket, :/: S fiad asztalához való menésünket : Vond el elménket a rossz gondolatoktól : Hogy megtisztítatva levén minden gondoktól, Azokra függeszszük, melyeket cselekedett Fiad értünk, s halált a keresztfán szenvedett.

5. Éreztessed velünk jézusi szerelmét, :/: A mely felülhalad minden véges elmét Kóstoltasd lelkünkkel kegyelme édességét, Hogy megtartsa velünk kötött szent szövetségét ; Ő benne hitünket tegyed örvendezővé, És ezen örömet mindig gyümölcsözővé.

6. Uram ! midőn neked szívből örvendezünk, :/: Hogy megelégedést házában érezünk : Lelked mi bennünk is, mint elválasztott népben Gyönyörköd-jék : kincsed rejtsd el ezen cserépben ; A mit elkezdettdél bennünk, azt vidd is véghez, Hogy közelíthes-sünk a tökéletességhez.

CLX.) Nóta : XLII. Zsolt. *Mint a szép híres pat.*

Jer ! lássuk az Ur keresztyét, Melyet felvett éret-tünk ; :/: Megszánván embernek vesztét, Megfizette helyettünk. Ur levén, lett szolgává, Mindeneknek csúfjává ; Istenségét elrejtette, Midőn testünket fel-vette.

2. A Gecsemáné kertében Kezdette szenvedé-sét, :/: Érezni a kívül lelkében S a halál rettentését, Ivék zavaros pohárt, Fizette érttünk az árt ; Véres cseppjei testének Nekünk gyógyulást szerzenek.

3. Itt szintén lelkeig hata Sebes vizek mélysége; :/: Itt kezdődék a nagy csata, S lelke keserősége. Egyedül hagyattaték, Éjjel megfogattaték; Ki mindent kézen fogva tart, Megfogattatni így akart.

4. Feszítésre ítélteték, S gyalázatos kínokra :/: Pilátushoz vitetteték, Önkényt ment ez átokra. Ki ügyét hogy meghallá, Ártatlannak megvallá; De adá a keresztfára, A latrok társaságára.

5. Mint prófétát csúffá tették Mert befedvén szent fejét :/: Verték, s ki verte? kértették, Kisértvén szent erejét. Mint királyt meggyalázzák, Tövissel koronázzák, Náddal verék a bársonyban, Csúfolák térdhajtásokban.

6. A fát adván szent vállára, Mint pap meggyaláztaték; :/: Ez is lön gyalázatjára, Hogy megosztoroztaték. A vitézek kifoszták, És ruháit megoszták. A nagy bűnöst elereszték; E szentet fára függeszték.

7. Jézust itt is e kinos fán Boszantani nem szűnnek; :/: Ő szájokat félre vonván: E bűnt nem tarták bűnnek. Verék, kit Isten megvert, Ki nekünk kegyelmet nyert. A tolvaj is szidalommal Illeté, nagy fájdalommal.

8. Mely csoda buzgó szerelem, Meghalni barátiért! :/: De e kegyes fejedelem Megholt ellenségiért. Ez lelkünk drága bére, Mert Isten fia vére; Mely drága az az áldozat, Melylyel romol a kárhozat.

9. Ezért szerzé szent asztalát, Hogy e jót előadja, :/: Szenvedését és halálát Szemeink előtt hagyja. A kenyér megtörése, A bornak kitöltése: Lelke, teste szenvedését Jelenti, megöletését.

10. Ez együgyü vendégségben Jézussal egyesülünk. :/: Egy kenyérből e szentségben Hívők mind részesülünk. E rövid szent vacsora Mutat menynevei jóra; Ezt az ő kint látott teste Választottinak kereste.

11. Az úr sebei mi sebünk, Halálunk, ő halála ;
:l: Ő érdeme mi érdemünk, Részesülés ez nála ; Pe-
csétli ezt az étel, Együtt a pohárvétel, Úr testét így
hittel eszszük, Magunk ő testévé teszszük.

12. Ez eledel zálog nekünk, Hogy lesz menyiny-
ben menyegzőnk ; :l: Ezzel hitünk, reménységünk
Öregbül lelki erőnk, De mit tesz sokszor enni ? E
szent vacsorát venni ? Ha lélek szerint nem élünk,
Büntetést enni nem félünk.

13. Ha meghaltunk úr Jézussal, Nem illik már
vétkeznünk ; :l: Feltámadván úr Krisztussal, Le kell a
bünt vetkeznünk. Mint menyinyei lakosok, Legyünk
tiszták s okosok, Mint testének s vendégének Szük-
séges lennünk szenteknek.

14. Isten ártatlan báránya ! Méltó vagy, hogy
végy áldást ; :l: Mert érdemed azt kívánja, Végy tö-
lünk hálaadást. Végy örök dicsőséget. Hatalmat, tiszt-
ességet ; Mert értünk megölettetél, Atyádnak eleget
tettél.

15. Adj úr Jézus ! halálodban Követnünk éle-
tedben, :l: Szentséges tudományodban, Szelid szen-
vedésedben. Legyünk alázatosak, Mindenhez irgal-
masok. Segélj erre szent lelkeddel, Oktass, vezérelj
igédde.

Úrvacsora-kiosztás után.

CLXI.) Nóta : VIII. Zsolt. *Oh, felséges Úr mi stb.*

Oh, én lelkem ! dicsérjed Istenedet, A ki ily jól táp-
lálja életedet, Mint a hiv atya szerelmes fiát, Melyért
örömmel neki adj hálát.

2. És e földön te magad úgy viseljed, Isten or-
szágát hogy te is terjeszszed ; Arra szüntelen nagy
gondod légyen, Melylyel tartozik minden keresztyén.

3. Mint a kenyért sok búzamazgából sütik, És a bort is sok szőlőmagból szűrik: Így lélek szerint e vacsorában Egy testté s vérré leszünk mindnyájan.

4. Szeresd hát ember! a te feleidet, Gyakran jelentvén jótéteményidet; Gyűlölség, harag benned ne legyen, Melyet erősen megtilt az Isten.

5. Az ő szent igéjében gyönyörködjél, Ki téged viszontag megáld bőséggel, Szentlelke által gerjeszt te benned Buzgó szerelmet, és kedvel téged.

6. Végre tégedet ez árnyék világból Felviszen a menyinyekbe innét alól: Holott az ő választott szentivel Örök boldogságban élsz örömmel.

7. Lelkem szüntelen oda igyekezzél, Ki felől immár szent zálogot vettél; Ha ezzel magad gyakran biztatod, Boldogul leszen életed s holtod.

CLXII.) Nóta: XXIII. Zsolt. *Az Úr énnekem őriző.*

Uram! bocsásd el népedet békével, Idvezítésed kívánt örömevel; Mert megtaláltuk, a mit lelkünk kedvel, Megragadjuk hittel, s nem bocsátjuk el. Már ő miénk, mi vagyunk az övéi; Vele egy testek, java részesei.

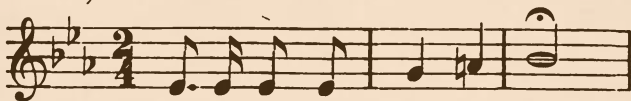
2. Élünk e gyalgó testben többé nem mi, Hív szerelmétől nem szakaszt el semmi. Oh, Jézus! gyenge hitünket neveljed, Te magad lelkünk az égre emeljed; Hogy így lelkünket az ég dicső vára Fogja bé, annak örökös javára.

CLXIII.) Nóta: XXIV. Zsolt. *Az Úr bir ez egész.*

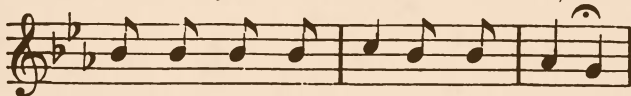
Áldás, dicsőség tenéked, Isten! kinek a menyiny széked, Hogy kegyelmedre méltóztattál; Mert irgalmad nagy voltaért, Az úr Jézus haláláért Bűnbocsánattal megbiztattál.

2. Oh! bocsáss el megújulva Színed elől, s igazolva; Emlékeztess fogadásunkra: Hogy téged s a Jézust féljünk, A bűnben többé ne éljünk, Viselj gondot boldogságunkra.

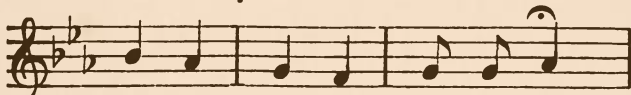
CLXIV.)

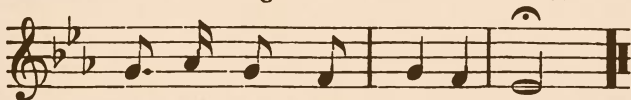
Mond-ja - tok di - csé - re - tet,

Ke - resz - tyé - nek az úr Is - ten - nek

Szent - sé - ges tisz - te - le - tet

Ad - ja - tok ő ne - vé - nek.

2. Örvendjetez ő neki Igaz isteni félelemmel; Mert köztetek lakozik Az anyaszentegyházban.

3. És ő megelégiti Lelketeket lelki kenyérrel: Biztat ő igéjével, Édes ígérétével.

4. Szent, uram! a te neved, Szent vagy te a magas menynyekben, Szent vagy és rettenetes Minden nemzetségekben.

5. Tégedet illet, uram! Mi tiszteletünk, hál'adásunk, A mi gyülekezetünk, Innepi szentelésünk.

6. Hála legyen tenéked, Hogy megjelentéd te magadat, Hogy megértettük, uram, A te akaratodat.

7. Dicséret és dicsőség Legyen neked a magas menynyben, Dicséret és tisztesség Az anyaszentegyházban.

Úrvacsora vétele után.

Déleesti ének.

CLXV.) Nóta : LXX. Dics. *Örvendezzen már e világ.*

Hirdetvén az úr halálát, Uram! neked adunk hálát :
Hogy nemcsak tartod testünket, Hanem táplálad lelkünket.

2. Ma is ételt készítettél Ennek s asztalt terítettél. Melyről fiad szent testével Elégítéd szent vérével.

3. Ezzel világos jelt adtál Nekünk, s arról megbiztattál, Hogyha igaz hitünk lészen, Fiad miénk lesz egészen.

4. Ki magát közölvén velünk, Ő lesz lelki elede-
delünk : Ő benne minden bőséget Találunk és idvessé-
get.

5. Kérünk, uram! adj kegyelmet Arra és nyujts
segedelmet, Hogy Jézusunkat szeressük, És őtet vé-
gig kövessük.

6. Az ő megtöretett teste, Melylyel váltságunk
kereste, Lelkünk másszor is táplálja, A bűnért meg
ne utálja.

7. Segítsd gyarló tehetségünk, Vele kötött szö-
vetségünk, Hogy szent és állandó legyen, Mignem
lelkünk hozzá megyen.

8. A mely fogadást ma tettünk, Midőn asztalod-
ról ettünk, Uram! segélj, hogy megálljunk, A bűnöket
megutáljuk.

Konfirmációkor prédikáció előtt.

CLXVI.) Nóta : XXXIV. Dics. *Mindenható leborulva.*

Öröm- s hálaénekléssel Nyitjuk meg ajakinkat, :/: Könyörgünk, atyánk! szenteld meg Minden gondolatinkat, S imádásod örömeit :/: Szent lelkednek kegyelmeit Ez ifjui seregre Töltsed ki gyermekidre!

2. Itt állanak szined előtt Szent fogadást teen-dők, :/: Hogy a meddig tart életök, Igaz hittel élnek ők; És fogadástételekre :/: Hozzád a magas egekre, Hogy hívek lehessenek — Áldásért esdeklenek.

3. Az életnek tavaszában Mint csemeték ágai, :/: Ártatlanok gyermekkorban Még a szívnek vágyai: Hogy szentházad ilyenekkel :/: Még férgetlen csemetékkel Növekedik, szívünket Öröm tölti lelkünket.

4. Édes remény: szentházadnak Hű polgári lesznek ők, :/: A szüléknek s a hazának Örö mire felnövék. Szent Isten! e reményünkre :/: Szállítsd ez ifju seregre Áldásod s kegyelmedet, Buzgón kérünk tégedet.

5. Szenteld meg világossággal, Szenteld meg félelemmel, :/: Szentlelked igazságával Szenteld meg szeretettel; Adj vétket legyőző erőt, :/: Téged igazán ismerőt; Adj hitet és kegyelmet, A harczban győzedelmet.

CLXVII.) Nóta : LXXVII. Zsolt. *Az Istenhez az én.*

Jézus! előtted állanak, :/: Hogy tőled megáldassanak: Ifju növendékeink, Neked szánt kedveseink; Fogadd őket barátidat, :/: Lelkesítsd tanítványidat; A te beszéded drága: Övék a menny országa.

2. Szent tisztelettel állanak, :/: Várván, hogy megáldassanak; Álld meg őket ifjakat, Tenéked ajánltakat, Add szentlelkedet beléjük, :/: Hogy ki-

tüntesse elméjök Oltárod hajlékában: Mit hisznek valójában.

3. Nevelj bennök hitet, elmét, :/: Hogy megváltásod kegyelmét Buzogjanak érzeni, S tetteikben közzé tenni, Sőt légy te magad mint ige, :/: Ki őket kézfogva vigye, Világítván az utat, Mely országodba mutat.

Konfirmációkori éneke a gyermekeknek.

CLXVIII.) Nóta: XLII. Zsolt. *Mint a szép hives patakra.*

Istene a kegyelemnek, Szövetséges Istenünk! :/: Itt a jele szerelmednek, Melyet közöltél velünk, Neked fogadást tettünk, Hogy a míg tart életünk, Ezen hitben, melyet tettünk, Meg — megmaradunk és élünk.

2. Szálljon áldás orczád elől Fogadástételünkre, :/: Erősíts meg azok felől, Mik köttettek szivünkre, Te jó lelked naponként Gyenge hitünk nevelje, És hogy törvényednek önként Engedjünk, aztat mivelje.

Konfirmációkori éneke a gyülekezetnek.

CLXIX.) Nóta: CXLVI. Zsolt. *Áldjad én lelkem az.*

Egek ura! szállíts áldást Ez ifjui seregére :/: A mostan tett szent fogadást Kösd szorosan szívekre; Ezt ők el ne felejtsék S lelkök bűnbe ne ejtsék.

2. Legyenek ők szentházadnak Igaz ékességei, :/: Vegyék körül hatalmadnak Minden erősségei, Hogy hívek maradjanak, S csak téged imádjanak.

169. Nóta: CI. Dics. *Szívünk vígsággal ma betölt.*

Áldást kérünk, oh nagy Isten! Szent fogadást tett

ma itten Házadnak ifju népe ; :l: Felirva már, fenn az égben, Az örökélet könyvében A szent frigy, melybe lépe ; Tárva már a menyynyországa boldogsága szíveikben, Tartsd meg, áldd meg szent hitőkben.

2. Kitől jó ránk minden áldás, Légyen néked hálaadás Oh szent, oh véghetetlen ! :l: Erős bástyánk, sziklavárunk ! Tartsd meg anyaszentegyházunk, Hogy álljon rendíthetlen. S arczra hullva, leborulva, hálé-luja zengjen itten ; Tarts meg, áldj meg oh nagy Isten !!

Vizsgálandó gyermekek éneke (elől.)

CLXX.) Nóta : XXXV. Dics. *Légy csendes szívvel stb.*

Jő segítségül, oh nagy Isten ! Lelkeddel végy körül minket, Szent czélu igyekezetünkben Érjen sergünk kívánt véget ; Erőnk gyenge a pályára, S csak te vagy reményünk kővára, Jőj segítségül !

Vizsgálandó gyermekek éneke (utól.)

CLXXI.) Nóta : XXX. Dics. *Nagy Isten téged stb.*

Áldott legyen szent neved Ég dicső királya ! Sergünk célhoz érkezett S megnyerve a pálya. Erőnk te segitéd fel, Tiéd a dicsőség : Hálánkat fogadjad el, Oh menynyei felség !

A keresztyén egyház virágzásáért.

CLXXII.) Nóta : Cl. Dics. *Szívünk vígsággal ma betölt.*

Örvendj Krisztusnak országa ! Mert a váltság szép világa — Süt az emberiségre ; :l: Széttöretett a bűn járma, S minden kegyes hívő már ma Nyugodtan néz az égre. Ott fenn lészen fényházája, koronája az erénynek, Gazdagnak és a szegénynek.

2. Egy közatyát tisztelünk mi, Lelkünknek tiszta érzeti Őhozzá emelkednek. :l: Nincs felekezet s különbség Isten előtt, de békeség Láncai egyesítnek, Minden földön nemzeteket és népeket átölelve, Közel Istenhez emelve.

3. Lélek az Isten, — lélekben Imádjuk őt, s szent életben, Jézusunk ezt tanítá. :l: Megáll az ő tudománya, Mig az ég, föld alkotmánya; Mert Isten alapítá: És ő, a fő, embereket, felkenteket állít elő, Kikben lélek van és erő.

4. Elmúlt a vakság éjjele, A lelki szabadság jele Felrázta a világot :l: Bűn álmából, s kik aludtak, Világosságra viradtak, Látván az igazságot; S készek lettek sok jelesek, jók s nemesek azt követni, Kín s halál közt is szeretni.

5. Boldogok, kik benned bíznak, Segédül csak téged hinak, Oh Jézus! oh isteni! :l: Mert szent élted s dicső példád Mint vezérangyalt úgy adád; Nem hagyván tévelygeni Senkit, ha hit és szeretet egyesítend Jézusával, Istenember barátjával.

6. Add hát, oh Isten! kegyelmed, Add szentlelked, add szerelmed! Hogy nemes pályát fussunk; :l: S bár felleg borul útunkra, Kitűzött magas célunkra Elvégre hozzád jussunk: S hogyha néha küzdenünk kell, kísértőkkel, segits kérünk, Isten, jó atyánk s vezérünk!

7. Tartsd meg anyaszentegyházad Krisztusunk, kérünk, s ruházzad Híveidre lelkedet! :l: Mint azt nekünk megígérted, Minden nyomásoktól védjed, S oltalmazd népedet! Hogy az igaz diadalmat és hatalmat arathasson, S dicsően virágozhasson.

CLXXIII.) Nóta: VIII. Zsolt. *Oh, felséges Úr! mi kegyes.*

Örökké megáll Jézusom! beszéded, S a menyny és föld is előbb veszen véget. Mintsem hogy valaki elronthassa Országodat és elpusztíthassa.

REFORMÁCZIÓ INNEPÉN.

2. Most is szüntelen gyűjtesz te magadnak Oly embereket, kik akaratomnak Engednek, és érzik szívökben Drága kedvedet teljes éltökben.

3. Hogyha a vétkek őket csalogatják, A te karjaid híven ápolgatják, Hogy senki őket el ne szakaszsa Tőled, és semmi meg ne ronthassa.

4. Boldogok azok, a kik Jézus! benned Bízna, s igédnek hit által engednek; Őket nálad égi öröm várja, Hol az erény jutalmát találja.

5. Ott neked nyájad egyesült lélekkel — Mint főnknek — örvend háládó énekkel, S áld, hogy lelkeddel itt vezérletted, És magadhoz a menyinyekbe vitted.

Reformáczió innepén.

CLXXIV.) Nóta: XXXIX. Dics. *Mindenható! leborulva.*

Szólott az úr, hogy legyen! s lett E földön világosság, :l: Melyre azonnal széledett A sötét homályosság; S hogy a teremő szavára :l: Nap derült a láthatárra, Kezdett minden éledni, Mozogni, lelkesedni.

2. Világosság tenyésztője A nap alatt mindennek, :l: Világosság ébresztője Az emberi léleknek; Mert az ember méltósága, :l: A lélek világossága, A melynél látván célját, Intézheti pályáját.

3. E világosságot dicsőbb Fényre Jézus deríté, :l: Midőn az embereket főbb Célra eleveníté. Így alapult a keresztyén :l: Szentegyház, a Krisztus nevén, Melynek maga szegélet-Köve, az ige mellett.

4. De a mi a természetnek Világában történik, :l: Hogy a nap a fellegeknek Homályától fedetik; Megtörtént a vallásban is, :l: Homály borította azt is; S levén fogyatkozása, Sötétült ragyogása.

5. A reformáczió fénye Eloszlatá azt végre, :l: Hogy szívünknek e reménye Felderüle az égbe: Ál-

dott napoknak emléke, :/: Hogy az ige szövétneke Világát elterjeszté, S a lelkeket ébreszté.

6. Áldott Jézus! szaporítsad Hived e seregét, :/: S naponként világosítsad Tisztábbra dicső egét, Hogy terjedjen minden népek :/: Közé, és minden nemzetek Te reád hallgassanak, Tiéid maradjanak.

7. Minket pedig hűségedben Tarts meg szent-egyházadban, :/: Te légy egész életünkben, Csak te légy halálunkban, Egyetlenegy nyereségünk, :/: Id-vezítőnk, békeségünk, Melyért tőlünk áldást végy! Uram Jézus! csak te légy!

Zsinati énekek.

CLXXV.) Nóta: XC. Zsolt. *Te benned bíztunk.*

Úristen! egybegyűltenek nyájadnak Pásztorai, a te áldott nevedben, Hogy hallattassák szent igazságodnak Mélységes titkát, tiszta értelemben; De szentlelked vezérelje őket, Hogy nyugtassák a kételkedőket.

2. Ez a látható földi gyülekezet, Melyet szent fiad vérével alkotott, A menynyeihez hasonló úgy lehet, Ha égbe vezérli a halandókat, Hol minden jók egy gyülekezetben Áldnak téged buzgó tiszteletben.

3. Te rendeltél erkölcsi tanítókat, Kik szent ol-tárod körül szolgáljanak, Te adsz a népeknek vigasztalókat, Kik azokhoz szent nevedben szóljanak: Áldd meg e szent célban fáradókat, Kik tenéked szentelik magokat.

4. Oh Isten! adj szentlelket szolgálidnak, Hogy lehessenek buzgó pásztorai Az ő lelkekre bizott nyájaidnak. S szaporodjanak általok tagjai Ama menynyei ekklezsiának, Mely sajátja a világ urának.

5. Áldd meg Ūristen! boldog békességgel A te egész anyaszentegyházadat, Áldd meg a népet szelid bölcsességgel, Hogy megtartsa szent parancsolatodat; Adjad végig lelki szabadságban Szolgálhassunk neked igazságban.

CLXXVI.) Nóta : CXXXVIII. Zsolt. *Dicsér téged.*

Mindenható! mély tisztelet Gyűjtött te elődbe bennünket, :/: Szivünk hála ömlésivel Magasztaljuk most nagy nevedet, Lelked azon kegyelmiért, Hogy lelki testi békességben, Szentegyházunknak főbjeit Összegyűjtötted egyességben.

2. Szenteld meg őket szent Isten! Mint régen az apostolokat, :/: Szentelj meg igazságban, Áldja meg lelked munkájokat, Tartsd meg tiszta folyamatban Általok neved tiszteletét, Mint a Krisztusról nevezett Szent társaságnak intézetét.

3. Az igazságnak lelkével Vezérelj őket minden jóra, :/: Szentségednek emlékével Buzdítsd szent akaratodra, Hogy híven kiszolgáltassák Szent nevedben a törvényeket, S megtartsák és megtartassák A jó rendet és fenytéket.

4. Adjad, épüljön általok Anyaszentegyházad romlása :/: S legyen munkásságok által Annak mindenütt ujlása. Így, oh Isten! országodnak Dicsősége meszsze terjedjen, A mint szent fiad ígérte, Örök időig növekedjen.

5. Kik innen kibocsáttatnak, Szentegyházadnak hív szolgáit, :/: Áldd meg kérünk mindnyájokat, Áldd meg vallásunk tanítóit; Legyenek ők a gyengéknek Világos és hív vezérei, Általok növekedjenek A hitben országod hívei.

6. Áldd meg áldások Istene! Minden keresztyén feleinket; :/: Tartsd meg atyai kedvedben A mi dicső fejedelmünket; Nemzetünkre is terjedjen Szere-

teted, áldott Istenség! Áldásoddal növekedjen Az igazság, béke s egység.

7. Áldd meg atyánk! ez helyet is, Mely a szent gyűlést befogadta, :l: S vallásos buzgóságának Irántok sok jeleit adta; Legyen béke kebelében, Csendesség, az ő tornyaiban, Bőség, áldás mezeiben, Elémenetel szándékiban.

CLXXVII.) Nóta: CV. Zsolt. *Adjatok hálát az Istennek.*

Atyja az erkölcsi világnak, Kútfeje minden boldogságnak! Ki gondos dajka módjára :l: Ügyelsz híveid nyájára, Ápolgatván a legfőbb jót Nyomozó véges halandót.

2. Szőlődbe, jónak, szentnek, szépnek Hódolva, új munkások lépnek; Ébresztő lelked szavára, :l: Készek a nemes pályára, Erős, lelkes feltétellel, Buzgón dagadó kebellet.

3. De sokak a bajok, melyekkel A gyenge karoznak küzdni kell; A dudva, tövis s nemtelen :l: Sarjagnak száma szertelen, Sok helyen szigorú a föld, Benne nem tenyész semmi zöld.

4. Számos ellenség árt a bölcsnek Szeme előtt nemes gyümölcsnek, Kik pusztulásán örülve, :l: És ellene egyesülve, Rá gyakran árnyékuk vetik, S megérésit késleltetik.

5. Uram! bátorítsd szolgálodat, Küld nekik égi malasztodat, Hogy lelkeddel megszentelve :l: Erő s bátorsággal telve, Örököd gyarapithassák, Öntözgessék, ápolgassák.

6. Hogy küzdhessenek vitézséggel, Az arra tódult ellenséggel, Megtartván a csatahelyet :l: Bátor elszánt-sággal, melyet Védniök kell bár mi áron, Belől a szentelt határon.

7. Bájold meg ügyed szerénységgel Védő ajkokat, kedvességgel, Oh, erkölcsi világ atyja! :l: Hogy azok-

nak bő harmatja Táplálja a levélkéket Hajtott gyenge csemetéket.

8. Menynydörgő szavak édes hangja Hasson bé a vétek barlangja Legtitkosabb rejtekére :l: A romlott szív fenekére; Rázza fel a tévelygőket, Zászlód alá hajtva őket.

9. Bölcsességed bő folyamával Kegyelmed urim thummimával*) Ékesítsd egyenkint őket, :l: Hogy bennök hiv vezetőket Szemlélhessen néped kinn, benn, Jó atyánk, mondj ament ott fenn!

Esztendő utolsó estvéjén.

CLXXVIII.) Nóta. LXXXIX. Zsolt. *Az Úrnak irgalmát.*

Uram! Im itt állunk, egy évnek sirjánál, :l: Imádkozva ennek utolsó pontjánál; De ha széjjelnézünk oh be sokan nincsenek, Kik az év elején mi velünk örültenek! Istenem! még hányak fog ütni majd az óra? Hány száll koporsóba még majd esztendő korra!?

2. Ez év lefolytában sok baj környékezett: :l: Szívünk bánat érte, bús szemünk könnyezett, Sok jó, mivel birtunk, s örömeink — elhagytak! Ah! de viszont mennyi fájdalomk is elmúltak! Lám az idő bűt hoz, de viszen is magával: Sok bűt csak az idő gyógyít meg balzsamával!

3. Sokaknak szívében a bűk lágyallanak; :l: De hányan is vannak, a kik sóhajtanak? Sok kezdte ezt az esztendőt mosolygással, A ki ezt most végzi keserű könnyhullással. Sok, ki kedvesivel viradt első napjára, Most sír, s könnye csordul azoknak sírhalmára.

4. Lám, az ember itt e földön bű gyermeke.

*) Azaz: világosság, igazság, tökély.

:/: Ritka, kit meg nem járt itt a sors kereke, Nincs senki, nem lehet senkinek is úgy élni, Hogy jólléte mellett rosztól ne kellne félni. Minden anyaszülött csak bánatnak embere, Könycsepp az itala, fájdalom a kenyere!

5. De mi benned bizunk, uram! s békén tűrünk; :/: Mert hiszünk Jézusnak, hogy koronát nyerünk. Hiszünk egy jobb hazát, melybe mikor átmegyünk, Minden földit hagyva, bú gyermeki nem leszünk. És a kik itt sírnak, ott megvigasztaltatnak; Kik most könnyel vetnek, ott örömmel aratnak.

6. Isten! ki mint atya vezérled sorsunkat, :/: Bizvást szent kezedbe ajánljuk magunkat. Te voltál Istenünk jó és rossz napjainkban, Légy velünk ezután is minden bajainkban. Kezedbe ajánljuk éltünket, vagyunkunkat; Oh, ne hagyj el minket, kérünk viseld gondunkat.

7. Uram! im itt állunk egy évnek sirjánál, :/: Hálát adva ennek utolsó pontjánál, De ha széjjel-nézünk oh, be sokan nincsenek, Kik az év elején mi velünk örültenek! Ők már most alusznak, aludjanak békével, Egy jobb lét újévén velünk ébredjenek fel!

CLXXIX.) Nóta: XXXIV. Dics. *Mindenható leborulva.*

Oh, mely rövid ez az élet! Ragad minket az idő, :/: Ime már ismét oda lett Éltünkéből egy esztendő! Tekintsünk még utoljára :/: Annak lefolyt pályájára, S áldjuk jó Istenünket, Hogy megtartott bennünket!

2. Lehetett volna éltünknek Ez végső eszten-deje, :/: És felsőbb készületünknek legutolsó ideje: Soknak ágya lett sírhalom, :/: Soknak kenyere siralom; De mi ime még élünk, Isten nem bánt úgy velünk.

3. Jertek számoljunk lelkünknek, Istentől mi jót vettünk? :l: A jóságnak, kegyességnek Mennyi időt szenteltünk? Mert ha mindig így számolunk :l: Nagy teher esik le rólunk; Így soha egy esztendő Sem lesz tőlünk veszendő.

4. De az méltán sirathatja A hanyatló esztendőt, :l: A ki soha sem használja Nemesen a szűk időt. Nem tudja, hogy ez az élet :l: Egy jobbra való készüllet; És boldog csak az lehet, A ki itt sok jót tehet.

5. Minden földi gondok múlnak, Semmi testi meg nem áll, :l: A bíbor, fény, porba hűllnek, Mindent elnyel a halál; De a léleknek javai, :l: S az Istennek nagy szavai, Nem változnak időkre, Megmaradnak örökre.

6. Juttass, uram! sok esztendők Utolsó óráira; :l: Ne hagyj esnünk kételkedők Siralmas sorsaira; Hanem boldogítsa a hit, :l: Hogy ki benned igazán hitt, Nem hal meg az időben, Él vég nélkül az égben.

CLXXX.) Nóta: CV. Zsolt. *Adjatok hálát az Istennek.*

Sebes szárnyain az időnek Napjaink tűnnek, s újak jönnek; Változás alatt van minden, :l: A mi csak létez alatt, fenn; E törvénynek hódol rend, nem, Csak az egy véghetetlen nem.

2. A változás fontos leczkéje E hanyatló év végeستvéje, Mely csak egy pislogó mécs már, :l: Mert az enyészet szélén jár; Csak egy pár kedves, kedvetlen Percz, s bényeli a végetlen.

3. Isten! mi sokan elhullának Alatta ez év forrásának; Uralkodók a trónusról :l: Oda szólítottak, a hol Király, dús egyenlő jussal Bír a jobbágy- s a koldussal.

4. Mi élünk míg mások kimultak, S ha bár néha könnyeink hűlltak; Napunk a körulte bolygott :l: Kőd-

ből ismét ránk mosolygott, S tüstént fájdalmink enyhültek, S vett sebeink béhegültek.

5. A szent boltozattól fedezve, Ha fohászkodtunk esedezve; Ha az utat nem ismertük, :/: S vezérkezeidet kértük, Sohajtásunk hozzád hatott, S áldott lelked meghallgatott.

6. Különösen ez év folytában Égi kegyelmed jóvoltában Minő sokszor részesültünk; :/: Bár a jóban megrestültünk! Oh, elhal szived szerelme Nagyságán a véges elme!!

7. Hát mi mit adjunk jóvoltodért, Mely innen a végetlenbe ér? Tudjuk, hogy a vértől nedves :/: Oltár előtted nem kedves; S bármi égő áldozatnak Füstjei hozzád nem hatnak.

8. E kicsiny, de általad nemes Szív hát, atyánk! legyen érdemes Ajándék előtted, melyet :/: Arany, tömény, s mirha helyett Hálásan hozzád emelünk, S örökre neked szentelünk.

AZ ESZTENDŐ SZAKASZAIRA.

Tavaszi énekek.

CLXXXI.) Nóta: LXV. Zsolt. *A Sionnak hegyén.*

Im a tavasz már megérkezett! A fák leveleznek, :/: Virágillattal fűszerezett Szellők lengedeznek. A nap szebben jön fel keleten: Az ég is mosolyog, Minden örvend a kikeleten, A mi él és mozog.

2. A hegyek párát gőzölgenek, Mezők illatoznak. :/: Saját módjuk szerint mindennek Istennek áldoznak, A madár vidám dalolással Áldja a teremtet; A természet megújulással Nevén hirdeti őt.

3. Emberek! jertek áldozatra! Hát csak mi maradnánk, :/: Kik a tavaszi újulatra Hálákat ne ad-

nánk? A természet értünk újult meg, A nap nekünk jó fel; Áldozzunk azért az Istennek, Háladicsérettel.

4. Mint a virágok illatoznak Mi is jó érzéssel; :/: Mint jó fák gyümölcsöt is hoznak Gazdag bő terméssel: Szeressük embertársainkat Mint testvéreinket, Segéljük alattvalóinkat Mint az Isten minket.

5. Dicsérjük az Istent tetteikkel: Tett a szép áldozat, :/: Ennél kedvesebb tömjénnel Senki sem áldozhat. Így tesz a föld is dicséretet, Virággal, gyümölcscsel: Oh, ne hagyjuk azért szívünket Bénóni tövissel.

6. Emberek! jertek áldozatra, A föld ünnepe tül; :/: E szép tavaszi újulatra Ég, föld, minden örül; Örüljünk mi is az Istenben! S ámbár majd elalszunk Mint füvek! éljünk e reményben, Hogy lesz más tavaszunk.

CLXXXII.) Nóta: XXXIV. Dics. *Mindenható leborúlva.*

A szép természet ölében Minden rég felébredt már, :/: Rég zengi a zöld cserjében Himnuszát a kis madár; A levegő lantosai, :/: Tenger, száraz lakosai Úrnak ötet ismerik, S nemök szerint dicsérik.

2. Hát én, kinek kebelemben Nemesebb vér csergedez, :/: Kit szívemben és fejemben Rény s értelem czímerez, Szívből ömlő dicséretem, :/: Attól, kitől foly életem, Boldogságom, mindenem, Megtagadjam-e? oh nem!

3. Sőt egybeszedem lelkemnek Minden tehetségeit, :/: Feltüzelem kebelemnek Hidegebb érzéseit; Levetem, a mi földsalak, :/: Hogy buzgón imádhassalak; Szolgád ész- s érzéssé vál, Midőn színed előtt áll.

4. Úgy is hozzád méltó lennem, Csak hideg jég kebelem; :/: Erődöt vizsgálni bennem Csak fél-szeg az értelem: Sőt a hozzád hatni merész :/: Vil-

lámszárnyon repkedő ész Sem juthatván céljára, Le-
hull mint éji pára.

5. De te erőm felett való Áldozatot nem is vársz,
:l: Felsőhajtók, s vigasztaló Kegyelmed ölébe zársz;
Egy sohajtás szellőcskéje, :l: Egy özvegynek fillér-
kéje, S egy árva könnynytől nedves Tömjéne nálad
kedves.

6. Fogadd el hát míg ki nem fogy Erőm, mit
nekem adtál: :l: Könnyem bűnömért, s hálám, hogy
Kegyelmedbe fogadtál: E szem, fül, téged lát, hall, s
ez :l: Ajak neveddel zengedez; E szív csak neked
dobog, Míg életfáklyám lobog.

CLXXXIII.) Nóta: LXV. Zsolt. *A Sionnak hegyén.*

Örvendezzünk a nagy Istennek! Kies tavaszt értünk,
:l: Egy hatalmas szavára ennek Meglett a mit kér-
tünk; Megújult az egész természet, Elmúlt komor
tele: Mind napkelet, mind az enyészet Örömmel
van tele.

2. A nap, jóltevő melegével Olvasztja a jeget,
:l: A levegő déli szelével Hoz esős felleget, Mely a
föld fagyzárját felbontja: Azonnal készséggel Ez a
tárház nekünk kiontja Plántáit bőséggel.

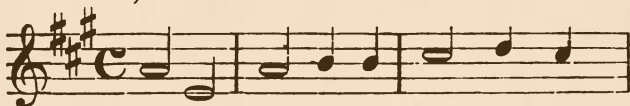
3. Megdördül az ég harsogással; A tűzvillám-
lások :l: Ugyan vetekednek egymással, Melyeknek moz-
gások A föld rossz gőzeit meggyújtja A főjó szavára;
Áldását a természet nyújtja Mindenek hasznára.

4. A feltámadás és az élet Látszik minden ré-
szen; :l: Oh Isten, szívünk benned éled, Elhiszszük
egészen, Hogy az a jóltevő hatalom Porunkat felkölti,
Majd ha a hosszas nyugalom Idejét kitölti.

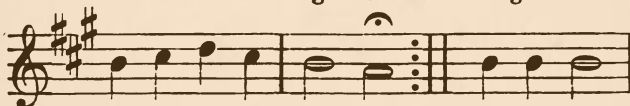
5. Jó vagy, uram! tégy jól népeddel, Szánd meg
esetinket, :l: Vétkeinket kegyesen vedd el, Szentelj is

meg minket: Hogy az utolsó számadásra Élven
elkészüljünk; Így a trombitaharsogásra Felkelvén,
örüljünk.

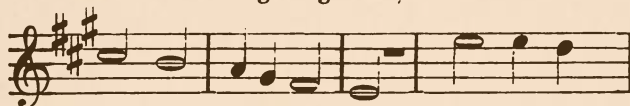
CLXXXIV.)

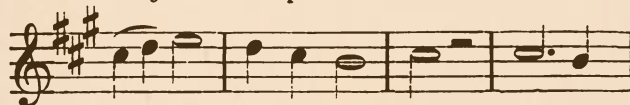
Di - cső - ült he - lye - ken men - nye -
A kik vi - ga - doz - tok vég - he -

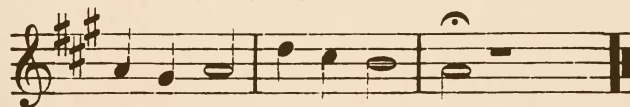
i pa - ra - di - csom - ban :/: Va - gy - tok meg -
tet - len boldog - ság - ban,

ú - jult ál - la - pot - ban. Az úr - nak

ne - vét é - nek - szó - ban. No di -

csér - je - tek vi - gas - ság - ban.

2. Áldjátok az urat, kik csak ő neki szolgál-
tok :/: Ártatlan ruhában tündöklő sok karangyalok:
Te is nap és hold és csillagok, Valakik égi tűzzel bir-
tok, Fenszóval ötet kiáltsátok.

3. Egek sok részei, világnak nagy szélessége, :/: Dicsérjed az urat tengernek titkos mélysége, A melyet Isten ő felsége Bizonyos czéllal bérekeszte, Fel nem bonthat már senki keze.

4. Barlangok fenekén nyugovó mérges sárkányok :/: Sötét havasokon lakozó vad oroszlánok, Ti is iszonyu nagy czethalak, Tenger örvényit kik járátok, Áldassék az úr! azt mondjátok.

5. Földi s mind égi tűz, fejer hó, kő, záporoső, :/: Déli s északi szél, levegőég, könnyű szellő, Tél, tavasz és nyár, őszi idő, Mely négy részből áll egy esztendő, Töletek az úr dicsérendő.

6. Szőlőtermő hegyek, felnyúló szép hives halmok. :/: Vad s szelid gyümölcsfák, zuhogó csörgő patakok, Ligetes erdön lakó vadok, Csúszó és mászó sok állatok, Nevét az úrnak mind áldjátok.

7. Megújult tavasszal hangos éneklő madarak, :/: Szép új énekkel áldjátok nevét az úrnak; Kis fülemle, ki torkának A rekedések nem árthatnak, Nyujts dicséretet a nagy úrnak.

8. Császárok, királyok, földi sok hatalmasságok, :/: Nemzetes nagy urak, gazdagok és szahadosok, Bírák, tanácsosok és polgárok, Kik a közrendnek törvényt szabtok, Ti is az urat mind áldjátok.

9. Ti is szép tavaszi virághoz hasonló ifjak! :/: Szüléknek örömi, gyermeki kedves seregek, Tiszta életű kegyes szüzek, Eszes és okos jámbor vének! Az úrnak nevét dicsérjétek.

10. Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás, :/: A szentek urának legyen örök magasztalás! Kiben soha sincs megváltozás, Vagy ígértől elhanyaglás; Tőle fejünkre szálljon áldás!

Nyári énekek.

CLXXXV.)

Azon nótára.

A végetlen világ Isten dicső alkotmánya, :l: Az ő kezében van minden csillagok kormányja, Ő táplálja nap tüztengerét, Ő jobbajával tartja tengelyét: A föld is az ő tartománya.

2. E földet lakhelyül embernek ő mutatta, :l: S áldásait reá gazdagon kiosztogatta Mennyi jó és menyinyi szép van itt, Oh, a föld beh érthetőn tanít Ismerni őt, ki mind ezt adta.

3. Beszéli a mező és a nyárnak szép pompája, :l: Beh bölcs, beh jóltevő a világnak nagy gazdája; A tenyésztő napfény tőle jó, Tőle hull az éltető eső, A föld lakóit ő táplálja.

4. Ezernyi milliók jól lakoznak asztalánál :l: Nem tudnád számokat, bár a mig élsz, mind számlálnál; Föld egészen egy termékeny kert, Melyet ember Istentől nyert! Oh, áldjuk őt minden fűszálnál!

5. A támadó csirát ő szólitja föld színére, :l: És tőle vesz növést a vetések dús kövére, Gazdag kévék sűrű tornyai S bennök élet drága magvai Mutatnak áldott bő kezére.

6. És ím ez áldott kéz költi jónak is csiráját; :l: S gyümölcsössel rakja bé tiszta erkölcs életfáját: A ki híven ösvényén marad, Földön, égben boldogul arat, És áldja őt, világ biráját.

7. Ember! ha féled őt, s a mit ad azt jól használad: :l: Fogyhatlan jóvoltát úgy legjobban meghálálad, Kész örömmel, oh, fogadd szavát, Munkáld buzgón emberek javát: A legfőbb jót így feltalálad.

CLXXXVI.) Nóta : LXXXIV. Zsolt. *Oh, seregeknek.*

Oh menyneyei örök jószág! Felséges mindenhatóság! Élet és boldogság forrása! Elmerül a nagy kegyelem :/: Mélységében az értelem, Midőn elszórt vizsgálódása Közben örömkönnyes szemmel A nyár síkján szívet emel.

2. Bölcs istenségedről szólnak, És felségednek hódolnak Minden plánták, minden csillagok; A nap felségednek örül :/: Aranyfényben földünk körül; S noha mind ezek némák magok, De a tégedet szeretők Előtt szívhatók s érthetők.

3. Nem fáradnak el a mezők A szomorán csüggedezők Szívében örömet mivelni; Nem fáradnak hegy, térségek :/: A sohajtozó szükségek Számára kenyeret érlelni. Ez jótéted bizonyossága, Oh Isten irgalmassága!

4. A rétek szénát ajánlnak, Völgy, halom barmot táplálnak; A hegyek szülnek gerezdeket, Majd az arató sarlója :/: Az aranyló vetést rója, S kalangyál kéverkeszteket, Melyekből asztagok nőnek, Oltárok a teremtőnek.

5. Ezer munkás örvendőken Szemlegelve dús mezőken, Lehetetlen nem örvendeznünk: Mert vető s arató örül :/: Együtt a gyűjtemény körül. Valóban: méltatlan könnyeznünk. Ha mi remény el is maradt; Mert látunk tél után nyarat.

6. Ha vetettünk kenyérmagot, S jól esik raknunk asztagot; Szántsunk, vessünk léleknek is; mert A lélekért munkálkodva, :/: Erkölcökkal gazdagodva, Di-csőségesb lenni elismert Hív szolgának menyinyorszá-gban, Mint gazdagnak e világban.

7. Te! ki napfénybe öltözött Nyár allelujái között, Öndicsőséged fényköréből, Változásról változásra, :/: Áldást szállítasz áldásra, Változatlan léted meny-

nyéből, Atyánk! felséges Istenünk! Hagyj tovább is reménylenünk.

Aratási énekek.

CLXXXVII.) Nóta: I. Inv. *Te rólad zeng dicséretünk.*

Uram! im előtted állunk, Hogy tégedet magasztaljunk, Szívünknek hálás indulatja Nyelvünket énekre nógatja. Harsogjon hát közös ének A szeretet Istenének! E napot arra szenteljük, Hogy az urat énekeljük.

2. Minden áldás te tőled jó, Örökjóságu teremtető! Nagy gondod van ránk: életünkért Veled az ég és föld egyetért; Te ragyogsz a nap fényében, Leszállsz az eső cseppjében; Nedvet adsz rétnak, mezőnek, S a gabonák nagyra nőnek.

3. Mezeink most is áldottak, Kalongyákkal meg-
rakottak; Egy buzaő sinesen szemetlen: Csak a mi szívünk terméketlen! Szállj bé, uram! sziveinkbe, És munkáldodj' lelkeinkbe', Hogy teremjünk jó tetteket, Termékenyítsd a sziveket.

4. Uram! néha meg is vonod Mi tőlünk a te áldásod; De ezzel is csak azt akarod, Hogy ismerjük meg a te karod: Ki áldásiddal tetézhetsz, De szükség-gel is terhelhetsz, Bűnünkért ne tedd ezt. kérünk: Bűnünkből inkább megtérünk.

5. Minden áldás te tőled jó, Örökjóságu teremtető! De ha tőled jó le az áldás, Tőlünk menjen fel háláadás, Im! előtted azért állunk, Hogy tégedet magasztaljunk; Harsogjon hát hálaének. Az áldások Istenének.

CLXXXVIII.) Nóta: LXV. Zsolt. *A Sionnak hegyén.*

Nagy Isten! ki az aratásnak Heteit megtartod, :/: És a mezei gyors munkásnak Csűrét gazdagítod, Im

megnyilván a nyári áldás Tára határainkon! Méltó, hogy öröm, hálaadás Zengjen ajakinkon.

2. A megért mezők sárga színben Jóságod hirdetik; :/: A víg aratók örömükben Neved emlegetik Mi is dicsérünk, atyánk! téged Ez áldott munkában, Felmagasztalván istenséged Minden búzaszállban.

3. Az aratás a te jóságod, Végetlen szeretet! :/: Termő erejében te tartod A szép természetet; Rajtad kívül nem adhat senki Kenyeret számunkra, Te szolgáltatod nekünk azt ki Bővön asztalunkra.

4. Áldott legyen, atyánk! nagy neved, Hogy gabonát adtál; :/: Magasztaltassék istenséged, Hogy ezzel áldottál! Add, mértékletesen élhessünk Szép ajándékkal, S mind éltünkig bővölködhessünk A te javaiddal.

CLXXXIX.) Nóta: VIII. Zsolt. *Oh, jelséges Úr! mi.*

Aratásnak ideje van, emberek! Jertek adjunk hálaikat az Istennek, Ki a hintett magot megérlelé, S a mi munkáinkat megszentelé.

2. Hálaadó szívet emeljünk hozzá, Hogy kezünk munkáját megoltalmazá Az időnek minden vészeitől, És minket a föld ellenségétől.

3. Örvendjünk, mert ez csak ingyen kegyelem, A mivel áld az isteni szerelem, Nem adott senki semmit Istennek, Hogy viszszafejtse az embernek.

4. Ne nyissuk meg panaszra a mi szánkat, Akkor is ha nem áldja meg munkánkat; Mert ő a jót rosszal egybeköti, S azzal az embert célra vezeti.

5. A bú barázdáján hullott könnyeink Lesznek valaha gazdag terméseink, Ama nagy aratás napján ott a Fájdalom nélkül való hazába'.

Őszi énekek.

CXC.) Nóta: XXIII. Zsolt. *Az Úr énnekem őriső.*

A hanyatló természet intésére A növények serge
visszaterére A föld méhébe, a honnan vétetett, S le-
vetkezte a virított életet: Hullanak a fák sárga levelei,
Ilyenek a késő ősznek mivei.

2. Mely kietlenné lett már az igéző Pompában
diszlett hegy, völgy, rét és mező, Mely hamar múlik
e világ szépsége! Az enyészetnek nincsen itten vége:
Mindent hervaszt, ront, pusztít és felforgat; Mert nincs
állandó semmi a nap alatt.

3. Halandó! ne taposd oktalanul A lehullt le-
veleket balgatagul; Nézzed azokban hasonló képedet,
A halál elsárgítja életedet, S lehullasz te is egykor
sirod szélén, Földi életed őszre hajlott felén.

4. Nagy Isten! A ki birod életünket, Intézzed
minden cselekedetünket; Tégy bölcsekké bennünket,
hogy tudhassuk Szent akarodat, és tanulhassuk,
Mely hamar mulnak lételünk napjai, Esztendeink ré-
szei, hónapjai.

5. Ez éven velünk közlött áldásiddal, Minden
atyai szép ajándékidat, Adjad, hogy mértékletesen
élhessünk, Tégedet adójokat dicsérhessünk, Hogy bé-
töltél minket az elégségig; Maradjon rajtunk kegyel-
med mindvégig.

Vetéskor.

CXCI.) Nóta: LXXVII. Zsolt. *Az Istenhez az én.*

Vetünk, uram! reménységgel, :l: Hogy majd aras-
sunk bőséggel; Elhintjük a magokat, De te áldd meg
azokat, Mert minden munka, fáradság :l: Csupa hijá-
banvalóság, Ha te meg nem áldod azt, Boldogságot
nem áraszt.

2. Te vagy menyiny, föld teremője, :l: Minden dolgok éltetője; Egy porszem mint a világ, Egy teremőfa mint virág, Tőled nyerik lételeket, :l: Te tartod fenn mind ezeket; Mi is te benned élünk, Mindent tőled remélünk.

3. A ki mint vet, az úgy arat, :l: A munkás ér vidám nyarat; De a ki csak vesztegel, Jutalmat nem érdemel, Segélj uram! a munkára, :l: Vezess éltünk fő czéljára, Hogy a mig itt nappal van, Járjunk el a munkában.

4. Mint elkészült föld a magot, :l: Úgy szívünk az igazságot Teremje meg bővében Itt az erény földében, Hogy majd a nagy aratásban :l: Legyen részünk az áldásban, A szerint mint e testben Fáradsunk a vetésben.

Szüretkor.

CXCII.) Nóta: XXXIV. Dics. *Mindenható! leborulva.*

Halandó! tekints örömmel A megáldott hegyekre, :l: S áldd az Istent, a ki visel Gondot az emberekre: Megnyitja áldott kezeit, :l: És megáldja gyermekeit: Ételt, italt ad bővön Mindeneknek a földön.

2. Ha izzadunk fáradsággal A munkának van bére, :l: Megáld minket boldogsággal Az Isten majd végtére, Minden kora életünknek, :l: Minden része esztendőnknek Különböző gonddal sújt, Különböző áldást nyújt.

3. Teljes verejtékeinktől A nyár, de aratással :l: Jutalmaz meg, s mezeinktől Visszatérünk áldással. A fáradt vándor ősziire :l: Talál jó enyhülésire, Ha hegyein gerezdek Vigasággal csepegnek.

4. Áldott légy emberek atyja! Enynyi sok javaidért, :l: Jóságod lelkünk meghatja, S áldunk téged ezekért. Ha fáradsunk, megújulunk, :l: Ha szomorgunk,

felvidulunk; Módot adtál kezünkbe; Áldunk ezért lelkünkbe'.

Téli énekek.

CXCIII.) Nóta : LXXVII. Zsolt. *Az Istenhez az én.*

Az úr kebeléből jönnek, :l: Mint jóval teljes kútforrásnak, Jég, fagy, hó, kemény szelek: Mint akar, úgy bán velek, Megszűnik mihelyt szólítja, :l: Majd viszont eléállítja: Hogy velünk ismertesse, Hatalmát hirdettesse.

2. Ruhát ad öltözetünkre, :l: Tűzet melegítésünkre; Szélvészek zúgásiban Befekez hajlékinkban; Hóval fedi vetésinket :l: Hogy megtartsa kenyerünket; A földet megnyugtatja Ez a bölcs gondos atya.

3. Uram! a te hatalmadnak, :l: Gondviselő jóságodnak Tégy minket tanúivá, Szentül imádóivá. Taníts e rövid napokat :l: Bölcsen számlálni azokat; Ne töltsük bujaságban, Hijábanvalóságban.

4. Ez idő téli fertálya :l: Halálunkat prédikálja: Fák, füvek, mint nem élők, Csak mintegy halva lévők, Nekünk is lesz ilyen telünk, :l: Így bán a teremtető velünk: De várunk olyan tavaszt, Mely új életre viraszt.

CXCIV.) Nóta : LXI. Zsolt. *Kiadításom halld meg.*

Oh, szent Isten! ki az időt És esztendőket Hatalmasan hordozod: Te töled jó a kikelet; Majd a telet Reánk ismét te hozod.

2. Oh, mely bölcs ez az állandó S maradandó Rendelése kezdednek! Ez véghetetlen jóságát, Gondosságát Hirdeti szerelmednek.

3. Te a telet úgy rendelted, Bölcsen tetted, Hogy

jól megpihenhessen. A természetben elfáradott S megbágyadt Föld ismét teremhessen,

4. Bőven szór rá havat karod, S bétakarod Mintegy gyenge helylyel: Hogy ekképpen a vetemény Még a kemény Fagy között se vesszen el.

5. Ime! a mit sok oktan, Haszontalan És káros dolognak vél, Te általad legjobb végből Van az égből A komor és hideg tél.

6. Ez minekünk arra mutat Ajtót s utat, Hogy midőn nyomoruság Jön szent kezeidből reánk, Hallgasson szánk; Mert az nekünk orvosság.

7. Oh, mi kegyelmes teremtőnk! Gondviselőnk! Menynyei édes atyánk! Mind kedves állapotunkban, Mind bajunkban Vigyázz kegyesen reánk.

KÜLÖNÖS IDŐJÁRÁSKOR.

Tartós szárazságban.

CXCV.) Nóta: LXII. Dics. *Ne szállj perbe én vel.*

Bánatos szívvel állunk Előtted, s leborulunk, Isten! nyujts enyhülést e nagy inségünkben; Hallgass meg kérésünkben!

2. Elepedtek mezeink, Elasztak veteményink, Gabona, fű, fák s virágok elhervadtak, Vizeink kiszáradtak.

3. Gyászba borúlt lélekkel S könnytől ázott szemekkel Nézzük, érczé válva alattunk a földet, Hogy nem terem élelmet.

4. Földből minden kiszárad; Szívünk búban elfárad, Napról napra szaporodik s nő inségünk, Elfogy minden reményünk.

5. Halld meg, uram! kérésünk, Ne vond meg eledelünk; De sőt inkább vedd el rólunk a szükséget; Te nyujthatsz segítséget!

6. Mi szent neved tiszteljük, Éltünk neked szenteljük. Oh, kegyelmes Isten, könyörgünk, el ne hagyj! Bizodalmunk csak te vagy.

CXCVI.) Nóta: XLII. Zsolt. *Mint a szép hives patakra.*

Oh, igaz és szent Istenünk! Köztünk a sok bün árad: :/: Méltán esik, hogy mindenünk Határunkon elszárad; Hévség gyötri a barmat S az embert, hogy nincs harmat; Azért szinte elepednek Mindenek, s búsán szenvednek.

2. Uram! Légy irgalmas nekünk, Szánd meg sok seregedet; :/: Légy kegyelmes menedékünk, Nyujtsd segítségedet; Nézd a téged félőket, Adj szép zsiros esőket, Oh, mi atyánk és Istenünk! Ne hagyj, oh ne hagyj elvesznünk!

3. Teljesítsd ígéretedet Mostani szükségünkben; :/: Hogy ha kérjük felségedet, Meghallgatsz kérésünkben: Harmatozzatok egek, Csepegjete fellegek, Mondjad, oh Isten! mert függnek Tőled ők s neked engednek.

4. Nincs kivüled, ki segítsen Rajtunk, s erőt adhasson, :/: Ki fellegeket készítsen, S határokat áztasson; Csak te vagy mindenható, Nincs más hozzád fogható! Azért csak te benned bízunk, Segédül tégedet hívunk!

Megnyert eső után.

CXCVII.) Nóta: XXX. Dics. *Nagy Isten téged stb.*

Meghatá az egeket Buzgó könyörgésünk, Mert szerze fellegeket Szerető Istenünk, S megöntöztén földünket Áldott esőjével, Bétöltötte szívünket Égi örömeivel.

2. Menynyei atyánk, oh, mely Drága szereteted! Méltó, minden buzgó mell Magasztalja neved,

Fogadd háladásunkat Tőlünk is jó Isten! Hogy óhajtásainkat Megadád kegyesen.

3. Az aszály elhervasztá Szinte vetésinket, És csaknem elpusztítá Minden mezeinket. Porfellegekben repült Felettünk az inség, S szinte egészen kihült Bennünk a reménység.

4. De van a csillagokon Felül egy jó atya, A ki könnyörül azon, Ki könnynyét hullatja. Megszánja a kisárgult Halmokat, mezőket, S enyhíti a megbúsult Jó földmivelőket.

5. Áldott légy, oh kegyelem! Sokszorosan érte, Hogy semmi veszedelem Határink nem érte! Sőt termékeny szép eső Lágyítá hantjait, Hogy a kenyérkereső Feledje bánatit.

6. Vidd elébb mindenható! Elkezdett munkádat, Hogy a vidám arató Áldja jóságodat. Lágyítsd sziveinket is Szelid érzetekre, Hogy gyümölcsözzünk mi is Az örök életre.

Tartós esőzésekör.

CXCVIII.) Nóta : XLII. Zsolt. *Mint a szép hives patakra.*

Oh Isten! ki az egeket Felhőkkel bévonhatod, :/: De viszont a fellegeket Napfényre változtatod, Szüntesd meg a sok esőt, S adj nekünk meleg időt, Hogy azon örülhessenek Mindenek és élhessenek.

2. Szántóföldeink gyászolnak Mintegy vízbe merülve, :/: Gabonáink megromolnak A földön elterülve: Oh, fordítsd el csapásod; Mert mutatott áldásod Közel van már a romláshoz, Közel az elrothadáshoz.

3. Oh uram! ki vigyáz értünk? Csak te segíhetsz rajtunk; :/: Te többet tész, mint mi kértünk, S kérésünkben óhajtunk; Uram, ki jónk akarod, Elfordíthatja karod, Valami károsnak tetszik, Szívünk oh ezért esdeklik!

4. Uram! ha az akaratod, Megadod kérésin-
ket; :l: Napfényvel megújíthatod Elázott mezeinket;
De ha jónak nem látod, S hitünket még próbálsz,
Adj hát erőt a türéshez, S bizodalmat kegyelmedhez!

Árviz idején.

CXCIX.)

Azon nótára.

Egyetlen egy segítségünk, Menyny, föld s tenger
szerzője! :l: Csak te vagy egy reménységünk, Életünk
teremtője! Mert sokszor tapasztaltuk, Jóvotod meg-
kóstoltuk: Azért most is félelmünkben Benned bízunk
Istenünkben.

2. A vizek kiáradással Fenyegtetnek bennünket,
:l: Az áradás pusztítással Rettegteti szivünket. Oh
Isten! kegyelmedből Tekints ránk szép egedből; Hiszen
te a bűnöst szánod, Veszedelmét nem kívánod.

3. Jóllehet hát haragodra Méltók vagyunk bü-
nünkért, :l: De tekints nagy irgalmadra S ne ostorozz
vétkünkért. A hánykodó habokat Zabolázd meg azo-
kat, Hogy kár nélkül elfolyjanak, Pusztulást ne okoz-
zanak.

4. Mi is szabadításodért Lelkünket és testünket,
:l: Kegyes irgalmas voltodért Életünk- s mindenünket,
Te néked feláldozzuk, Mig sárházunk hordozzuk,
Dicsőítésedre élünk, Csak szentlelked legyen vélünk.

Megnyert felderüléskor.

CC.) Nóta: CXLVI. Zsolt. *Áldjad én lelkem az urat.*

Áldott légy emberek atyja! Ki adsz nekünk min-
den jót, Hogy könyörgésünk szózatja Szent széked-

hez feljutott: Megszántál az inségben, S esőt adál bőségben.

2. Fonnyadott már mezeinken Minden plánta és zöldség, De bánkodó szíveinkben Erős volt a reménység, Hogy te minket nem hagysz el, Ki jól teszsz mindennel.

3. Áldott légy, hogy megfrissítéd Tikkadó mezeinket. Áldott légy, hogy megenyhítéd Lankadó szíveinket; Minden állat és fűszál Neked örömmel hálál.

4. Mindenek csak reád néznek, Mert onnan jó minden jó; Te adsz mindent mindeneknek, Áldott örökévaló; Tiéd hát a dicsőség, Melyet hirdet föld és ég.

Árvíz leapadáskor.

CCI.) Nóta: LXV. Zsolt. *A Sionnak hegyén Úrist.*

Az úr meghallgata bennünket Nagy kegyességéből: *∴* Elhárította félelmünket Ingyen jó kedvéből. Áldozunk hát hálaadással Az egek urának, Hogy szent kezei pusztulással Nem ostorozának.

2. Bár a vizek kirohanása Minket fenyegetett; *∴* De az úrnak parancsolata Ennek határt vetett; Ki nem nézvén számos vétkünket, Rajtunk könyörüle, És minthogy megszána bennünket, A kár elkerüle.

3. Mit adjunk atyánk! jóvoltodért? Lelkünket, testünket *∴* Neked ajánljuk jószágodért, Éltünk- s mindenünket! Készen leszünk tiszteletedre, Valamíg csak élünk, Csak te méltóztass' kegyelmedre, S lelked legyen vélünk.

4. Bár az áldozat tökéletlen, A melyet ígérünk; *∴* Ne legyen előtted kelletlen, Téged arra kérünk; Sőt lelked úgy bírjon bennünket, Hogy szentül élhessünk, Szolgáljunk téged Istenünket, Tenéked tetszhessünk.

Közönséges szükségkor.

CCII.) Nóta : XXX. Dics. *Nagy Isten ! téged imád.*

Sír a földnek embere Előtted istenség! Nincs tápláló kenyere, Epeszti az inség; Sírunk, de könyörögésünk Meghallod, jó atya! Jusson hozzád nyögésünk Siralmas szózatja.

2. Atya vagy te mindenkor, Ha áldasz, ha büntetsz, Munkálad mindannyiszor Javunkat, mert szeretsz; Ítéletid felköltnek A bűnnek álmából, És jó útra térítnek, A romlott pályából.

3. Nyom bűneinknek terhe, De imádva kérünk; A Jézusnak érdeme Legyen elég értünk: Fordulj hozzánk jó kedvvel, Szüntesd az inséget, Esedezünk reménynyel, Adj megint bőséget.

4. Megcsókoljuk veszsződöt, Melylyel megfenyítél; De kérünk már tégedet Ne mérj többet ennél; Adjad hogy megjobbúlva Te hozzád térhessünk, S előttd leborúlva Vígán tisztelhessünk.

CCIII.) Nóta : LXXVII. Zsolt. *Az istenhez az én stb.*

Siralmas napokat értünk, :l: Zúg a sors vésze lettünk, A szükség váz formában, Jár széjjel a házában. Nyög a szerencsétlen árva, :l: Segedelemtől elzárva: Szánj meg Úristen! végre Jöj hozzánk segítségére!

2. Mindenféle keserűség, :l: Siralom, sujtoló inség; Keserű minden falat A kenyér szűke miatt. Mindenható könyörülő! :l: Bús könnyeket letörülő! Szánj meg bennünket végre, Jöjj hozzánk segítségre!

3. Téged hí a szerencsétlen, :l: Éppen földre sujtva étlen; Az elrémült bús atya Zápor könnyét hullatja. Mi is tehozzád kiáltunk, :l: Téged hívunk,

téged várunk; Szánj meg Úristen! végre, Jőj hozzánk segítségére!

4. Nincs az özvegynek kenyere, :/: Sír, epedezik, hogy merre Kereshessen élelmet, — Nyujts neki segédelmet! Szertelen dűl a leverő :/: Inség, fogytán van az erő; Szánj meg Úristen végre, Jőj hozzánk segítségére!

5. Megismerjük bűneinket, :/: Nem titkoljuk esetünket, Hogy szertelen vétkeztünk Rólad elfelejtkeztünk; De te irgalmas, kegyelmes! :/: Légy irántunk engedelmes; Szánj meg Úristen! végre, Jőj hozzánk segítségére!

6. Megtérünk, uram! térj hozzánk, :/: Ne küldj több inséget reánk; Megtérünk, fogadj minket, Szenvedő gyermekidet. Fogadj minket kegyelemmel, :/: Segíts, táplálj élelemmel; Szánj meg Úristen végre, Jőj hozzánk segítségére!

7. Adj nekünk termő esztendő, :/: Hozd vissza a boldog időt! Mert csak benned reménylünk, Míglén e földön élünk. Vidd el e szörnyű szűkséget, :/: Csendesítsd meg az inséget; Szánj meg Úristen végre, Jőj hozzánk segítségére!

Megszűnésen való hálaadás.

CCIV.)

Nóta XIII. Dics. *Szűkölködünk. stb.*

Hála néked, Kegyes Isten! Hogy jobb időt adtál; :/: Áldva téged Szíveinkben, Hogy megszabadítál Az inségtől, Szegénységtől, Atyánk! esedezve kérünk, Légy mindig segédünk.

2. Fogyva voltunk Kenyerünkben, A föld szűkön adta: :/: Forgolódtunk Mezeinkben, Csak könnyet aratva; De reménység Biztatott még, Hogy ezt ama világ atyja Még jóra fordítja.

3. Már derűlnék Mezeinkben Mosolygó remé-

nyek, :/: És örülnek Sziveinkben Hálás érzemények; A bőségnak Szarva tér meg, S minden teremtés ezt szólja: Neked halléluja!

4. Sok próbára Van az ember Kitéve halálig, :/: De magára Soha egyszer Sincs hagyva sokáig: Ha az ostor Kínokat szór, Isten újra menedékünk, Enyhülést nyújt nekünk.

Háboru idején.

CCV.) Nóta: LXXXIV. Zsolt. *Oh, seregeknek.*

Isten! mi erős oltalmunk, Egyetlenegy bizodal-munk! Miként kezdjük el panaszinkat? Mert szorongat a félelem, :/: Fenyegét a veszedelem, Jól látod félelmes sorsunkat: Rémit a hadi háború, Mely miatt lelkünk szomorú.

2. Szegény nemzetünk megszorúlt, Szép napja homályba borúlt. Tört hány az ellenség útunkra. A vérmező kijegyztetett, :/: A fegyver elkészítettett; Pusztulást kell várnunk magunkra. Kedvezz uram! és könyörülj, Veszedelmünkön ne örülj.

3. A te szent igéd tanítja, Szívünk pedig bizonyítja, Hogy a fegyver a te csapásod, Melylyel a bűnt fenyegeti, :/: Üldözi és megbünteti A te fellobant búsulásod: Hogy így a bűnös tanuljon Maga kárán s megjobbuljon.

4. Uram! a fegyver zörgése, S a kénköves tűz dörgése, Adjad, hogy minket is tanítson Utaink vizsgálására, :/: Szívünk megjobbitására, És szent félelmedre buzdítson; Hogy teveled igazságban Járván, éljünk bátorságban.

5. Oh, békességnak Istene! Lelkünknek atyja s mindene! Tekints reánk, adj békességet, Oszlasd el félelmeinket. :/: Küldd haza ellenséginket: Így

megnyervén a csendességet, Majd dicsérettel áldozunk,
Elődbe hál'adást hozunk.

Megnyert győzelem és békeség idején.

CCVI.) Nóta : CXXXVIII. Zsolt. *Dicsér téged.*

Zengjen győzedelmi ének Nagy neve magasztalására
:l: A menny és föld Istenének, A ki népünkkel tábort
jára ; A győzedelmi kapura, Irja ezt a vitéz kezével :
Nagy a seregeknek ura ! Teljes menyny s föld dicső-
ségével !

2. Ha nagy hatalmának nyomát Az úr szemléltetni akarja, :l: E földnek fundamentomát Megresz-
ketteti erős karja. A régi hegyek helyökből Nagy csi-
korgással kimozdulnak, A mély tengerek fészkekből
Szörnyü zúgással kirohannak.

3. Egymás ellen az emberek Nagy dühösséggel
felzúdulnak : :l: De az úr szól, s a fegyverek A via-
dalban megtompúlnak ; Köfalhoz hasonló sorja A vi-
tézeknek megoldatik : És mint széltől a pozdorja, Tö-
mött rendjök széjjelszóratik.

4. Igaz az úr, és ez okon Megszégyeníti a vak-
merőt : :l: És a roppant táborokon Egy maroknyi
nép veszen erőt, Az álnoknak eszét veszti, És kik
titkon vermeket ásnak, Azon verembe sülyeszti, Me-
lyet ők készítettek másnak.

5. De a ki az Istent féli, Magát védi, de nem
tör másra : :l: Nem árt annak a kard éli, Midőn mások
húllnak rakásra. És bár süvöltve repkednek Körülte
a halál postái : Nem vész el a kit elfednek Az úr
oltalmának bástyái.

6. Uram ! ha háboruinkban Minket te tartasz és
vezetel :l: Mindennemű szándékinkban Lesz szeren-
csés eléméletel, Dicséret legyen tenéked, Ki tábort

jártál seregünkkel; Megalázád ellenséged, Mi benned bizván, nem veszünk el.

Tűz pusztítása után.

CCVII.) Nóta: XXXIII. Zsolt. *Nosza Istenföld.*

Rémülten rebegjük nevedet, Nagy Isten! lárma zavarta :l: Féltünkben, hogy sok lakhelyünket A tűz hamuba takarta. Oh, siralmas eset, :l: Mely közöttünk esett! Oh veszély, romlás! Atyánk! nincsen, a ki Segélhetne, senki Te kívüled más.

2. Megdőbbsent keblünk a lárma, Mely a tűz-vészt jelentette, :l: Mely az örökvégzet szavára, E siralmas romlást tette. Szörnyűség hallata, :l: ljedtség zaklata Mindenikünket; A rohogó lángok, És riadó hangok Zúzták szívünket.

3. S jaj! mennyi ház omla halomra, A rettentő égés miatt; :l: Mennyi nép jutott siralomra, Ház nélkül, a menyinybolt alatt. A leégett telkek, :l: Hamuban hevernek, S a mi maradott, Kormos színnel festve, Sötét mint az estve, Vázként látszván ott.

4. A lángok tetején felreppent Sohajtásinknak szárnyain, :l: Te hozzád emel hitünk, ki fennt Kinézzs a menny ablakain; Atyánk! szánj meg minket, :l: Tekintsd meg ügyünket, Tégedet várunk; Oh! mert a veszélynek És szörnyü inségnek Hamvában járunk.

5. Segélj meg, hogy kiépülhessük Minden mi kár-vallásunkat, És azért tenéked tehessük Érzékeny áldozatunkat, Rendelj joltévőket :l: Mellénk, s buzdítsd őket Hív részvételre, Hogy készek legyenek Mint jó keresztyének, A jótételre.

6. A szomoru tűz példájában, Add értenünk, oh bölcs Isten :l: Hogyha kegyelmed világában, Jámborul élünk s kegyesen, Majd, mikor föld, minden :l: Megég szörnyüképpen, Az összeégett Világ hamva közül Kiválva, dicsőül, Látunk új eget.

Pusztító nyavalya s más csapás idején.

CCVIII.) Nóta : CLXIV. Dics. *Mondjátok dicséretet.*

Tégedet keres lelkünk, Kegyelemmel gazdag istenség! Hozzád sohajt fel szívünk, Hallgassál meg oh felség!

2. Hallgasd meg gyermekidet, Nyomoruságnak idejében Ne vond meg kegyelmedet Mi tőlünk, oh nagy Isten!

3. Lelkünknek felújulást Csak egyedül tőled könyörgünk, Csak tőled szabadulást, Te vagy a mi Istenünk.

4. Te adtad életünket, S örömünknek minden cseppjeit; Te méred a keservet S a fájdalom könnyeit.

5. Csak te áldasz, csak te versz, Megsujtolsz, de ismét felemelsz; Jó vagy te mindenekben, Mi atyánk a menynyekben.

6. De a te útaidat A mi lelkünk meg nem értheti, Sujtoló csapásodat Senki meg nem fejtheti.

7. Taníts meg minket Isten! Hogy te mindent bölcsen cselekszel, Hogy téged mindenekben Imádjunk félelemmel.

8. Nyomoruságink között Adj hitet, erőt és kegyelmet, Veszélyekbe ütközött Éltünknek segedelmet.

9. Oszlasd el keservinket, Vétkeinknek számát töröld el, Töröld el könnyeinket, Bajainkból emelj fel.

10. Könyörgünk meghallgatást, Felséges Isten! szabadítást; Jó atyánk! gyermekidet Hallgasd meg, kérésünket!

Megszűnés után hálaadás.

CCIX.) Nóta : XXXIV. Dics. *Mindenható ! leborúlva.*

Aldunk téged mindenható, Zsámolyodhoz borulva,
:l: Hogy megszántál, s a pusztító Döghalál már elmúla;
Lelkünk bújában elfogyott, :l: Minden olyan lett mint egy holt,
Nem győztük a sok sirást, Látván a végpusztulást.

2. De végnélküli irgalmad Ismét hozzánk fordula,
:l: Megmentett áldott hatalmad, S bús szivünk felvidula;
Enyhítéd a közrémülést, :l: Nyujtál szivünknek enyhülést,
Melyért áldassál tőlünk, Mig e por-testben élünk.

3. Ámbár sok van sírba zárva, Kikért sok sziv könnye hull,
:l: Sok az özvegy, sok az árva, Kikben nagy fájdalom dúl;
De atyai nagy irgalmad, :l: Megszánván, őket sem hagyod,
Biztatás és reménység Nélkül, oh áldott felség!

4. Nekünk, kiket megtartottál, Adj bölcs szivet,
hogy éljünk :l: Szentül, s hozzánk mily jó valál, Arról megemlékezzünk,
Ne engedd, hogy jövődre, :l: Jussunk ily gyászos időre;
Taníts tégedet félnünk; Engedj békével élnünk.

Égiháborúban és után.

CCX.) Nóta : I. Inv. *Te rólad zeng dicséretünk.*

Bár dördül ég, és föld remeg, Hitünk nem rendül tőle meg;
A fellegek tömött homálya Istenhez útunk el nem állja.
Bár villám szórja szerteszét Életvesztő sebes tüzét:
Mi állunk és nem reszketünk, Isten kezében életünk!

2. Dicső az égnek temploma, A szélvész benne orgona;
Hegyek, völgyek felelnek rája, Midőn magas-

tal, ég királya! Zápornak árja zúg vele A szomjuzó mezőkre le, És mondja: »Isten most is áld, Ember, szeresd! ember, csudáld!«

3. Majd csendesül a háboru, Lassanként ritkul a boru; Elalszik villámok fáklyája, Elnémul dörgések lármája, A tiszta kék boltról megint A földre vidám nap tekint, S fénylő tányérán írva van: »Imádd Istent munkáiban!«

4. Uj élet a mezőkre száll, Emelkedik minden fűszál, Erdőkben zendül vig karének, És minden örvendő életének. Kövér esőnek gyöngyei, Természet örömkönyyei, A napsugár bennök ragyog, És mondja: »Istentől vagyok.«

5. A szenvedés is zivatar, De vele Isten jót akar, Könynyeknek néha kell esője, Hogy legyen erkölcs életetője; Olykor balsors szélvésze kell, Hadd muljék gőze bűnnek el; Mert szenvedés közt nagyra nő Az észvilág, a szíverő.

6. Hát lelkünk, oh ne csüggedezz! Ha bú, baj felhővel fedez; E felhőből még áldás árad, E könnyeső naptól fejszárad. Neked mindig, ha ég borul, E hit szolgáljon gyámolul: »Istentől jön a zivatar, És Isten mindig jót akar.«

ÜNNEPÉLYES ALKALMAKRA.

Házasságra.

CCXI.) Nóta: XXXIII. Zsolt. *Nosza istenfélő szenth.*

Elet kútfeje, mindenható Isten! te bámulandó nagy! :l: Ki képzettől bé nem fogható Idő s hely felett boldog vagy; Mégis gyöngédséggel :l: Népsz a testvérséggel Egymásnak kezét Nyujtott halandóra, A kit a főjóra Hit s remény vezet.

2. Im az általad szerzett szent szép Páros életre, az új pár :l: Szeretettel, buzgó szívvel lép, S tőled, jó atyánk! áldást vár; Mert ily társaság a :l: Szívnek menyynyországa. Erre ha szert tesz Két boldog halandó, Együtt utazandó, Több mint földi lesz.

3. Hogy hát könnyűljen átgázolni Örvényt, habot, a két rokon :l: Lélek együtt fog vándorolni Tövisen, virágokon — Egymással akarnak; :l: Tűz, víz, hab viharak Törni ellene Készek, ha a széjjel Szórt szirt közt veszélylyel Küzdni kellene.

4. Tudjuk, a hűség oly feltétel, Mely minden szent társaságot :l: S szövetséget ha megpecsétel, Ugy nyer az állandóságot; Ugy megy elszántsággal :l: Minden akadálylyal Merészen szembe, S megküzdván emberül, Orczája nem merül Soha szégyenbe.

5. De ha a hasonlott sziveket Hűtelenség félsze-gíti, :l: Áldott lelked az ilyeneket Boldogságra nem segíti. Háborus ezeknek :l: A páros életnek Csendes édene, S elvétván szívöknek Célját, mindeniknek Vesztve mindene.

6. Töltsd hát égi áldásod, óh szent Való! ez új szövetségre, :l: Melyért már is buzgó kérdés ment, S menend hozzád fel az égre, Hogy védjék az erényt, :l: S minden rossz érzeményt Távoztassanak, Csak szépek jelesnek, Jónak és nemesnek Hódolhassanak!!!

Polgári társaság ünnepén.

CCXII.)

Azon nótára.

Jertek hazafiak! örülünk, S adjunk hálát az Istennek, :l: Kitől van ez öröminnepünk, Melyen szíveink örvendenek, Buzgó tiszteletnek :l: S hazasze-

retetnek Szent érzéséből Áldjuk az ég urát, S mondjunk halléluját Szivünk mélyéből.

2. Az embernek kettő hazája; A föld, míg él ő e hanton, :l: A másik égben vár reája, És ott leszen ő már otthon; De mint azt szeretni, :l: Úgy ezt meg nem vetni, Kötelessége; Mert ki itt jó polgár, Arra ott fenn is vár Ég dicsősége.

3. Az emberi tisztább boldogság Csak min magunkból telik ki, :l: De ezt a polgári társaság, A földi haza, fejti ki; Örülünk hát javán :l: Annak, a ki kíván Rajtunk segíteni, S kérjük a jó Istent, Hogy segéljen mindent Azt boldogítani.

Országgyűléskor.

CCXIII.) Nóta: LXXVII. Zsolt. *Az Istenhez az én.*

Királyoknak nagy királya! :l: Hatalmadat minden vallja; Mert általad lettenek Menynyen, földön mindenek: Úr vagy minden trónusokon, :l: Úr vagy a birodalmokon, És csak addig állnak fenn, Míg te akarsz, Isten!

2. A társasági életben, :l: Valamint a természetben, A kicsinyek és nagyok Rendelésedből valók: Mindennek te mértél pályát, :l: Te osztottad ki munkáját, S törvényt adtál vezérül, Melyet kövessen szentül.

3. Míg ezek szent törvényednek :l: Híven engedelmeskednek, S minden a köz javára, Siet kimért céljára; Addig békeség, boldogság :l: Uralkodik a társaság Kebelében, s mindenek Támaszi a jó rendnek.

4. Törvény nélkül a rend bomlik, :l: Jó rend nélkül összeomlik Az emberi társaság, S oda minden boldogság, Úristen! őrizz meg minket :l: Ily romlástól, s törvényinket Mentsd meg az erőszaktól; Mert csak te uralkodol.

5. Győzd meg, uram! a nagyokat, :/: Hogy te az alattvalókat Nemcsak értök rendelted, Egymásért teremtetted. A király itt első polgár, :/: Kit legterhebb dolog vár; De előtted ki úr vagy, Mindegy kicsiny akár nagy.

6. A közjó mindennek java, :/: S azért vagyon ahoz szava: Többen több jót tehetnek, Ha tanácsot ülhetnek. Áldd meg országunk rendeit, :/: A nemzet képviselőit, Hogy közjóra legyenek Minden törekedések.

7. Add Isten! a fejedelem :/: Szívében szelid kegyelem S irgalmasság lakozzék, Hogy közjóra dolgozzék. Fejedelméhez a népet :/: Kösse egyenes szeretet, S ebben egygyé legyenek, Hogy sok hasznot tegyenek.

8. Áldd meg Isten! fejedelmünket, :/: Országunkat, nemzetünket, Tartós áldott békével, Egyetértés lelkével, Téged pedig áldott Isten! :/: Minden lélek dicsőítsen, S zengjen neked egyedül Halléluját vég nélkül.

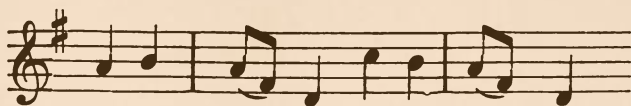
Fejedelem születése ünnepén.

CCXIV.)

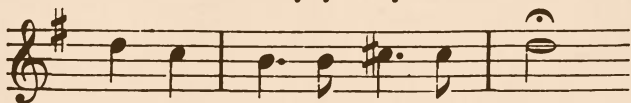

Szálljon ál-dás rád az ég - ből

Föl-di di - cső Fej - del - münk!

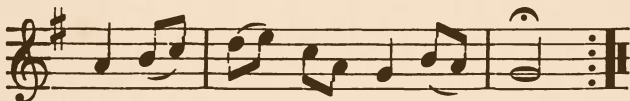
Is-ten! a menyiny fénykö - ré - ből

Halld-meg mit ki - ván keb - lünk:

Ma - gas trón - ján környül - vé - vén,
Bol - do - git - ván, bol-dog lé - vén

Véd - jed őt szent ke - zed - del,
Fej - del münk ke - gyel-med - del.

2. Aldásodat mérték nélkül Szórjad rá és házára,
Angyalodat életvédül Küldd ki minden útjára; Igazsá-
got, vallást, törvényt, Úgy, mint szive érzi azt, :/: Hagyj
ragyogni mint örök fényt, S virágozni mint tavaszt.

3. Pálmát fűzz szent homlokára, Űzz el viszályt
s viadalt. Hasson meszsze fénysugára, S védjed mint
békeangyalt. Ha háboru fergetege Zúg — legyen ő
tiszta nap, :/: Kitől földi népek ege Vész közt vezér-
sugárt kap.

4. Csend és béke fogjon kezet Ott, hol birja pál-
czáját; Közszeretet, hú érzet Erősítsék szent trón-
ját; Oldhatatlan, sérthetetlen Legyen e frigy közöt-
tünk; :/: Isten! áldott védelmedben Tartsd meg —
éljen fejedelmünk!

Koronázáskor.

CCXV.) Nóta: LXVI. Zsolt. *Örvendj egész föld az.*

Uristen! te mástól nem vetted Birodalmadnak pálczáját: Országod magad teremtetted, És annak minden lakóját. A nagy királyok a nép között, Bár mintegy földi Istenek: Tőled mint naptól kölcsönözött Sugárokkal tündöklenek.

2. A korona az ő fejöken, És az erő derekokban, A felség fénye személyöken, Az élet, a halál szájokban, Mind tőled származott hatalmak: Ezeket nekik engedted, Hogy a népek és birodalmak Ügyét folytassák helyetted.

3. Nekünk is a kit kimutattál Bölcseségednek ujjával, Birja, a mely hatalmat adtál, Országunk koronájával. Azért te utánad ő neki Mi is térdet fejet hajtunk; Mert tőled van királyi széki, Melyben uralkodik rajtunk.

4. Ím ő te előtted leborul, A nép viszont ő érette: Hogyha őtet adtad pásztornak, Te vigyázz együtt mellette. Jobb kezed oly köre építse Székinek fundamentumát, Mely fennállván megszégyenítse Minden szélvészektől ostromát.

5. Az ő élete olyan drága, Mint a kormányos élete: Kérünk, szemeid gondossága Legyen annak őrizete, Tartsd meg azt, ha vitéz zászlóit Ellenség ellen hordozza: Tartsd meg, ha országa lakóit Törvényekkel kormányozza.

6. A bölcsesség drága kenetét Töltsed fejére bősséggel, Hogy királyi nagy tekintetét Népe tisztelje készséggel; Szíve belső érzékenységét A te félelmed vezesse: Hogy maga legfőbb dicsőségét Dicsőségedben keresse.

7. Áldd meg Uristen! a népeket, Melyek e magyar hazában Találták megnyugvó helyeket, F e j e-

d e l m ü n k árnyékában; Tartsd meg e haza békeségét, Nyelvét, határit, törvényét; Oltalmazd ennek ép-ségét, Mint a te szemeid fényét.

Végtiszteletén.

CCXVI.) Nóta: XXIII. Zsolt. *Az Úr énnekem őriző.*

EMBERnek fia! tekints megdobbanva A sirra, melyben van királyod hamva: Hol a halandóságnak ábrázatja Magát oly rémitő színben mutatja. Értsd meg, hogy a ki született anyától, Meg nem menekszik a bűnnek zsoldjától.

2. Az úr rendelte a fejedelmeket, Adván azoknak isteni neveket. De micsodák a szolgák és királyok? Bizony csak kisebb és nagyobb árnyékok, Kiktől ha az úr napfénye eltűnik, Lenni mindkettő egyformán megszűnik.

3. Gyászos igazság! megvalljuk zokogva, Látván királyunk szemeit befogva, Ki ne sirna dültén ilyen nagy fának, Melynek enyhében népek nyugovának? Ki ne reszketne, ha az oszlop ledül, Mely az alkotmányt emelé egyedül?

4. Sirjatok árván hagyatott nemzetek! Sion leányi gyászba öltözzetek! Légyenek az ő érte hullott könnyek Jó emlékezetét fenntartó könyvek. Sziveteiket formáljátok oszlopnak, Melynek betűi soha le nem kopnak.

5. Úristen! a kiért leküldél menyinyből, Kivetkeztetvén a romlandó testből: Elhervadott koronája helyébe Hervadhatatlant tegyél fel fejébe, A dicsőség fedezze áldott porát, Dicsőült lelke hamvadó sátorát.

6. Oh, mindenható! a ki szólsz, hogy legyen, A semmi is lételre általmegyen: Szólj, hogy álljon

meg, s valamint a köszál A habok között is e haza megáll, Szólj a ránk következhető szélvésznek, És féllemeink menten elenyésznek.

Tisztviselők megujításakor.

CCXVII.) Nóta: XXXIV. Dics. *Mindenható! leborulva.*

Nagy Isten! azt te rendeled, Hogy legyen oly felsőség, :l: Mely által gondunk viseled S bátran élhet a község: Ezért neked hálát adunk, :l: S csak te hozzád folyamodunk, Hogy adj nekik bölcs szívet, Hivataljokhoz hivet.

2. Nekünk is az igazgató Bölcs magistratusokat :l: Te adtad, oh mindenható! S te tartod meg azokat: Oh add, hogy jók menedéke :l: Legyen a felsőség széke, S a gonoszság ostora, Igaz hit őrtáborá.

3. Add, hogy az ő szárnyok alatt Békével maradhassunk, :l: Igazságot és oltalmat Ő nálok találhassunk; Segélj hogy néked szolgáljunk, :l: S szolgálatodban találjunk Már itt bő gyümölcsöket, Értéket s érendőket.

4. Fedezd őket védelmeddel, Hogy tisztök fennállhasson, :l: A pártos tanácsát vedd el, Hogy nekik ne árthasson; Minden kezdett munkájokat, :l: Követvén hivataljokat, Koronázd áldásoddal, Dicsőítsd másasztoddal!

5. Az alattok levő népnek Adj igaz hív készséget, :l: Hogy akármely rendbe lépnek, Mutassanak hűséget; Terhök súlyát könnyebbítsed, :l: S áldásoddal ékesítsed; Te légy nekik jutalmok, Erejük és hatalmok!

6. Add, velünk együtt éljenek A te szent félelmedben, :l: Téged urokat féljenek, Bízsanak szent ne-

vedben; Hogy így megismervén téged, :l: Mi magunkat
szent felséged Előtt megalázhassuk, S a bölcs kor-
mányt áldhassuk.

Új templom felszenteléskor.

CCXVIII.) Nóta: XLII. Zsolt. *Mint a szép hives patakra.*

Nagy Isten! kit bé nem fognak Az egeknek egei,
:l: Udvarod körül forognak Csillagok seregei; Az
egész föld környéke Lábaid számolyszéke, E széles
világ templomod, Hol látszik felséges nyomod.

2. Noha emberi kéz neked Nem építhet hajlé-
kot, :l: Hogy megmérhetetlen széked Határ között
lakjék ott: De a Siont kedveled. Lakóházul szenteled,
Hol Híveid egybegyültek, Tiszteletedben örültek.

3. Ezt a házat építettük Mi is dicsőségedre, :l:
Zsámoly gyanánt helyheztettük Örök dicsőségedre:
Oh ki hiveidhez vagy Kegyelemmel gazdag s nagy!
Szenteld meg ezt szentségeddel, Töltsed bé dicsősé-
geddel.

4. Hogy legyen ez Isten háza, Menynyországnak
kapuja, :l: Dicső neved koronázza, Zengjen itt hallé-
luja: Ajtaját magad nyisd meg, Küszöbeit rendítsd
meg, Hogy e helynek méltósága, Legyen szent orczád
világa.

5. Szíveddel együtt szemeid Fordítsad e tem-
plomra, :l: Nyujtsd ki hatalmas kezeid mellettünk
oltalomra; Erősséged ládáját, Törvényed két táblá-
ját, Itt nyugodalmába szállítsd, Bizonyágtételnek
állítsd.

6. Ha e házban imádkozunk, Hallgasd meg ké-
résünket, :l: Ha oltárodon áldozunk, Kedveljed töm-
jénünket; Mikor szájad megnyitod, Ezt a népet tani-
tod, Adj füleket figyelemre, Szívet az engedelemre.

7. Formálj minket szent életen Fundált élő kövekké, :l: Építs fel a szegeleten Egy test és egy lélekke; Kegyelmedben teljesíts, Az egy fővel egyesíts, Hogy szentidnek egyessége Legyen e ház ékessége.

Uj lelkipásztor beigtatásakor.

CCXIX.) Nóta : CV. Dics. *Jövel szentlélek Úristen.*

Jézus, hitünk fejedelme! Néped erős győzedelme! Áldunk téged kegyelmedért, S legtisztább szeretetédért, Hogy anyaszentegyházadban, Választott lelki aklodban Rendelsz lelkipásztorokat, S lelkeddel vezérled azokat, És megáldod munkájokat.

2. Minthogy nyájadat szereted, Tanítók által vezeted: Te magad vezesd ezeket, Hogy jól tegyék meg tisztöket; Világosítsd elméjüket, Oregbitsed értelmöket; Tartsd őket igazságodban, Vezérelj világosságodban, S őrizd szent tudományodban.

3. Igédet tedd hathatóssá, Bőséggel fogamatossá; Kedveljé könyörgésöket, S áldd meg törekedésöket; Megtartván rendelésidet, Ha kiosztják szentségidet, Szenteld az által nyájadat, Hogy tegye szent akaratodat, S kövesse hív sáfáridat.

4. Adjad, hogy téged féljenek, S mindenben töljed függjenek, Szent útaidat szeressék, Dicsőségedet keressék; Kövessék a szelidséget, A szép mértékletességet; Tanításban vigyázzanak, Nagynak s kicsinynek használjanak, S mindenben áldást lássanak.

5. A hallgatókat segéljé, Szentlelkeddel megszenteljé: Hogy lelkipásztoraikat, Jó s bölcs előljáróikat, Tetszésed szerint kövessék, Hivataljok meg ne vessék; De könnyebbítsék terhöket, Mutatván hív szeretetöket, S minden jóban készségöket.

Uj énekeskönyv bevételekor.

CCXX.) Nóta : XXXIII. Zsolt. *Nosza istenfelő.*

Atyánk! kérünk, fogadd el tőlünk Kegyesen dicséretinket, :l: S mikor nevedről énekelünk, Buzditván lelkesíts minket Szent hit s jó tett által :l: Az életen által Menynyei jókra; És segedelmeddel, Vezess kegyelmeddel, Jutni azokra.

2. Mikor innepszentelés végett Egybegyülünk szentházadba, :l: S énekünk megatja az eget, Jőj le hozzánk templomodba; És a hol gyermekid, :l: Fiaid, leányid E megújított Könyvből énekelnek, Tégedet dicsérnek, Jelenjél meg ott.

3. Ha boldog idöket adsz érnünk, Fogadd azokért hálánkat; :l: Ha megvonod áldásid tőlünk, Halld meg fohászkodásinkat, Melyeket e könyvből, :l: Felnyujtunk szivünkéből A kegyes égre; S ha mikor veszély ér, És szivünk téged kér, Jőj segítségre.

4. Menynyei atyánk! azt is kérjük Szeretetedtől lelkesen, :l: Hogy ha neved nem dicsérhetjük E földön tökéletesen; Add, sziveink lángja :l: Legyen előhangja Amaz éneknek, Melylyel az angyalok, Megdicsőült karok, Téged tisztelnek!

Uj orgona felállításakor.

CCXXI.) Nóta : XLII. Zsolt. *Mint a szép hives pat.*

Megszólala az orgona, S a repülő gondolat, :l: Ömledező hangjaiba' Fel—fel a menyinyekbe hat, Te hozád jó Istenünk! Kit óhajt a mi lelkünk; Oh, fogadd el énekünket, Hallgasd meg esdeklésünket!

2. Megszólala, hogy ékeesebb Hangjaiba énekünk :l: Elegyítvén, szebb, jelesebb Lehessen tiszteletünk,

S dicsérjük Istenünket, A ki szeretett minket, S e szent jóra felsegített, Buzgóbb tisztelőivé tett.

3. Isten! ki népedet hajdon, Tűz lángok oszlopában, :l: Vezérletted a pusztákon, Láthatatlan formában; Oh szállj le most közünkbe, És juttassad eszünkbe, Hogy ezen házad ajtaja A menyynyország-nak kapuja.

4. Hogy itt szent érzéssel telve Szívünk nemesítették, :l: S neked buzgón énekelve, Tenéked szenteltessék; S mikor innen kilépünk, Legyen bocsánat nekünk, Mi idvezítő urunkért, És megváltó Krisztusunkért.

TEMETÉSI ÉNEKEK.

T e m p l o m b a n v a g y h á z n á l .

Közönségesek.

CCXXII.) Nóta: XC. Zsolt. *Te benned biztunk eleitől.*

Megilletődve elődbe borúlunk, Oh életnek s halálnak fejedelme! Íme mi mint az árnyék úgy elmúlunk, Szorongat minket a halál félelme; Ne hagyj, irgalmas atyánk! oh ne hagyj! Szólj, és erősítő balzsamot adj.

2. Mutasd meg nekünk az ég örömeit, Melyek e földi élet után várnak, S kapuján belől elrejtett kincseit Ama számunkra készült dicső várnak: Taníts meg élni, taníts meghalni, Légy irgalmas, s kész felmagasztalni.

CCXXIII.) Nóta: I. Inv. *Te rólad zeng dicséretünk.*

Menyynynek, földnek teremője! Felséges gondviselője! A halandóság felett való! Oh, hatalmas örökké-

való! Ime bölcs törvényed szerint A test porrá válik megint, S a mit anya méhe hozza, Viszszakerül a porhoz a.

2. Legyen meg az úr tetszése, Minthogy csak egy költözés e Ama legboldogabb helyekre, A hol a di-csőült lelkekre Oly örök kikelet derül, Mely soha ködbe nem merül, S oly menyyei zephir fuvall, Mely nincs elegyítve búval.

3. Itt marad hát a mi föld volt, Bézárja a sötét sirbolt; De a lélek eredetéhez — Viszszatér bölcs te-remtőjéhez, Mivel annak a gyász sírnak Hantjai soha nem bírnak, S a mi benne vala égi, Annak soha nem lesz végi.

CCXXIV.) Nota: XLII. Zsolt. *Mint a szép hives patakra.*

Hirdettesd, uram! igédet A rémült halandónak! :/: Hadd halljon olyan beszédet, A mely a koporsónak Keblét megrázkódtassa, És nekünk megmutassa, Hogy a halál, bár mint ijeszt, senkit örökre el nem vesz.

2. Emeld fel innen a porból A csüggedő sziveket, :/: Hogy midőn látják a sorból Hullni az embereket, Nyílt eget is lássanak, Hol már sok ezren állnak, A szentek szentében belől, Az úr Jézus jobbja felől.

(Használhatók a XLII-ik és XC-ik Zsoltárok is.)

Különösen pedig: gyermekek felett.

CCXXV.)

Maga nótáján.

Mint a rózsa, melyet sért a meleg szél, :/: Hirtelen elhervad és tovább nem él: Úgy a halál e szép kertnek virágát Meghervasztván, im eloltá világát.

2. Jaj! nem száná testének gyengeségét, :l: Sze-
mélyének mosolygó kedvességét; Hamar rá fuvalla
mérges szelével, Szüléinek keserves sérelmével.

3. Csak most állott az élők seregébe, :l: Már is
esett a halálnak kezébe. Alig látta nyílt napjának
hajnalát, Életének ím elmetszé fonalát.

4. De az úrnak e volt bölcs rendelése, :l: Hogy
lelkének lenne hozzá menése, Ne bujdosna e siralom
völgyében, Sőt venne részt a menyiny dicsőségében.

5. Hát az úr tetszésén megnyugodjatok :l: Kese-
redett szülék! ne bánkódjatok: Isten adta nektek ötet,
tudjátok; Azért ajándékát visszaadjátok.

6. E nagy urat hogyha szívből félitek, :l: Több
áldásait bizonynyal veszitek. Szent orcáját ti reátok
fordítja, Kegyelmével házatok megújítja.

CCXXVI.)

Maga nótáján.

Krisztushoz készülök; szerelmes szüleim! Töletek
elválok, édes nevelőim! Hát végbúcsut veszek kegyes
jó feleim! Halljátok meg kérlek végső beszédeim:

2. Éltem ez életnek csak kevés napjait, Nem
igen kóstoltam mulandó javait; De már is szenved-
tem terhes unalmait, S halál fájdalmának sebhető
nyilait.

3. Rövid életemnek míg fénylett lámpása, Vidám
színt mutatott időmnek folyása; Magamviselete s nyel-
vemnek szólása Vala szíveteknek egész újulása.

4. De tovább e jóban erőm nem mehet, Na-
gyobb részt kincseben elmém nem vehete; Mert el-
jöve hozzám az úrnak követe, S engemet boldogabb
életre vezetete.

5. Légyen a nagy úrnak kedves akaratja, Hogy
virágkoromban lelkem kiszólitja, Menyinyben ő ma-
gához ily hamar juttatja, Atyai jóvoltát azzal meg-
mutatja.

6. Szerelmes szüléim! ne keseregjeteK, Szünjék síralmatok, viduljon szívetek; Mert itt is Istennél vagyok én tietek, Nem sok idő múlva leszek ti veletek.

7. Utolsó kérésem, kedvesim halljátok, Hűségteket hozzám ebben mutassátok: Megsenyvedt testemet földbe takarjátok; Melyért kívánt áldás szálljon ti reátok.

CCXXVII.)

Azon nótára.

Elmégy, kedves gyermek! szüléid öléből, Kiknek sűrű zápor hull érted szeméből; Fogadd el hűségök utolsó csókjait, S kívánd rájok Isten legjobb áldásait.

2. Elmégy, kedves lélek! az úr, ki elvész, Szélvészes tengerről bátor partra tész; Mert tartásék bár itt akárki boldognak, Erkölcsei mindig veszélyben forognak.

3. Elmégy, kedves lélek! oly boldogság vár rád, Melyet itt a világ ígér, de meg nem ád; Menynyben a panasznak megnémul szózatja, Mely itt az egeket sokszor hasogatja.

4. Elmégy, kedves lélek! fölleted hazádat, Menynyben kezded, menynyben végzed iskoládat; Ott az Isten maga vezet bölcseségre: Itten okosságunk gyakran épít jégre.

5. Elmégy, kedves lélek! nincs korán halálad, Bár azt élted nyiló tavaszán találod; A ki sokáig él, fárasztó pályát fut, A ki korán meghal, hamar örökre jut.

6. Elmégy, kedves lélek! mi is majd elmegyünk Mindnyájan utánad, akárkik s mik legyünk: S akkor hív szüléid, kiket most a tör sért, Vigan adnak hálát korán nyert pálmáért.

Ifjak s középidejüek felett.

CCXXVIII.)

Maga nótáján.

Jaj mely hamar múlik világ dicsősége, Hirtelen változik minden ékessége; Hervatag szépsége!

2. Nincs benne csendesség, nincs semmi nyugalom, Tündéres folyása merő gond s unalom, Bánat és fájdalom.

3. Mint a füst és árnyék: csak olyan életünk, Rövid álom, mit csak észre sem vehetünk, S már kész enyészetünk.

4. Mint a szép virágok tavasszal újulnak, Vidám nyílásukkal ékesen virulnak, De hamar elmúlnak.

5. Ugy a földi pályán én is éltem vala, S im szép ifjúságom felderült hajnala Hamar béborula!

6. Elhervadt virágom nyiló idejében, Kialudt életem mosolygó fényében, Legszebb erejében.

7. Szétszakadt az édes szeretet kötele, Mielőtt eljőne életkorom tele, Szép időm eltele!

8. Így a páros élet vig, kedves folyása, Kialuszik hamar az öröm lámpása, Jövén változása.

9. Ne dicsekedjél hát, ember! akárki légy! Rövid életednek hosszu határt ne tégy, Sőt rólam példát végy.

10. Ifjak! rettegjetek, vének megtérjetek, Im rajtatok a sor, azért készüljetek, Mert el kell mennetek!

11. Barátim, rokonim, valakik valátok! Béke s minden áldás szálljon ti reátok! Isten már hozzátok!

CCXXIX.)

Maga nótáján.

Evilág mióta Fennáll, ő mivolta Sűrű változás; :l: Minden dolga inség, Nyögés, keserűség És sohajtozás; Nincsen benne állandóság, Minden hijábanvalóság.

2. Oh! ha meggondolná Ember megfontolná Él-
tének végét, :l: És minden dolgában Forgatná magá-
ban Ily rövidségét: Bizony e világ szépségét Megutálná
ékességét.

3. Nézd el a virágok, Tavaszi újságok Mint illa-
toznak: :l: De ha ősznek dere Megsüti, végtére Mint
elváltoznak. Kórók lesznek, megavulnak, Hirtelenséggel
elmúlnak.

4. Embernek is szintén, Mig lakozik itten Igy
vagyon dolga: :l: Ki rövid idejét, Tíz, húsz esztendejét,
Mint béres szolga, Folyvást csak addig eltölti, Mig fel-
s alá járta költi.

5. Nohát ezt felvégyed, És szivedre tégyed: Rö-
vid az élet; :l: Légy mindenkor készen, A míg meg-
nem léssen, A nagy ítélet. Ne szabd magad e világ-
hoz, Földi veszendő jószághoz.

6. Míg tehát itt állasz, Tőlem ezt a választ
Bölcsen forgassad: :l: A bűnt gyökerestől Belőled
tövestől Mind kiszaggassad: Hogy juthass a boldog-
ságra, A romolhatatlanságra.

CCXXX.) Nóta: LXIV. Dics. *Én Istenem! Sok stb.*

Szörnyű halál Ím köztünk áll, Lest hányván életünk-
nek, Megvont ijjal, Mérges nyíllal Víja várát lelkünknek.

2. Élet, ezüst, Miként a füst, Szélvészkor el-
enyészik: El kell menned, Nincs mit tenned, Aranyad
el nem vészik.

3. A járatlan És szokatlan Útra egyedül mégy
el: Jószágodat, Javaidat Magaddal nem viszed el.

4. Vig ifjuság És nyájasság, Tőled majd elma-
radnak: Piros arczád Meghervad, szád, Szemeid bé-
szakadnak.

5. Nincsen oly bölcs, Nemes erkölcs, Ki tudná
végóráját: El kell mennünk, Ha ellenünk Halál rántja
kaszáját.

6. Hát mindenkor, Nap s éjfélnél, Oh én lelkem, légy készen! Így a halál Bár rád talál Veszélyedre nem leszen.

7. Ha felbontja És elrontja Sátorát hült testednek: Jobb szállását, Nyugovását Leled menyinyben lelkednek.

CCXXXI.)

Maga nótáján.

Ime jó az ítélet, Napjaink múlton múlnak, Ah, romlandó ez élet! Halandó emberek hullnak. Nincsen itt maradandóság, Innen minden kiköltözött, Ki magára bűnt öltözött.

2. Tüskés az életpálya, Melyen járnunk kellek: Az érdem borostyánja Fájdalom s kín közt nyeretik; Búval vegyes itt a vígság, Sokszor egy pillanat sincsen, Mely reánk örömet hintsen.

3. Ámbár hát megdobbanunk Kedvesink elhúnyásával: Sirunk és elnémulunk A szívkötel szakadtával; Oh! de még sem panaszkodunk, Mert hiszen a czélt elérte, Kinek szépen folyt le élte.

4. Én is jövevény voltam E világnak pusztáján, Valamíg meg nem holtam, Eveztem bánat sajkáján, Már Jézusom előtt állok, Hallottam szentencziámat, Halléluja tölté számat.

5. Pályámat megfutottam És célomat elértem, Hitemet megtartottam, Mely jót Istenemtől kértem, Nyertem menyinyei koronát; A menyinyekben vagyon nékem A szentekkel együtt székem.

6. Oh emberek, hát készen Legyetek minden órán! Így megnyugtató leszen Az elválás, bármily korán; Megszabadultok a jajtól, Mely itt oly gyakran békőszönt, S életünkre fájdalmat önt.

Öregek felett.

CCXXXII.) Nóta : VIII. Zsolt. *Oh, felséges Úr ! mi.*

Oh Isten ! mily boldog az olyan ember, Ki kegyelmedből hosszu életet nyer, És mint megért gabona csűrébe : Úgy száll ő is sírba vénségébe.

2. Boldog, ki láthatja maradékait, Kik majd könnyekkel áztatják hamvait ; Az ilyen nyugodva száll a sírba, Tudván, hogy élni fog még azokba.

3. Az öreg ember hanyatló élete Olyan mint hosszu napnak szürkülete, Mind a kettő már nyugalomra int, Melyből új napra virad fel megint.

4. Adj Isten ! nekünk is kegyes vénséget Érne a földön, hogy áldjunk tégedet, S vénségünk tisztos koronájába, Vígy örök ifjuság hazájába.

CCXXXIII.) Nóta : LXI. Zsolt. *Kidltásom halld meg.*

Útas vagyok e világban, Menynyországban Vár örök hazám készen ; A testem csak lelkesült por, S viszont a sor Ha rá jön porrá leszén.

2. Minden nap hoz rám fájdalmat, Hív nyugalmat Szivem sehol nem talál ; Majd kár ér, majd búbanat sért, Majd bűn kísért, Végre eljön a halál.

3. Uram ! te látod végemet, Mert testemet S lelkemet te formáltad, Előbb, hogy lettek napjaim, Hajszálaim Mindegyig megszámláltad.

4. Lelkemnek földi társától, Sátorától, Bizonyos a válása ; De csak annak, ki Istent fél S kegyesen él, Lesz boldog kimulása.

5. Atyám ! hogy meg ne rettenjek, S bátran menjek A minden test útjára, Adj olyan szivet, mely féljen Téged, s éljen Sok lelkeknek javára.

6. Neked, napjaimnak ura, Akár búra, Akár

örömré juttatsz; Csendes elmével engeded, Bár szenvedek, Tudom, mindenkor jót adsz.

7. Akármikor jön a halál, Bátran talál, Fájdalmimnak vet véget; Vígán fogok vele kezét, Hozzád vezet, S ad örök idvességet.

Belső és külső tisztviselők felett.

CCXXXIV.) Nóta: XXIII. Zsolt. *Az Úr énnekem őriző.*

A ki az úrnak dolgában fáradoz, Igaz hűséggel mindvégig izzadoz, Bár abból már itt igaz hasznót vegyen, Jutalma s fényes tekintete legyen, Mégis méltó az a köztiszteletre, S holtában neve szép emlékezetre.

2. De mely sokkal szebb annak az érdeme, A kinek jutalmat nem tekint szeme, Nem kérdi midőn legszebb dolgot téssen: Vajjon ezért itt mi jutalmam leszen? Sőt ha tapasztal háládatlanságot, Annál hívebben mutat buzgóságot.

3. Ilyenek azok, kik e szent Sionnak Épületéhez szeretettel vonnak, Mint megannyi buzgó Nehémiások, Az úr háza körül igaz munkások, S azt tartják szívök gyönyörűségének, Ha hű vezéri az Isten népének.

4. Ezek áldások az úr háza körül, Kiknek még a menynevei kar is örül. Jó példaadók s a Jézusnak örök Válságán szerzett lelkeknek tükörök; Készek, ha kell a törésre kiállni, S az ellenséggel bátran szembeszállni.

5. A hol ezek s a pásztor kezét fognak, Ott lehet a nyájt mondani boldognak, Ott az akolban belől a nyáj épül: Kivül a falak s a szent hajlék szépül, Jó rend s kegyesség együtt virágoznak, Melyek szép s tartós gyümölcsöket hoznak.

6. Mely nehéz kár ily áldástól megválni, Mikor ezeknek is sirba kell szállni! De mely öröm követi a

hív szolgát, Ki híven vitte véghez itten dolgát! Bé-
megy ama szentebb gyülekezetbe, S itt marad neve
szép emlékezetbe.

7. Ily hív szolgát bocsátunk most nyugtára, A
kit elhívott az úr jutalmára; Oh, bocsássuk el áldással,
békével, S kérjük atyánkat tegyen jól népével, Adjon
más hív vezért a bús seregnek, S vigasztalja meg a
kik keseregnek!

CCXXXV.) Nóta: XLII. Zsolt. *Mint a szép hives patakra.*

Százitsátok a keserves Büokozta könnyeket, :/: Mert
nem költik új életre, Szűnyadó kedvesteket; Képzeli-
jétek mely öröm Lesz, majd újra látni azt, Kit koporsó
s sírhalom most Bús szívetektől elszakaszt.

2. Ki istennek és honjának S fejedelmének egy-
iránt :/: Hasznos hív szolgája lenni Mindhalálilig úgy
kivánt, Annak bár e világon Bezáródjék élete, Meg-
marad mindvégig áldott S kedves jó emlékezete.

3. Édes a hús csendes estve Nyári forró nap
után: :/: Munkában telt hosszú élet Végre nyugal-
mat kíván. Mondjátok: tetemei Békén szenderegje-
nek! Míg a néma sír álmából Majd felserkennek
mindenek.

Árvákat hagyott szülők felett.

CCXXXVI.) Nóta: CXLVI. Zsolt. *Áldjad én lelkem.*

Az Isten az árvák atyja, S hív pártfogó birája:
Azok ügyét ő forgatja, A kik hagyattak rája; Ő azok-
nak védelmök: Kiknek nincs segedelmök.

2. Ő tesz sokakat árvákká, Elvevén a szüléket,
Kitesz szomorú példákká Sok kedves csemetéket, S
azt így is megmutatja, Hogy sorsunk ő forgatja.

3. De hogy ő neki hív gondja, Legyen a bús árvára, S a mint beszédében mondja, Vigyáz annak javára, Azt sokképpen mutatja Ez az árvák jó atyja.

4. Majd támaszt kegyes sziveket, S azokat készsége teszi Megszánni ily kisdedeket, S ügyöket így felveszi: Vannak most is angyalok, Hogy jól tegyen általok.

5. Oh árvák! bús sorsotokban Az Istenben bizzatok, Minden háboruságtokban Könyörül ő rajtatok; Oly atya ő, ki soha Nem volt s nem lesz mostoha.

6. Az ő szent nevét féljétek, Járjatok szent útain, Nem bocsát gonoszt felétek; Bátran hordoz karjain; Itt is jó atyátok lesz, Végre magához felvesz.

Rendkívüli halál eseteire.

(Alkalmazandó versekkel.)

CCXXXVII.) Nóta: LXL. Zsolt. *Kidltásom halld.*

Megdobbant kebellem állunk, S könnyet sirunk Ezen gyász alkalomra; Hirtelen halál prédája, Áldozatja, Vár itt a sírhalomra.

2. Hervatag az örömvirág, És e világ Búfájdalommal tele; Elszakad, mikor nem hinnők S nem is vélnők A vérség szent kötele.

3. Ifju! ki ma tűzlelkeddel, Hő szíveddel, A világot öleled; Holnap tán élted virágít, Szép álmait A halottágyon leled.

4. Ki most férfi erejében Áll, s körében A közjóért ég, buzog: Könnyen, — egy percz lefolytával, Elmultával, Az életláng ellobog.

5. Ha megpattan az életér, Vagy egy csepp vér Esik az agyvelőre: Eltűnik a földi élet S nem remélt — Halál veszen ölére.

6. De azért bármely szomorú, Sötét ború Vo-
núljon életünkre: Mi mégis mindig magunkat, És
sorsunkat, Bízunk jó Istenünkre.

7. Ő az emberiség atyja, Ő forgatja Az idő
kerekeit; Ő adja a halandónak — A vándornak Nap-
jait, esztendeit.

8. S ha véletlen megszünteti És ütteti Az élet-
nek óráját: Ne panaszkodjunk érette, Mert helyette
Nyerjük a hit pálmáját.

9. A villámoknak szárnyakat Ad, s azokat Bölcs
célra igazgatja; S bár barátunkba ütköze Annak
tüze: Azt is jóra fordítja.

10. Csak hatalmának munkája És tanuja, Nem
haragjának jele Ez, s hogyha fájdalommal sújt: Eny-
hülést nyújt Isteni jótétele.

11. A vizek borzasztó mélye, Vad örvénye, Ha
kedvesünk elnyelé, Elfásul bár s dobog szivünk:
Könnyes szemünk Nyugodtan néz ég felé.

12. Ha tornyosodik felettünk, És mellettünk A
halál vészfellege, Rakásra hullnak szerettink, Roko-
naink, S béborul éltünk ege.

13. Ha a tűzgyuladás, olykor, Nap- s éjfélnélkor
Ember-éltet is olt el: Atyánk! csókoljuk kezedet;
Gyermekeket Te sohasem veted el.

14. Az öngyilkosnak fegyvere, Ha levere Egy
életet bódultán: Az emberbarát megindul, És feljajdul
Szíve, s sir a megholtan.

15. Oh, ne ítéljünk keményen, És kevélyen, Ha
kit a sors így talál, Édes gyermek az is s soha- Sem
mostoha, S álom annak a halál.

16. Mondja, sőt szivünk szózatja, Szánk hangzatja:
Legyen meg a k a r a t o d, Atyánk! hiszszük, hogy
végünkben, Mint éltünkben, Csak jószágod mutatod.

17. Hullassunk könnyet a porra, S búcsuzóra
Mondjunk egy I s t e n h o z z á t, Mig az anyaföld
öléből, Kebeléből, Feljut, oh Isten hozzád.

Szentleczke fölvételekor.

CCXXXVIII.) Nóta : XIII. Dics. *Szűkölködünk.*

Isten, ki vagy Örömincknek S bánatink adója ! :l: Kérünk ne hagyj, Sőt szivünknek Légy vigasztalója ! Hogy kik tőlünk Itt elválnak, Egy szebb s boldogabb hazában Ujra feltalálnak.

Halotti tanítás után.

(Válogatni lehet az énekek verseiből.)

Az úton (test letételekor).

CCXXXIX.) Nóta : XV. Dics. *Örül mi szivünk.*

Oh jaj! gyászos hang, Csendül a harang Ismét a megholtnak, Ki kell vitetni, Az őt záró boltnak.

2. Int a sirhalom, A nyugalom Megásott hajléka Siettet téged Halál martaléka.

3. Nincs itt állandó És maradandó Városa senkinek, Hódolni kell a Halál intésinek.

4. A szép palota, Melyet alkota A gazdag magának Sok esztendőkre Fényes szállásának :

5. Kiürítettik S felcseréltetik Egy sötét veremmel ; Abba száll alá A rang az érdemmel.

6. Az ifjuságnak, Mint a virágnak, Kellemi elmúlnak ; Az erősek is Csak a porba húllnak.

7. Nincsen választás, Időhalasztás, Ha eljő az óra : Indulni kell a Parancsoló szóra.

8. Boldog az, a ki Úgy futotta ki Világi pályáját, Hogy megnyerhesse, Dicső koronáját.

CCXL.)

Maga nótáján.

Már elmegyek az örömbé, Paradicsomnak kertébe,
Lelkemnek boldog helyébe.

2. Megnyertem az úr irgalmát, Elvettem hitem
jutalmát, Én lelkemnek nyugodalmát.

3. Lelkem Ábrahám keblében, Nyugszik testem
sötét földben: De vagyok jó reménységben.

4. Föld porából feltámadok, Ujabb életre vira-
dok, Melyben lelkemmel vígadok.

5. Siess lelkem e városba, Ohajtva várt hajlé-
kodba, Menynyei nyugodalomba.

6. Ez állandó helyre tekints, Itt van a valóságos
kincs, Melynél szebb és drágább jó nincs.

7. Oh Jézus! lelkünk pásztora! Jöjön el az ál-
dott óra, Hogy jussunk e drága jóra.

CCXLI.)

Maga nótáján.

Seregeknek szent Istene! Menynynek, földnek terem-
tője! Jövel, jövel én Krisztusom! Ne hagyj utolsó
órámon.

2. Te vagy lelkem élesztője, Bágyadt szívem éb-
resztője; Jövel, jövel én Krisztusom stb.

3. Végy be kérlek kegyelmedbe, Idvezítő szerel-
medbe; Jövel, jövel én Krisztusom stb.

4. Az egekre tégy méltóvá, Szent hitemben ál-
landóvá; Jövel, jövel én Krisztusom stb.

5. Ha életemben szerettél, Jóvoltodban részel-
tettél; Jövel, jövel én Krisztusom stb.

6. Azért áldom szent nevedet, Hirdetem dicsé-
retedet; Jövel, jövel én Krisztusom stb.

7. Halálomban is gazdagíts, Mindenek felett való
kincs; Jövel, jövel én Krisztusom stb.

8. Hogy egyenlő méltóságban, Veled éljek ura-

ságban ; Jövel, jövel én Krisztusom ! Ne hagyj utolsó órámon.

A s i r n á l.

CCXLII.) Nóta : LXI. Zsolt. *Kiáltásom halld meg Ist.*

Oh halandó tekintsd, hol állsz ! Lásd hová szállsz !
Előtted a megnyilt sír ! Rejteke prédáját várja, S ím
elzárja Azt, a kiért sok szem sír.

2. Halld, a koporsó mint kopog ! Hát nem do-
bog Szived, bűnbe heverő ! Az ásó, kapa mint zörög,
A sír dörög Füledbe, oh vakmerő !

3. Sirjatok mind a sírókkal, Nagy jaj szókkal, Ti,
kik most itt állatok. Tekintvén e sírhalmokra. Sorso-
tokra, Halandók ! vigyázzatok.

4. Ti is mind ez úton vagytok, Itt elhagytok
Mindent a mi világi ; Töletek is elvételnek Ez életnek
Örömi és hívsági.

5. Itt utálottá lesz a szép, A sír letép Mind kó-
rót, mind virágot : Ugy bánik a koldusokkal Mint
azokkal, Kik birnak sok országot.

6. Készüljetek, kik ma éltek, S még szemlélték
Ily tanító példákat ; Elvégezni siessetek, Ne késsetek
Itt minden jó munkákat.

7. Így, ha eljő végórátok, Bár itt rátok Akkor
hús földet szórnak, Lelketek jutalmat veszen, S társa
leszen A dicsőült tábornak.

CCXLIII.) Nóta : *E világ mióta.*

Immár gyarló testem Mint magot elvetem, A sírba
szállván. :/: Mit félsz ide menni, Oh test, s porrá lenni,
Tört az út s járván. E sötétben nem magad vagy :
Itt úr, szolga, kicsiny és nagy.

2. A koporsó s a sír, Mely már testemmel bír,
Az úrnak ágya ; :/: Szent már a sötét bolt, Jézus is

benne volt: Ne félj, nem hágy a. E bolt csak útjokban esik, Kik a jobb hazát keresik.

3. Ha mindenek mások, Végre a sírásók Ott hagynak téged, :l: Kérlek szánd meg testem, A melyben kerestem, Uram! felséged. Költsd fel, ha megvőd nagy áron, Könyörülven e Lázáron.

4. Nem marad későre, A rendelt időre A fog-ság lejár, :l: Jézusom hatalma. Téged diadalma Elnyel oh halál! Dült templomát megépíti, Porból megeleveníti.

CCXLIV.) Nóta: *Már elmélyek az örömbé.*

Itt a sírhalmok sorában A halál tartományában Oh, szálljon kiki magába!

2. Minket is e bús vidék vár, S ha éltünk ideje lejár, Egy sírhalom gyomrába zár.

3. Itt a gazdag a szegénynyel, A nemes a jövevénynyel Osztozik azon törvénynyel.

4. Itt az ifju vénnek párja, Szépségét rothadás várja; Kicsínyt, nagyot a föld zárja.

5. Még ma hát kik ép lábokon Tapodunk e sírhantokon, A földdel vegyült csontokon:

6. Szedjük rendbe dolgainkat, Rendeljük el házainkat, S így várjuk végső óránkat.

7. Oh, uram! serkents hát minket, Elhagyni sok vétkeinket, S megjobbítani éltünket.

8. Adj megtérést, megjobbulást, Holtunkban csendes kimulást, Nyugodalmat s boldogulást.

SZENT DÁVID

KIRÁLY ÉS PROFÉTA

NÉMELY VÁLOGATOTT

ZSOLTÁRAI.

A FRANCZIA NÓTÁK ÉS VERSEK

SZERINT

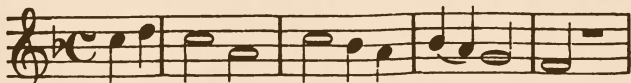
MAGYAR VERSEKRE FORDITOTTA

SZENCZI

MOLNÁR ALBERT.

I. Zsoltár.

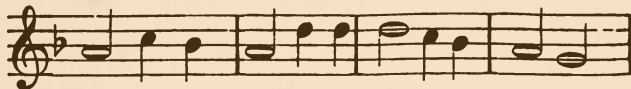
A ki nem jár hit-le-nek ta - ná - csán,

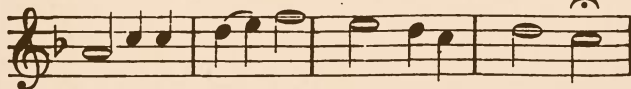
És meg nem áll a bú - nő - sök út - ján ;

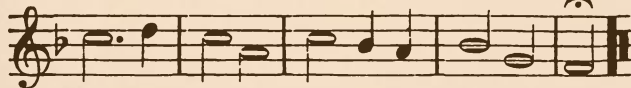
A csú-fo-lóknak nem ül ő szé - ké ben ;

De gyönyör - ködik az úr törvé - nyé-ben

És arra gond - ja mind éjjel nap - pal,

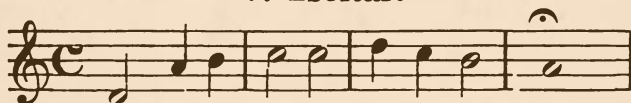
Az ily em-ber nagy boldog bi-zony-nyal.

2. Mert ő olyan mint a jó termő fa, Mely a víz mellett vagyon plántálva, Ő idejében meghozza gyümölcsét, És el nem szokta hullatni levelét: Ekképpen a mit az ember végez, Minden dolgában megyen jó véghez.

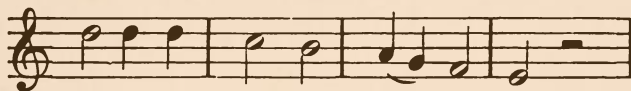
3. De nem ilyen vannak a gonoszok; Hanem mint az apró por és polyvák, Melyek a szélről széljelragadtatnak: Így az ítéletben meg nem állhatnak A gonoszok; és kik bűnben élnek, Az igazak közt helyet nem lelnek.

4. Mert az Isten ismeri útjokat Az igazaknak, érti dolgokat; Azért mind örökké ők megmaradnak. De a kik csak a gonoszságban járnak, Azoknak nyilván mind elvész útjuk; Mert Istennek nem kell az ő dolgok.

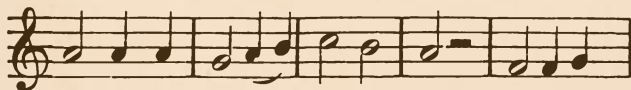
V. Zsoltár.

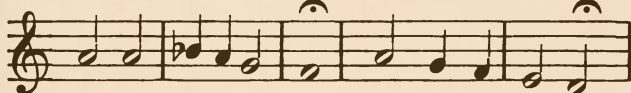
Úr Isten az én i-mád-sá - gom

Kér-lek vé - gyed fü - le - id - be,

És hallgass meg ké-ré-sem - ben; Én Is-te-

nem és én királyom! Értsd meg mondásom.

2. Tekintsd meg esedezésem, És halld meg kiáltásomat: Midőn hilak királyomat, Meghallgatod én könyörgésem, Bizonynyal hiszem.

3. Jó reggel meghallgatsz engemet, Uram! még viradta előtt, Idejébb mint a nap feljött. Elődbe szám-lalom ügyemet Várván kegyelmet.

4. Mert te egyedül vagy oly Isten, Kinek a gonoszság nem kell! És a ki gonosz bűnben él, nem mehet hozzád semmiképpen, Mig él véteiben.

5. A kábák és az esztelenek Nem állhatnak színed előtt; Gyűlölsz minden gonosztevőt, És tőled távol üzettenek Az illetének.

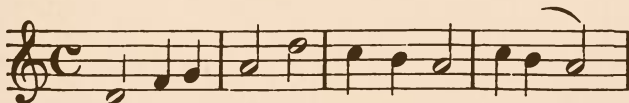
6. Én pedig nagy jó reménységgel Béjöttem szent templomodba, És imádlak szent házádba'. Nagy jóvoltodért félelemmel Szolgállak szíved.

7. Vezérli, uram! igazságodban Ellenségimnek láttokra, Kik igyekeznek káromra; Oktass, hogy a te útaidban Járhassak jobban.

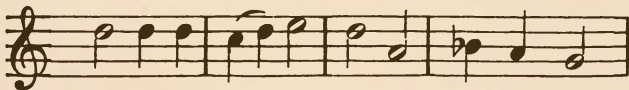
8. És hogy azok mind örüljenek, A kik biznak csak te benned, És szívből szeretik neved, Engedd, hogy vigan felségednek Énekeljenek.

9. Mert az igazat te megáldod, Te nagy irgalmasságoddal Környülveszed, mint paizszsal; Minden gonosz ellen megtartod És oltalmazod.

VIII. Zsoltár.

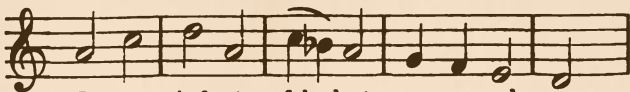
Oh fel-sé - ges úr! mi kegyes Is-tenünk!

Mely csudá - la - tos a te ne - ved ne-

künk; Nagy dicső - sé - ged ez e-gész föld-re

Ki - ter - jed, és fel - hat az e - gek - re.

2. Dicsérnek téged még a csecsszopók is, Szájokban viselik nevedet ők is; Kik által ellenséget meg ejtesz, És boszuállót megszegyenítesz.

3. Nagy voltát ha megnézem dolgaidnak, Melyeket a te ujjaid formáltak; Az eget, holdat, a fényes napot, És szép renddel a sok csillagokat:

4. Csodálván mondom: micsoda az ember! Ki te töled enynyi dicsőséget nyer; De micsoda az embernek fia, Kiről felségednek van ily gondja?

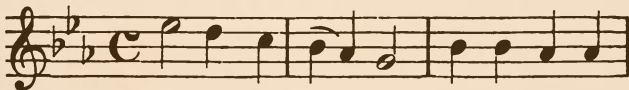
5. Az angyaloknál noha egy kevésbé Kisebbé tőd; de nagy dicsőségessé Teremtéd őtet és magasztalád, Nagy dicsőségre felkoronázád.

6. Kezed munkáin őtet úrrá tevéd, Hogy azokkal bírna, neki engedéd; Valamit e világra teremtel, Mindeneket lába alá vetél.

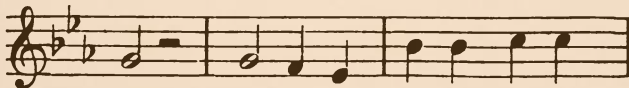
7. Juhot, ökröt és egyéb állatokat, A hegyen és völgyön élő vadakat, Kik az erdőkön széjjel legelnek, Avagy a sík mezőkön tengenek.

8. És a repeső égi madarakat, Kik hangicsálnak szép mélódiákat, És sok halait a nagy tengernek, Birtokába adád az embernek.

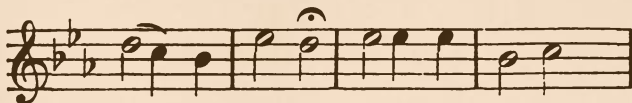
XVI. Zsoltár.

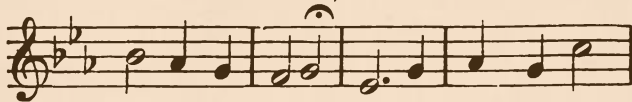
Tarts meg en - ge - met oh én Is - te -

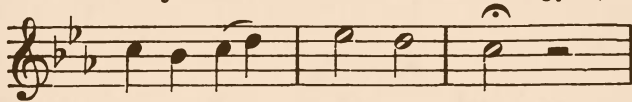
nem! Mert remény - sé - gem ve - tem

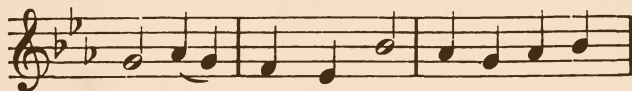
csak te ben-ned; Azért az Úr-nak

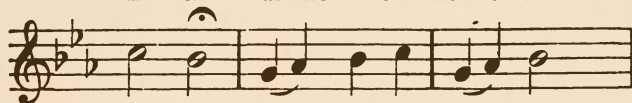
mondjad ezt lelkem: En U - ram vagy te,

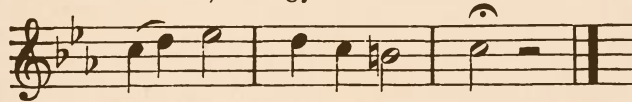
ör-ven - dek te - né - ked!

E ki - vül nem kér - kedhe-tem sem-

mi - vel, Hogy né-ked hasz - nál-

hat - nék jó - té-tem - mel.

2. A szentekkel e földön jól teszek, És segítek jámbor istenfélőket. De azoknak leszen nagy sérelmek, Kik követnek idegen isteneket: Ő véres áldozatjokat nem nézem, És nevöket ajakimra sem vészem.

3. Az Úristen az én örökségem, Mely nekem kiváltképpen részeltetett, És ő megtartja híven azt nekem. Az én sorsom a legjobb részre esett, Hogy az örökség zsinorral osztatott, Azzal a legszebbik rész nekem jutott.

4. Dioséretet mondok én az úrnak, Ki engem tanácsával jól vezérel; Még veséim is erre tanítanak, És az ágyban is megintenek éjjel, Az urat szüntelen előttem tartom, Ki velem levén, nem lehet ártásom.

5. Öröme vagyon szívemnek ezen, Dicsőségem örül, megnyugszik testem; Noha a sírban fekvése leszen; De azt szívemben nyilván én elhiszem, Nem hagyod a kopsorsóban szentedet, De rothadás ellen megmented őtet.

6. Az életre nekem utat mutat, Mely életben vagyon örök boldogság, Hol szent szinednek gyönyörű voltát Láttatod; mely nagy öröm és vigaság! Jobb kezednek ereje dicsősége, Örökké megmarad, soha nincs vége.

XIX. Zsoltár.

Az e-gek he-szé-lik, És nyil-ván
Az ég me-nye-zeti Szé-pen ki-
hir-de-tik Az Úr-nak e-re-jit; :
je-len-ti Ke-zé-nek mun-ká-jit.
A na-pok egymás-nak Tu-do-mányt
mu-tat-nak Az ő böl-cses-sé-gé-ről;

2. Nincs szó sem tartomány, Holott e tudomány
Nem prédikáltatnék, :/: Mindenfelé megyen E föld
kerekségen Beszédi ezeknek. Írások kimégyen Mind e
világ végen, Holott a fényes napnak Hajlékot az Isten
Helyeztetett szépen Ő lakószállásának ;

3. Melyben mint vőlegény Reggel fölkel szépen
Ő ágyasházából ; :/: És ugyan örvendez, Mint az erős
vitéz, Ha futásra indul. Az égnek egy végén Felkél,
és elmégyen Gyorsan a más végére ; Sehol semmi
nincsen, Ő hévsége ellen Mi magát elrejthesse.

4. Az Isten törvénye Tiszta, ő beszéde Lelkeket
megtérít ; :/: Hűsége bizonyága, Kisdedeket abba'
Bölcseségre tanít. Ő parancsolati Igazak mondási, Kik
szívet vigasztalnak : Minden ő törvényi Tiszták, szent
beszédi Szemet világosítanak.

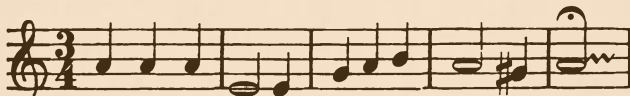
5. Az Isten félelme Tiszta, mind örökké Meg-
marad és megáll ; :/: Az ő ítélete Igaz mindenekbe',
Teljes nagy jóssággal, Aranynál, ezüstnél Kedvesb drá-
gakónél, És sokkal becsületesb, Ő szerelmessége És
gyönyörűsége Még a méznél is édesb.

6. A ki szolgál neked, Uram ! tanul tőled Nagy
jó tanuságot ; :/: És azt ha megtartja, Jól leszén ő
dolga, Mert veszen jutalmat. Ki tudná bűninek Szá-
mát esetinek, És ki gondolhatná meg ; Én sok bűnei-
met, Titkos vétkeimet, Uram ! nekem bocsásd meg.

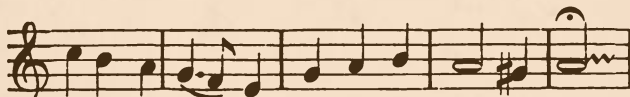
7. Szolgádat őrizd meg, Kevélységtől tartsd meg,

Ne essék e bűnbe; :/: És én tiszta leszek, Semmi bűnt
nem teszek, Járok te kedvedbe; Szájamnak szólása,
Szivem gondolatja Kedves legyen tenéked. Adjad, oh
én uram! És erős köszálam, Hogy ne vétsek ellened.

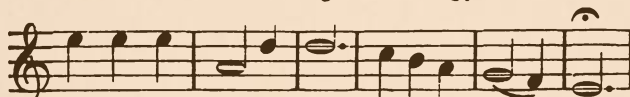
XXIII. Zsoltár.

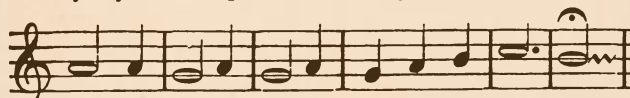
Az úr én - nékem ő - ri - ző pász - to - rom,

Azért sem - mi - ben meg nem fo - gyatko - zom ;

Gyönyö - rü szép me - zőn engemet él - tet,

És szép ki - es folyó - viz - re le - gel - tet,

Lelkemet meg - nyu - got - ja szent ne - vé - ben,

És vezér l en - gem i - gaz ős - vé - nyé - ben.

2. Ha a halál árnyékában járnék is; De nem félnék még ő sötét völgyén is: Mert mindenütt te jelen vagy énvelem, Vessződ és botod megvigasztal engem; És nekem az én ellenségim ellen Asztalt készítesz, eledelt adsz bőven.

3. Az én fejemet megkened olajjal, És engemet itatsz teljes pohárral. Jóvoltod, kegyességed körülveszen, És követ engem egész életemben. Az Úr énnekem megengedi nyíltan, Hogy mind éltiglen lakjam ő házában.

XXIV. Zsoltár.

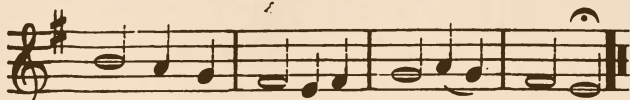
Az Úr bir ez e - gész föld - del,

És minden ben - ne é - lők - kel;

Ö - vé e földnek ke - rek - sé - ge,

Kit a ten - ge - ren é - pí - tett,

Fo - lyó vi - zek - kel körül vett,

Melyben meg-lát-szik böl-cses-sé-ge.

2. Ki megyen fel a szent helyre, Az Úrnak ő szent hegyére? És vajjon kitől tiszteltetik? A kinek tiszta ő szive, És ártatlan az ő keze, A ki hamisan nem esküszik.

3. Ezt az úr megáldja szépen, És mint idvezítő Isten Igazságát adja ő neki. Ez pedig a boldog nemzet, Mely a Jákobnak Istenét Keresi, és szent színét nézi.

4. Világi kapuk! nyíljatok, Fejeteket feltart-sátok, Hogy e dicső király térjen be. Micsoda dicső király ez? Seregeknek Istene ez; Nagy ennek hadi erőssége.

5. Ti kapuk! emelkedjetek, Fejeteket fölves-sétek, Hogy e király belétek térjen. Kicsoda e nagy királyság? Ez a sergeken uraság, Mely nagy az ő dicsőségében.

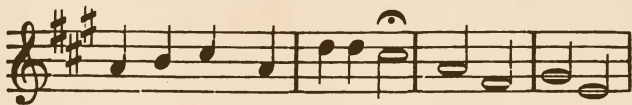
XXV. Zsoltár.

Szi-ve-met hoz-zád e-me-lem,
És meg nem szé-gye-nit-te-tem,

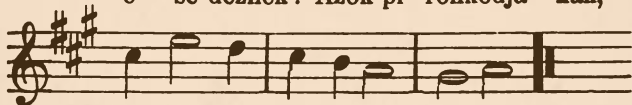
És ben-ned bi-zom u-ram! :||
Nem ne-vet sen-ki raj-tam;

Mert szégyent nem vallanak A kik hozzád

e - se-deznek : Azok pi - ronkodja - nak,

A kik hi - tet - le-nül él - nek.

2. Útaid, uram! mutasd meg, Hogy el ne tévelyedjem, :l: Te ösvényedre taníts meg, Melyen intézd menésem : És vezérelj engemet A te szent igaz igéd-ben ; Oltalmazd életemet, Mert benned bízom Űristen.

3. Emlékezzél jóvoltodból Nagy kegyelmességedre, :l: Emlékezzél irgalmadról, Mely megmarad örökre. Ifjuságomnak vétkét, Kérlek, hogy meg ne említsed ; Sőt nagy kegyességedet Én Istenem ! meglekintsed. \

4. Jó és igaz az Űristen, Mind örökkön örökre ; :l: A bűnösöket térítvén Ő igaz ösvényire ; És a nyomorultakat Életökben igazgatja, Nagy kegyesen azokat Az ő útjában megtartja.

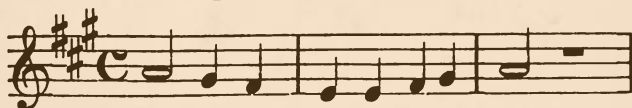
5. Az Istennek minden útja Kegyeség és nagy hűség :l: Azoknak, kik mondására Gondot tartnak mindvégig. Ennekem kegyelmezz meg, Uram ! a te szent nevedért, És bűnömet bocsásd meg, Ne ostorozz nagy voltaért.

6. A ki az Űristent féli, És tiszteli szívében :l: Azt ő nagy hiven vezérli Ő igaz ösvényiben, Nagy békeségben annak Minden jó bőven adatik, És ő maradóknak Gazdag örökség hagyatik.

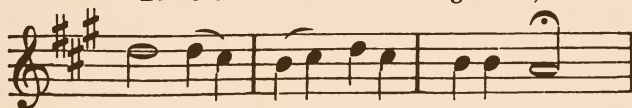
7. Az igaz istenfélőknek Megjeleníti titkait, ∴ És az ő benne hívőknek Megmutatja kötését, Istenhez szemeimet Főlemelem szüntelenül, Ő megőriz engemet, Lábam kivonsza a tőrből.

8. Azért térj hozzám, Istenem! Tekints reám kegyesen, ∴ És kegyelmezz meg énnekem, Mert élek szegénységben. Nyavalyája szívemnek Napról napra mind öregbül, Uram, add végét ennek; Végy ki engem ez inségből.

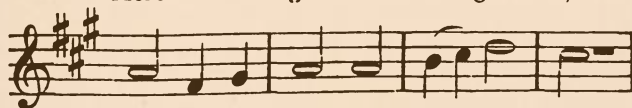
XXX. Zsoltár.

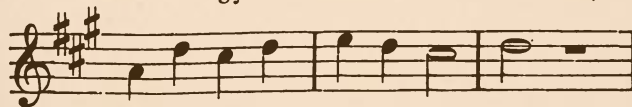
Di - csér - lek U - ram ! té - ge - det,

Mert te meg - tar - tál en - ge - met,

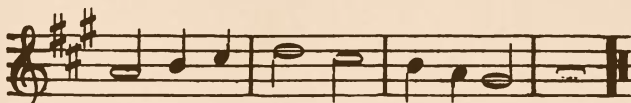
És ke - gye - sen fel - e - me - lél,

El - len - sé - gim - től meg - men - tél;

És meg nem en - ge - ded a - zok - nak,

Hogy nya-va - lyá-mon vi - gad - ja - nak.

2. Hogy felkiálték te hozzád, Nyavalyámat meggyógyítád, És hogy én csaknem a sírba Esném a halál markába; Ismét feltámasztál engemet, Pokoltól megmentéd lelkemet.

3. Istenes hivek és szentek! Az úrnak énekeljete; Áldjátok őtet mindvégig, Mert nem haragszik sokáig: Az ember alig gondolhatja, Mely hamar elmúlik haragja.

4. De az ő kegyelmessége Rajtunk megmarad örökre; Néha oly dolgom érkezik, Min estve szivem bánkódik, De reggel mihelyt felkelek, Azonnal víg örömet lelek.

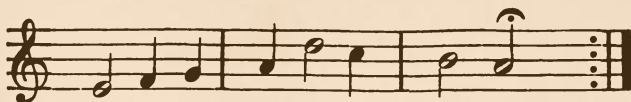
5. Uram! Ha én porrá leszek, Tégedet hogy dicsérhetlek? Igazságod hogy hirdessem? Hallgasd meg uram! kérésem: Könyörülj rajtam, szabadíts meg! Légy kegyelmes, uram, és tarts meg!

6. Az én siralmimat végre Fordítád boldog örömré, És szomorú zsákruhámat Elvöd rólam bánatimat, Melyért uram! örökké áldlak, Mindenek előtt magasztallak.

XXXIII. Zsoltár.

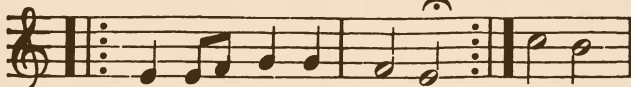

No - sza Is - ten - fé - lő szent hí - vek
Mert il - lik, hogy ő - tet di - csér - jék,

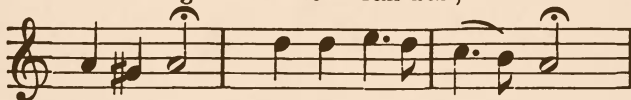
Ör-ven-dez - ze-tek az úr - nak. :|:

Kik ö - rül - nek i-gaz - ság - nak ;

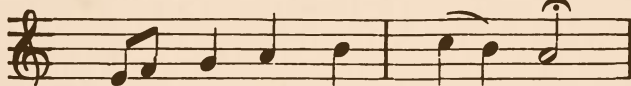

Ald - já - tok a - zér - tan :|: Az úr

Han-gos czi - te - rák-ban,

ál-das-sék, Lantban he-ge - dü - ben,

Czim - bal - mi zen - gés - ben

Ma - gasz-tal - tas - sék.

2. Énekeljetek neki vigan Gyönyörű szép új éneket, :|: Szép hangicsáló szerszámokban, Mondjatok ékes verseket ; Mert igaz mondása, :|: Állhatatos dolga ; A mint az úr szól, Megáll igazságban, Minden dolgaiban Cselekeszik jól.

3. Szereti ő az igazságot, Az ítélet nála kedves ; :|: Dolgában tart ő igazságot, Melylyel mind e világ teljes. Az úrnak ígéje :|: Egeket teremte, Melyeket ott fenn, Szájának lelkével, Nagy szép seregekkel Szerze ékesen.

4. Az Úristen mintegy tömlőbe Szorítja a tenger vizét, *:l:* Elrejtí mintegy kincses helybe Ő mondhatatlan mélységét. Minden földi népek! *:l:* Az urat féljétek: Mind e világon Valakik s hol laktok, Ő tőle tartsatok Szorgalmatosan.

5. Mert mihelyt ő csak egy ígét szól, Azonnal megleszen minden; És valamit ő megparancsol, Nagy hamarsággal megleszen. Pogányok tanácsát *:l:* És minden szándékát Az úr megtöri; És a mit a népek Magokban végeznek, Semmivé teszi.

6. De az Úristennek tanácsa Megmaradand mindörökre, *:l:* És megáll minden gondolatja, Kiterjed minden időkre, Boldog az a nemzet, *:l:* Ki ily urat szeret, Mint ő Istenét, Boldog a nemzetség, Kit kedvel e felség, Mint örökségét.

7. A nagy Isten magas menynyekből Alá tekint szemeivel, *:l:* E világra néz onnan felül Minden nemzetekre széjjel, Szép palotájából *:l:* Szeme alá fordul E széles földre. Nagy dicsőségesen, Vigyáz nagy fényesen Az emberekre.

8. Mert önönmaga erejével Formálta az ő szíveket. *:l:* És minden ő dolgokra néz el; Látja cselekedeteket Az országló király, *:l:* Nagy sűrű táborral Meg nem tartatik, És az erős vitéz, Az ő erejéhez Itt nem bízhatik.

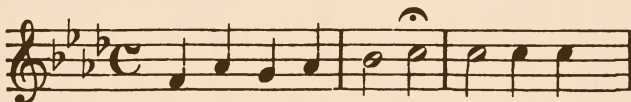
9. A ki ő gyors lovában bizik, Megcsalatozik dolgában, *:l:* A ki karjával dicsekeszik, Meg nem tartatik a hadban; De a nagy Úristen *:l:* Népére szüntelen Néz szemeivel; A kik benne bíznak És hozzá folyam'nak, Nem felejtí el.

10. Gondot tart rájuk, s a haláltól Megtartja őket éltőkben, *:l:* Szükségtől és éhelhaláltól Őrzi a drága időben, Lelkünk azért várja. *:l:* Szüntelen óhajtja Az úr oltalmát, Ki paizsul végre Eljő segítségre: Ad diadalmat.

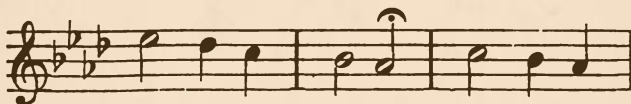
11. Azért ő benne a mi szívünk Igen örvendez szüntelen, *:l:* Mert ő minekünk reménységünk, És bi-

zunk ő szent nevében. Nagy kegyelmességed :/: Mi
rajtunk bővítsed, Légy mi gyámolunk; Ne hagyj
szükségünkben, Segíts meg éltünkben, Mert téged
várunk.

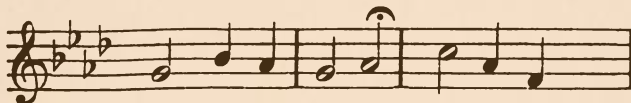
XXXIV. Zsoltár.

Min-den-ko-ron ál-dom Az u - rat

mig engem él - tet, És az ő

szent di - csé - re - tét Szá-jamban

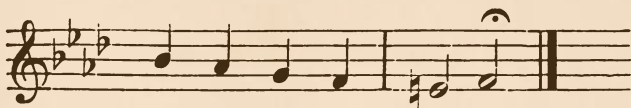
hor - do - zom : Di-csekedvén áld - ja

Lel-kem jó-vol - tát az Úr - nak,

Kit a sze - gé - nyek hal - la - nak,

És ö - rül - nek raj - ta.

2. Magasztaljuk vigan Az úrnak áldott szent nevét, És végzetetlen kegyelmét Dicsérjük mindnyájan; Mert midőn keresném És kérném az én uramat, Meghallá kiáltásomat, És megtarta emgem.

3. Kik az úrra néznek, Tőle megvigasztaltatnak, Soha orozájok azoknak Meg nem szégyenülnek: A szegény kiálta És meghallgatá az Isten: El nem hagyá inségében, De megszabadítá.

4. Az Isten angyali Hivek körül tábort járnak, Istenfélőket megtartnak, Mint Isten követi. Lássátok az úrnak Jóvoltát és kóstoljátok, Mert bizony boldogok azok, Kik ő benne bíznak.

5. Féljétek az urat Mindnyájan hivek és szentek; Mert nem lesz soha szükségek, Kik félik hatalmát. Az oroszlánoknak Gyakorta szükségük esik; De kik az Istent tisztelik, Meg nem fogyatkoznak.

6. Én fiaim jertek! Hallgassatok beszédemre. Megtanítlak szent életre: Hogy Istent féljétek, Kicsoda az ember, Ki hoszszu életet kíván, És minden ő dolgaiban Jó állapotot kér?

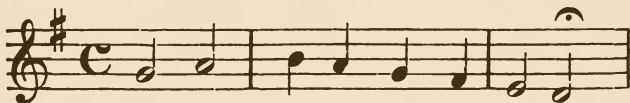
7. Őrizd meg nyelvedet A gonosz rágalmazástól, Óvd ajakid álnokságtól, Meg ne sértsd más hírét; Tégy jól, gonoszt gyűlölj: Békeséget kérj és kövess, És hogy Istennél légy kedves, Tisztességnek örülj.

8. Az Isten szemei Látják a gonosztevőket, És ő emlékezetöket A földről eltörli. A jókat nem hagyja, Kik ő hozzá tiszta szívből Kiáltanak nagy inségből, Mind megszabadítja.

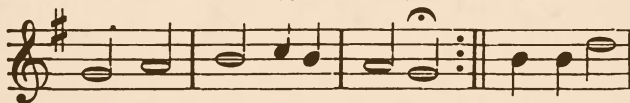
9. Közel az Úristen A töredelmes szivekhez, És a sérelmes lelkekhez Segítséggel lépzen. Az igaznak

itten Ő nyavalyája sokasul; De minden nyomoruságból Kimenti az Isten.

XLII. Zsoltár.

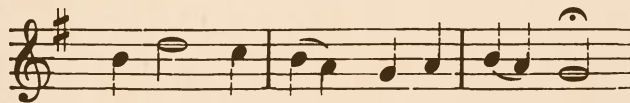
Mint a szép hi - ves pa - tak - ra
Lel - kem úgy ó - hajt u - ram - ra,

A szar - vas kíván - ko - zik :. Tehozzád.
És hoz - zá fohász - ko - dik.

én Is - te - nem! Szomju - ho - zik én lel - kem.

Vajjon szi - ned e - le - i - be

Mi - kor ju - tok é - lő Is - ten!

2. Könyhullatásim énnekem Kenyerem éjjel nappal; :. Midőn azt kérdik én tőlem: Hol Istened, kit vártál? Ezen lelkem kiontom, És házat

óhajtom, Hol a hivek seregében Örvendek szép ének-
lésben.

3. Én lelkem mire csüggedsz el? Mit kesergesz
enynyire? :l: Bizzál Istenben, s nem hagy el, Kiben
örvendek végre; Midőn hozzám arczáját, Nyujtja sza-
badítását, Oh, én kegyelmes Istenem! Mely igen kese-
reg lelkem!

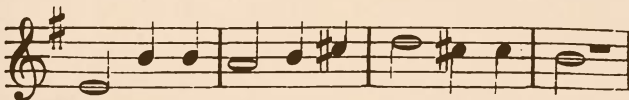
4. Sebessége árvizednek, És a nagy zúgó ha-
bok :l: Én rajtam összeütköznek, Mégis hozzád ohaj-
tok; Mert úgy megtartasz nappal, Hogy éjjel vi-
gasággal Dicséreteket éneklek Neked erős őri-
zőmnek.

5. Én lelkem mire csüggedsz el? Mit kesergesz
enynyire? :l: Bizzál Istenben s nem hagy el, Kiben
örvendek végre, Ki nekem szemlátomást Nyujt kedves
szabadulást; Nyilván megmutatja nékem, Hogy csak
ő az én Istenem.

L. Zsoltár.

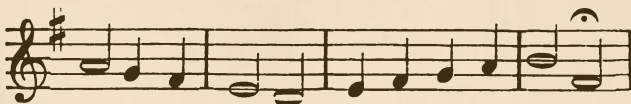
Az e-rős Is`-ten u-rak-nak u - ra

Szól, és mind e föl-det e - lő hív - ja ;

Tá-madat - ról és nap-enyé - szetről, :l:
Nagy szépség-gel a Si - on he - gyé-ről

El - jő az Is - ten ő fé - nyes - sé - gé - ben

Sem - mit el nem hall - gat i - té - le - té - ben.

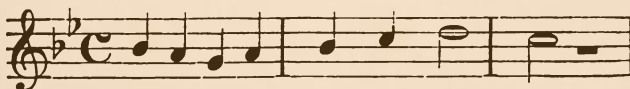
2. Emésztő tűz megyen ő előtte, Nagy forgó szélvész leszen környüle; Szólitja az eget és a földet, :/: Hogy megítéljen minden népeket, Mondván: gyűjtétek ide a hiveket, Kik áldozattal vették kötésemet.

3. Az egek hirdetik igazságát Az Istennek, mert itél igazat, Én népem hallgasd meg: szólok neked: :/: Izrael! ezt jól eszedbe vegyed, Én tenéked erős Istened vagyok, Áldozatiddal keveset gondolok.

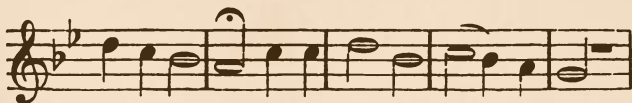
4. Szükségben tőlem segítséget kérj, És megsegítlek, hogy engem dicsérj. A gonosznak mond Isten: de mire :/: Veszed törvényem a te nyelvedre? Kötésem száddal vallod, de gyűlöled Intésemet, és ígémet megvted.

5. Ezt mostan eszetekbe vegyétek, Kik az Istenről elfelejtkeztetek, Hogy el ne rántsalak mentség nélkül. :/: A ki hálát ad, engem az becsül, Mond Isten: az ily ember jár jó úton, És neki segedelmem jelen nagyon.

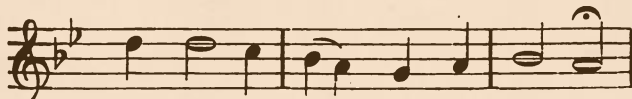
LXI. Zsoltár.

Ki - ál - tá - som halld meg Is - ten!

Vedd füled - be Az én kö - nyör - gé - se - met ;

Mert én szi - vem nagy in - ség - ből,

Messze föld-ről Ki-ált-ja fel - sé - ge-det.

2. Vigy fel engemet kőszálra, Magasságra, Hol bátorságom legyen, Mert te vagy én erős tornyom, Vigaságom, Én ellenségim ellen.

3. Te hajlékodban lakásom, Én kívánom És ohajtom szüntelen; Szárnyaidnak árnyékába Kiváncozván, Vagyok jó reménységben.

4. Mert meghallgatsz kérésemben, Oh Uristen! Nyujtván kegyességedet, Örökségöket megadod, És megáldod, A kik félik nevedet.

5. Naphoz napok adassanak A királynak! Nagy sok nemzetségekre, Sokasítsad esztendeit, Nyujtsd életit Véghetetlen időkre.

6. Országá érjen sok időt, Isten előtt Szép csendes békeségben: Igazságodnak hűsége Elől végye, És őrizze kegyesen.

7. És osztán vigan éneklek Szent nevednek, Mostan és mind örökké; És a mely fogadást tettem, Megfizetem Naponként ő nekie.

LXII. Zsoltár.

Nóta : XXIV. Zsolt. *Az Úr bír ez egész.*

Az én lelkem szép csendesen Nyugszik csak az Úristenben; Mert csak ő az én idvességem: Ő nekem erős kőváram, Megtartóm és én oltalmam, Minden gonosztól megment engem.

2. Azért szívem! reménységed Csak az Úristenbe vessed; Élj csak az ő segedelmével; Ő nekem magas köszálam, Oltalmam és erős bástyám; Hogy soha ne tántorodjam el.

3. Az Isten én idvességem, Erősségem, dicsőségem; Bizzatok azért csak ő benne, Előtte ti szíveteket Töltsetek ki lelketeket; Ő legyen lelkünk hiedelme.

4. Ne bizzatok hivságtokban, Hamis ragadozásokban; Mulandó dolgon ne kapjatok; Hogyha sokasul kincsetek, Ahoz ne bizzék szívetek; Mert nem állandó gazdagságtok.

LXV. Zsoltár.

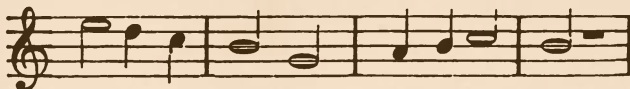
A Si-on - nak he - gyén úr Is - ten!
Fo-gadást tesz-nek né - ked it - ten,

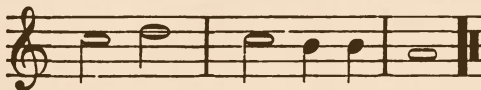
Ti - éd a di-csé - ret :/: Mert kéré-se-
Tisztel - vén té-ge - det;

a hi-vek - nek, Meghallod ke-gye - sen,

Azért te, hoz - zád az em-be - rek

Jő - nek min - de-nün - nen.

2. Rajtam a bűn elhatalmazék, Terhelvén engemet: :l: De nagy volta kegyességednek Eltörli vétünköt, Boldog, a kit te elválasztál, Fogadván Házadban, Hogy előtted nagy buzgósággal Járjon tornáczodban.

3. Javaival a te házadnak Megelégettünk, :l: Szent dolgain te templomodnak Gyönyörködik szívünk. A te csoda igazságodból Megfelelsz minékünk: Hallgass meg Isten! velünk tégy jól, Oh mi segedelmünk!

4. Mindenek csak te benned bíznak E föld kekségén, :l: A kik széjjel meszsze lakoznak A tengernek szélén. Te mondhatatlan hatalmaddal A magas hegyeket Környülfogod, mintegy abronccsal Erősítvén őket.

5. A tengeri habok zúgását Te megcsendesíted :l: A pogány nép zúgolódását Ottan elenyésztet. Nagy félelmökben elbágyadnak Mindenek e földön, Nagy voltán a te csodáidnak, Kiknek számok nincsen.

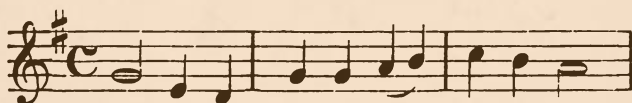
6. Te megvigasztalsz mindeneket Reggel a napfénynyel, :l: Biztatsz minden élő rendeket Csillagokkal éjjel; Áldásiddal meglátogatod Az elszáradt földet, Hasznos esőkkel meglágyítod, Gazdagítván őtet.

7. A te kútaidból a vizek Soha el nem fogynak; :l: Hogy a szép földi vetemények Szaporodhassanak, A barázdákat megítatod A szántóföldeken: A vetést szép esővel áldod, Hogy bőven teremjen.

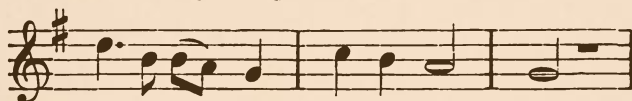
8. Megkoronázod az esztendőt Nagy sok javaidal: Lábaid nyoma kövérséget Csepegtet nagy zsírral. Lakóhelyei a pusztáknak Folytak kövérséggel: Hegyek és halmok vigadoznak Nagy bő termésekkel.

9. A szép sík mezők ékeskednek Sok baromcsordákkal; :l: Villognak a szép szántóföldek Sűrű gabonákkal. A hegyoldalak, mezőföldek Szép búzanövással Orvendeznek és énekelnek Nagy gyönyörűséggel.

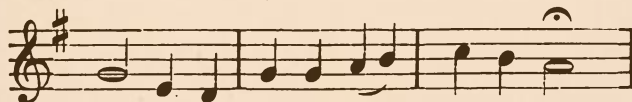
LXVI. Zsoltár.

Ör-vendj e - gész föld az Is - ten-nek

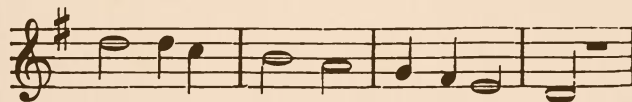
És é - ne - kelj szép zen-gés - sel;

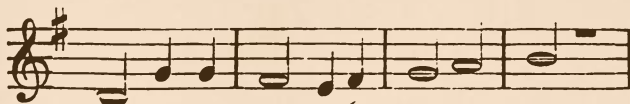
Nagy di-cső - sé - gét szent ne - vé - nek

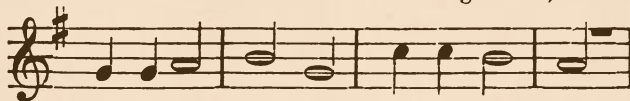
Min-de-nek di - csér-jék szé - lyel;

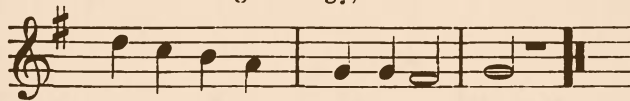
Mond-játok ezt az úr Is-ten - nek:

Csu-dá - la - to - sok dol - ga - id,

E - rős-sé - ged nagy, hozzád es - nek

Hi-zel-ked-vén el - len-sé - gid.

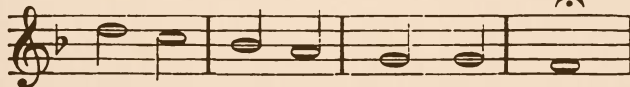
2. A te isteni felségedet E földön mindenek áldják, És dicsőséges szent nevedet Énekléssel magasztalják, Jertek, és ezt jól meglássátok, Minden jól ide figyelmezz: Istennek mely csodálatosok Dolgai az emberekhez.

3. Áldjátok a mi Istenünket E földön minden emberek; Dicsérjétek az ő szent nevét, Nagy zengéssel minden népek: Mert életünket ő megadá Az ő nagy kegyességéből, Lábaikat meggyámolítá, Oltalmazván eleséstől.

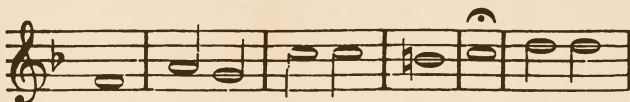
LXXV. Zsoltár.

Di - csé-rünk té - ged Is - ten

Di - csé - ret lé - gyen né - ked,

Mert a te di - cső ne - ved Hozzánk

kö - zel jött hi - ven; Mi a - zért csu - dá -

i - dat Hirdet - jük jó - vol - to - dat.

2. Ha időm lesz valaha, Én igazán ítélek: Ha feneke a földnek Egyszersmind lerohanna, Én mégis ő oszlopát Jól állatnám gyámolát.

3. A bolondokat intem: Ne bolondoskodjatok; A kik pedig gonoszok: Térjete meg, úgy kértem, Szarvat ne emeljete, Ily fenn ne beszéljete;

4. Mert a tiszt és az erő Nem a napkelet felől Sem a nap enyészetről, Sem nem a pusztából jó' Minden az Istenen áll, Ő aláz s ő magasztal.

LXXVII. Zsoltár.

Az Is - ten - hez az én szó - mat :l:

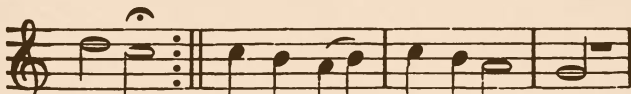
E - me - lém ki - ál - tá - so - mat :

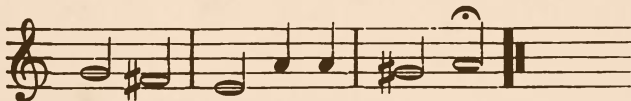
Hogy fel - ki - ál - ték hoz - zá, Be - szé -

dem' meghall-ga - tá. Min-den - nemü szük-sé-
Re-mény-ségem csak az

gemben :/: Éj - jel ke - zem feltar - tom,
Is - ten

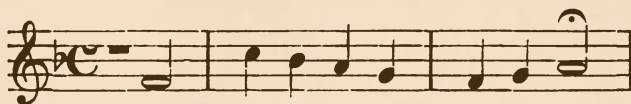
S az ég - re hoz-zá nyúj - tom.

2. Lelkem nagy bánatba esett, :/: Minden vigasztalást megvet; Az Isten rettent engem, Ha róla emlékezem. Noha Istennek szivemben :/: Panaszlok nagy inségemben; Lelkem még sem találhat Semmiben nyugodalmat.

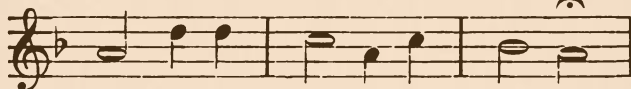
3. Szemeimet nyitva tartod, :/: Aludni éjjel sem hagyod: Erőmben úgy elfogyék, Hogy egy szót sem szólhaték. Gondolám a régi időt, :/: És forgatám szemem előtt Az elmúlt esztendőket, Hányám és vétém őket.

4. Oh, erős és kegyes Isten! :/: Szent vagy cselekedetidben. És sehol senki nincsen, Hozzád hasonló Isten. Csoda, Isten a te dolgod; :/: A mint gyakran megmutatod: Minden népek jól látják Nagy voltát hatalmadnak.

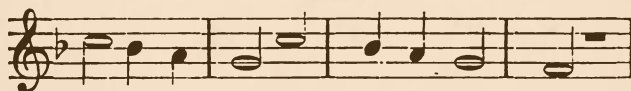
LXXXIV. Zsoltár.

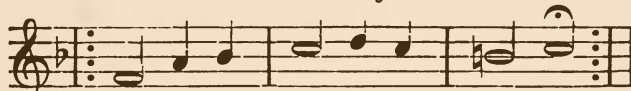
Oh, se - re - geknek Is - te - ne !

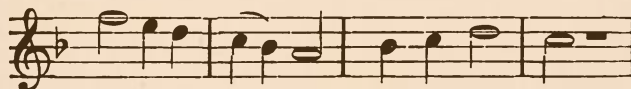
Mely kedves gyö - nyö - rü - sé - ge

A te sze - rel - mes haj - lé - kid - nak !

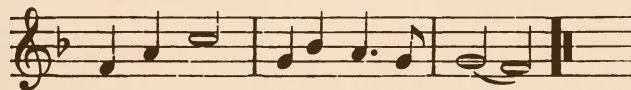
Az én lel - kem fo - há sz - ko - dik,
Tor - ná - czod - ba ki - ván - ko - zik,

Oh Is - te - ne a ma - gas - ság - nak !

Á - hi - to - zik tes - tem lel - kem

Te hoz - zád é - lő Is - te - nem !

2. Oh, boldog az ember nyilván, A ki a te útaidban Kiván járni szívvél lélekkel! Menvén a siralomvölgyén, :/: A hol merő száraz minden, Ott is ő nagy hiedelemmel Kútát ás, csinál csatornát, Melybe esővizet bocsát.

3. Mi paizsunk, oh Úristen! Kenettedre nézz kegyesen; Mert jobb egy nap a te házádban, Hogynem ezer nap egyebütt; :/: Az Isten tornácza előtt Kapunálló lennék inkábbblan, Hogynem mint sok időt éljek Házokban a hitleneknek.

4. Mert minekünk fényes napunk Az Isten és mi paizsunk; Nagy dicsőséggel szeret minket; Azokkal kegyelmet téssen, :/: Kik járnak a jó ösvényen, Sok javaival áldja őket. Boldog az ember élteben, Ki bizik az Úristenben.

LXXXVI. Zsoltár.

Nóta: LXXVII. Zsolt. *Az Istenhez az én.*

Haajtsd hozzám, uram! füledet, :/: És hallgasd meg kérésemet; Mert igen szerény vagyok, Az én szükségim nagyok, Tartsd meg testemet, lelkemet :/: Ne nézd bűnös életemet, Szolgádhoz térjen kedved, Ki bizik csak te benned.

2. Hozzád mindennap óhajtok, :/: Nagy szükségemben kiáltok; Te nagy irgalmad szerint Kegyelmezz meg óránként. Szolgád lelkét vigasztald meg, :/: Uram! kiáltásom halld meg; Mert szívemet e végre Emeltem fel az égre.

3. Uram! jókedvű s édes vagy, :/: A te irgalmasságod nagy, Minden emberhez pedig, Ki hozzád esedezik; Hallgasd meg azért kérésem, :/: És nézd meg esedezésem, Tekintvén kegyelmedre, Figyelmezz beszédemre.

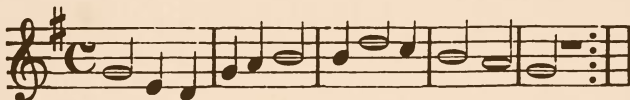
4. Nagy szükségemben óhajtok, :/: Te hozzád szívből kiáltok; És engem te meghallgatsz, Nyava-

lyámban el nem hagyysz. Ugyan nincs sehol több Isten, :/: Ki hozzád hasonló legyen; Nincsen több erős Isten, Ki ily dolgot tehessen.

5. E világon minden népek, :/: Kiket teremtél, eljönnek, És imádnak tégedet, Dicsőítik, nevedet: Mert te nagy és hatalmas vagy, :/: Csodatételek sok és nagy; Te vagy egyedül Isten, Sehol Isten több nincsen.

6. Vezérlj, uram! útaidban, :/: Hogy járjak igazságodban. És csak arra hajtsd szíved, Hogy szent nevedet féljem, Neked uram! hálát adok, :/: És teljes szívből vigadok, Mind örökké nevednek Dicséretet éneklek.

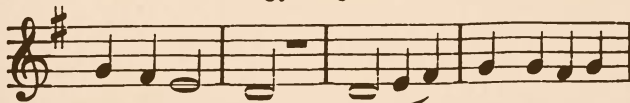
LXXXIX. Zsoltár.

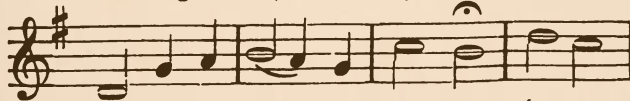
Az úrnak irgalmát örökké é-nek - lem, :/:
És hívsé-ges voltát mindenkor hirdetem;

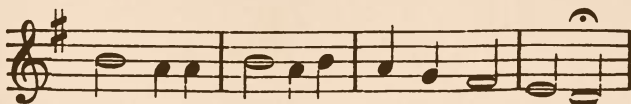
Mert mondom hogy meg - áll mind ö - rök-

ké ir - gal - ma, Me-lyet úgy megépit,

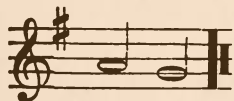
hogy megáll - jon min-den ha: És hogy

mind az é - gig e-rő - si-ted, meg-tar-tod

Te szent igaz - sá-god és a te foga-

dá - sod.

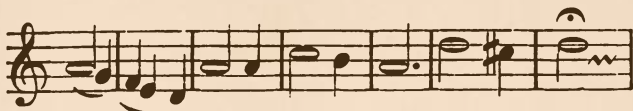
2. Az egek hirdetik csodadolgaidat, :l: A szent gyülekezet te igazságodat; Mert vajon s kicsoda volna ott fenn az égben, Ki nagy hatalommal hozzád hasonló légyen? Az erős angyalok seregében vagyon-e, Ki e dicső úrhoz hasonlatos lehetne?

3. Boldog a nép, a mely tenéked örvendez, :l: Minden dolgát, uram! ez viszi jó véghez, Fényes arczod előtt ezek járnak merészen, És a te nevedben örvendeznek szüntelen; Mert nagy dicsőségre őket felmagasztalod, És jótéteményed rajtok megszorítottod.

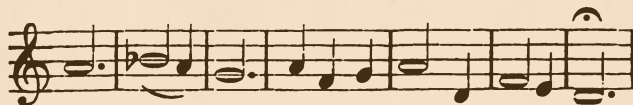
XC. Zsoltár.

Te benned biz - tunk e-le-i - től fog - va

U-ram! téged tartottunk haj - lé-kunk-nak,

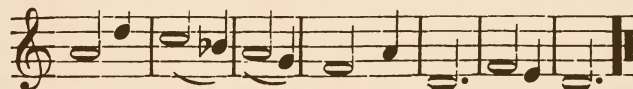
Mi - kor még semmi hegyek nem volta-nak,

Hogy még sem ég sem föld nem volt for-mál-va :

Te vol - tál és te vagy e - rős Is - ten,

És te meg - ma-radsz minden i-dő-ben.

2. Az embereket te meghagyod halni, És ezt mondd az emberi nemzetnek: Legyetek porrá, kik porból lettetek! Mert ezer esztendő előtted anynyi Mint a tegnapnak ő elmulása, És egy éjnek rövid vi-gyázása.

3. Kimúlni hagyod őket oly hirtelen, Mint az álom, mely elmúlik azonnal, Mihelyt az ember felser-ken álmából; És mint a zöld füvecske a mezőben, A mely nagy hamarsággal elhervad, Reggel virágozik s este megszárad.

4. Midőn, uram! haragodban versz minket: Ot-tan meghalunk, és földre leesünk; a te kemény hara-godtól rettegünk; Hogyha megtekinted nagy bűnein-ke-t. Titkos vétkünket ha eléhozod. És színed eleibe állítod:

5. Haragod miatt napja életünknek Menten el-mulik oly hirtelenséggel, Mint a mondott szót elra-gadja a szél. A mi napunk, miket nekünk engedél, Mintegy hetven esztendei idő; Hogyha több, tehát nyolczvan esztendő.

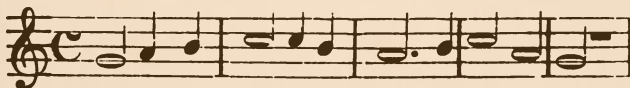
6. És ha kedves volt is valamennyire, De több-nyire volt munka és fájdalom: Elkel éltünknek minden ékessége, Elmulik mint az árnyék és az álom; De ki érti a te haragodat? Csak az, a ki féli hatalmadat.

7. Taníts meg azért minket kegyelmesen, Hogy rövid voltát életünknek értsük, És eszességgel magun-kat viseljük, Oh Úristen! fordulj hozzánk ismétlen! Mig hagyod, hogy éltünk nyomorogjon, Könyörülj már a te szolgálidon!

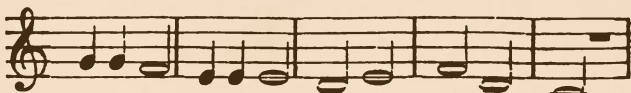
8. Tölts bé minket reggel nagy irgalmaddal, Hogy jó kedvvel vigyük véghez éltünket; Ne terhelte-sünk szorgalmatossággal. Vigasztalj minket, és adj köny-nyebbséget; És haragodat fordítsd el rólunk, Melylyel régóta ostromoztatunk.

9. Szolgálidon láttassad dolgaidat, Dicsőségedet ezeknek fiain: Add értenünk felséges hatalmadat: Mi kegyes urunk! oh irgalmas Isten! Minden dolgunkat birjad, forgassad. Kezeink munkáit igazgassad.

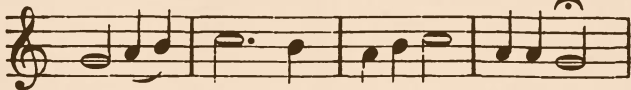
CIII. Zsoltár.

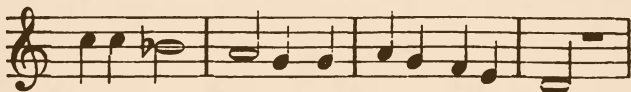
Áldjad lel - kem u - ra - dat Is - te - ne - det,

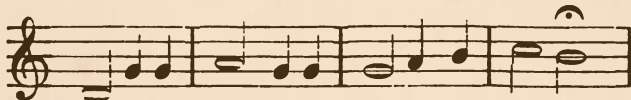
Minden én bennem di-csér-je szent ne - vét,

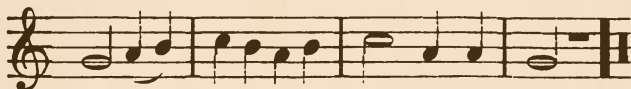
És az ő mond - ha-tat-lan - jó-vol-tát:

No dicsérd lelkem, és az u-rat áld - jad,

Fe-le-dé - keny-ségben el ne hall - gas-sad

Ő jó - té-te-ményi - nek sok vol - tát.

2. Adj halát ennek, a ki bűneidet Megbocsátja, gyógyítja sérelmidet: Kiment minden nyavalyádból híven, És életedet veszélytől megmenti, A halál veszedelmitől megőrzi; Irgalmával megkoronáz szépen.

3. Ki életedet kegyesen táplálja, A mi szádnak kell, bőséggel megadja; Mint a sást megifjít és megújít; És a kik méltatlanságot szenvednek, Azok tőle kegyesen megmentetnek; Hozzájuk nyújtja az ő jó kedvét.

4. Mint az atya fiaihoz kegyelmes, Ő is azokhoz igen engedelmes, Kik őt igazán félik, tisztelik; Mert jól tudja, mely gyarló a mi voltunk, És hogy mi

oly romló emberek vagyunk, Mint a por, mely a szél-től hintetik.

5. Ember élete a fűhöz hasonló, Felnő és zöl-dül, de hamar elmuló; Mint a gyenge virág a sik-mezön, Melyet mihelyt megfúval a meleg szél, Elhull és hervad, ékessége elkél, Ember nem tudja, hol volt s hová lőn.

6. De az úr kegyelme örökké megáll Azokon, kik őt félik igazsággal, És firól fira terjed irgalma Azokon, kik megtartják ő kötésit, A kik gyakran megemlítik törvényit, És azok szerint járnak min-denha.

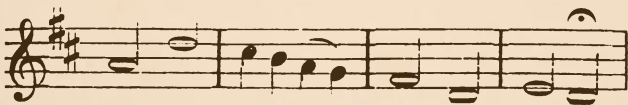
7. Az úr a menyinyben helyeztette székit, Melyben gyakorolja igaz ítéletit; Országlása kihat minden rendre, Isten angyali! áldjátok az urat, Ti erős lelkek, kik ő akaratját Teszitek, és jártok ő kedvére.

8. Dicsérjétek őt minden ő seregi! Kik a meny-nyekben szolgáltok ő neki, És kik őrzitek szent akaratját. Aldjátok az urat minden állatok! Ő nagy birodalmát magasztaljátok: Áldjad lelkem örökké az urat!

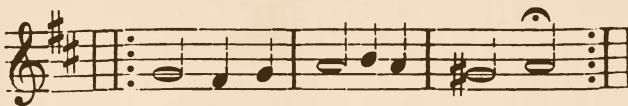
CV. Zsoltár.

Ad - ja - tok há - lát az Is - ten - nek

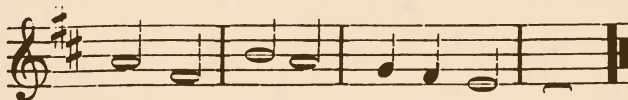
I - mád - kozza - tok szent ne - vé - nek;

Hir-des - sé - tek di-csé - re - tét, :l:
 És min - den jó - té-te - mé - nyét:

Be - szél - já - tek a nép e - lőtt

Nagy csu - dá - it, me - lye - ket tett.

2. Neki vigan énekeljétek, Csodadolgait dicsér-jétek; Magasztaljátok szent nevét, :l: Kik szivből fé-litek őtet, Örüljön azoknak szivek, Kik az úrról érte-keznek.

3. Keressétek e kegyes urat, És annak színét és hatalmát; Meggondoljátok dolgait; :l: Ne felejt-sétek csodáit: Ítéletit hirdessétek, Melyek ő szájából jöttek.

CXIX. Zsoltár.

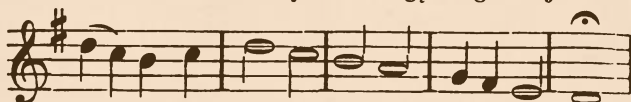
Az oly em - be - rek nyilván boldogok,

A kik i - gaz - ság - gal jár - nak él - tek - ben.

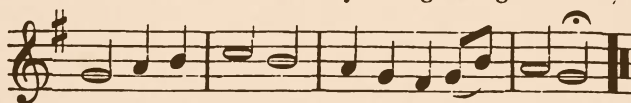
Is - ten tör - vé - nyi - re va - gyon gond - jok

És a sze - rint él - nek minden i - dő - ben :

A kik szent bizony - sá - git meg - ör - zik,

És az Is - tent szi - vek szerint ke - re - sik.

2. Boldogok azok is mondom nyilván, A kik hamisságot nem cselekesznek ; De mindenkor az úr útai - ban Járnak, és szent ártatlanságban élnek, Meghagytad, hogy parancsolatidat Jól megőrizzük minden mon - dásidat.

3. Vájha én oly boldoggá lehetnék, Hogy jár - hatnék a te szent útaidban, És engedhetnék szent törvényednek ! Ha nézhetném t ö r v é n y e d e t valóban, És azt szívemben bizonynyal hinném, Így soha semmi szégyenbe nem esném.

4. Hálát adok neked teljes szívből. Hogy meg - tanítasz te ítéletedre, Melyek tiszták minden hiba nélkül, Megtartom és gondom lesz törvényedre ; De kérlek téged, oh én Istenem ! Hogy soha örökre ne hagyj el engem.

5. Beszéld meg mit tegyenek az ifjak, Hogy ők élhessenek feddhetetlenül, Szent ígéd szerint útjokat

szabják, És téged keressenek szüntelenül. Kérlek Úristen! teljes szivemből, Ne hagyj eltévelyednem törvényedtől.

6. A te igédet rejtem szivemben, Hogy semmi bűnnel ne bántsalak téged, De megmaradjak te ösvényedben: Minden dolgomban megtartom törvényed: Áldott Isten! taníts meg engemet, Hogy igazán értsem rendelésedet.

7. Itéletedet én ajakimmal, És a te szádnak ő kegyes beszédét Elélszámlálom háláadással; Kötéseddal vigasztalom szivemet, Bizonyságidon örvendez lelkem; Mik gazdagságnál kedvesbek énnekem.

8. Szüntelen gyönyörűségem nekem Vagyon a te parancsolatidban, Te útaidat gyakran említem. Hogy meg ne essem valaha azokban; Szent igazságodban minden kedvem, És a te igédet el nem felejttem.

9. Én Istenem! taníts útaidra, Hogy szent törvényedre gondot viseljek, És azokat megtartsam mindenha, Adj értelmet, igazgass uram! kérlek: Hogy törvényedet őrizzem hiven, És megtartsam mindenkor én szivemben.

10. Igazgass, vezess, hogy ne vétkezzem, Mutasd meg parancsolatid ösvényét: Mert azokban igen gyönyörködöm; Te rendelésedre hajtsad szivemet Nagy figyelmetes együgyűségbe, És engem ne hagyj esnem fősvénységbe.

11. Fordítsd el az én szemeimet, Hogy hiábavalókat ne nézzenek; A te útadban éltes engemet. Szolgáddal láttasd te szent igédnek Betöltését, a ki téged tisztel, És mindenkor fél alázatos szívvél.

12. Végy el rólam minden gyalázatot, A melytől én igen félek, rettegek: Jók a te ösvényid, és azokat Én megtanulni igen örvendezek; Törvényedben gyönyörködik szivem: Igazságodban éltes, uram! engem.

13. Zengő kiáltásom jusson hozzád, És igazságodat adjad értenem, A mint szent igédben felfogád, Jusson elődbe én esedezésem: Szabadíts meg minden inségemből, A te régen tett szent ígéretedből.

14. Ha én megtanulom szerzésedet: Az én ajakkimmal dicsérlek téged; Nyelvem hirdeti te szent igédet; Mert minden törvényed és ígéreted Merő hűség és tiszta igazság, Melyben nem találtatik semmi hivság.

15. Ments meg, uram! engem kezeiddel, És légy erős segedelmem énnekem; Mert törvényedet szeretem szívvel, Idvezítésedet várom, Istenem! Melybe vetettem reménységemet: Mert igen kedvelem szent törvényedet.

16. Éltét csak azért kívánja lelkem, Hogy ő tégedet, uram! dicsérhessen; Ítéleted legyen segítségem. Mint egy elveszett juh, úgy bujdosom én: Uram! keress meg engem szolgádat, S nem felejttem el parancsolatodat.

CXXX. Zsoltár.

Nóta: XXX. Dics. *Nagy Isten téged imád.*

Tehozzád teljes szívből Kiáltok szüntelen E siralmas mélységből, Hallgass meg Uristen! Nyisd meg te füleidet, Midőn téged hílak, Tekintsd meg én ügyemet; Mert régen óhajtlak.

2. Ha, uram! bűnünk szerint Minket büntetnél meg, Uram! e világ szerint Ki állhatna úgy meg? De a te irgalmad nagy A téged félőken, És te engedelmes vagy, Hogy dicsérjen minden.

3. Énnekem reménységem Vagyon csak Istenben, És bizik az én szívem Ő szent igéjében: Én lelkem erős hittel Az urat óhajlja; Mint a virasztó éjjel A viradtát várja.

4. Izrael! az Istenbe Vesd reménységedet; Mert szent irgalma bőven Nagy meszsze kiterjedt: Ő segítő mindenben, Hivein könyörül, Az Izrael kegyesen Kimentí bűnéből.

CXXXV. Zsoltár.

Nóta : LXXV. Zsolt. *Dicsérünk téged Isten.*

Aldjátok az úr nevét, A kik neki szolgáltok; Magasztaljátok őtet, Kik hív szolgálai vagytok, Kik állatok házában És jártok tornácziban.

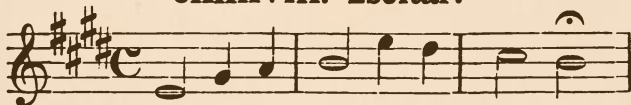
2. Dicsérjétek, mert jó ő; Áldjátok ő szent nevét; Mert ő igen jókedvű: Jákobot, mint ő népét, Izraelt elválasztá, Örökévé foglalá.

3. Mert tudom, hogy ez Isten Erősb más Isteneknél, Hatalma nagy mindenben: Isteni beszédével A mit akar az egen, Megteszi földön, vizen.

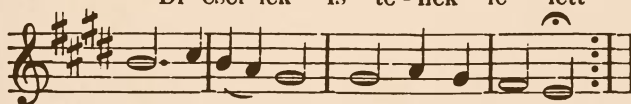
4. Ki e világ végéről Támaszt terhes felhőket, A földet hinti feljül, Midőn bocsát esőket; Szeleit rejtekhelyből Kiküldi erejéből.

5. Megáll örökké neved, És szent emlékezeted. Népedet hatalmadban Itéled igazságban; Szolgáinak az Isten Megkegyelmez kegyesen.

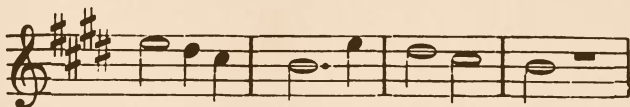
CXXXVIII. Zsoltár.

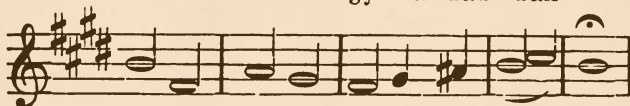
Di - csér té - ged tel - jes szi - vem :
Di - csér - lek Is - te - nek fe - lett

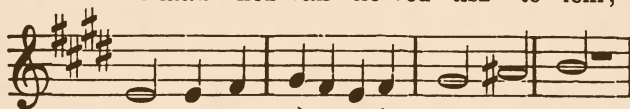
Én Is - te - nem ! hir - de - tem ne - ved' :!
Én té - ge - det, mert azt ér - dem - led :

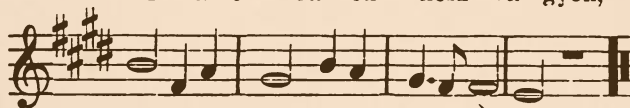
És a te szent egy - há - zad - ban

I-mád - koz-ván ne-ved' tisz - te - lem ;

Ál-dá-sod - ra én kész va - gyok,

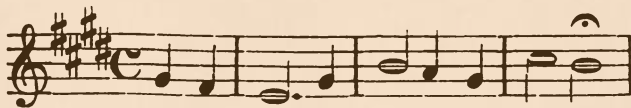
Há-lát a - dok néked Is-te-nem !

2. Öregbül nagy dicsőséged, Mert megteszed a mit megmondasz ; :l: Ha könyörgök inségemben, Engem menten megszabadítasz. Téged minden földön lakók, Nagy királyok, uram! dicsérnek ; Mert szent ígéd igazságát, Tiszta voltát eszökbe vették.

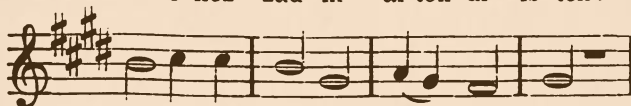
3. Ez urat, ki felségesen Csodát teszen, felmagasztalják, :l: Mondván : nagy az ő ereje, Dicsősége, és azért áldják ; Mert noha ül nagy magasan, De lát nyilván alattvalókat ; Magas dolgokat is könnyen Lát élesen mind fenn mind alatt.

4. Mindennemű szükségemben, Inségemben megerősítesz ; :l: Láttokra ellenségimnek, Kik gyűlölnek, engem megmentesz. A mit az úr egyszer végez, Az jól véghezmenyen mindenütt, Jó kedved megáll : ne hagyd el, Sőt végezd el kezed munkáit.

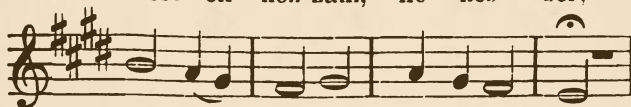
CXLI. Zsoltár.

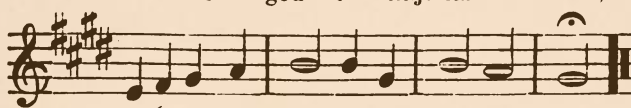
Te hoz - zád ki - ál-tok úr Is-ten!

Si-ess én hoz-zám, ne kés - sél;

Mert té - ged ó - hajt-lak szív-vel;

A-zért hall-gass meg ke-gyel-me - sen.

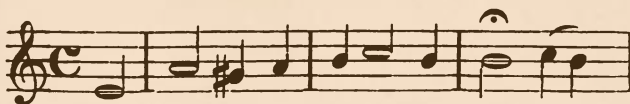
2. Könyörgésem elődbe menjen, Mint jó illat füstölge, Kezeim fölemelése Estvéli áldozatul legyen.

3. Őrizettel tartsd meg az én szám, A mely gondot tartson arra: Závárt szerezz ajakimra. Hogy tőlök ne legyen nyavalyám.

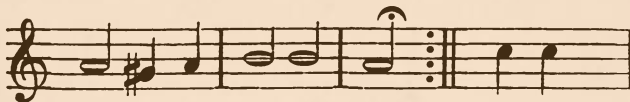
4. Ne bocsásd szívemet gonoszra: Hogy a hamisan élőkkel Soha ne ereszkedjem el Az ő nyájas kívánságokra.

5. Szemeim reád néznek uram! Reménységem vagyon benned: Lelkemet hát el ne vessed: Mert te vagy minden bizodalmam.

CXLVI. Zsoltár.

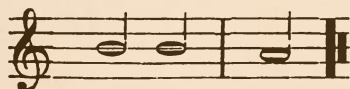
Áld - jad én lel - kem az u - rat, Hir-
Az Is - ten - nek a - dok há - lát, Va-

des - sed di - csé - re - tét :k Én az
la - míg en - gem él - tet;

úr - nak é - nek - lek Mind ad - dig mig-

len é - lek.

2. Ne legyen bizodalmatok Földi fejedelmekben,
:k: Egy emberben se bizzatok, Kiben segítség nincsen :
Mihelyt lelke kimegyen, Mentén hamuvá leszen.

3. Minden dolga és szándéka Elvesz azon nap
vele. :k: Boldog a kinek oltalma A Jákóbnak Istene ;
A kinek mindenekben Reménysége az Isten.

4. A ki mind menynyet és földet, És a ten-
gert teremté, :k: És ezekben mindeneket Nagy hatal-
mával szerzé. Igazsága, hívsége Megmarad mindörökre.

5. A kik méltatlan szenvednek, Megmenti a jó
Isten ; :k: A nyomorult éhezőknek Ő eledelt ad bőven ;
A foglyokat kihozza, Rabságból kioldozza ;

6. És a világtalanoknak Megnyitja ő szemöket, :/:
A kik dülőfélben vannak, Meggyámolítja őket : Az igazakat hiven Szereti az Uristen.

7. Veszedelmében megmenti A nyavalyás jövevényt ; :/: Az árvákat megsegíti, Kegyesen rájuk tekint ;
A sérelmes özvegyek Tőle megnyihittetnek.

8. A hitleneket megrontja, Ösvényöket elvesztvént ; :/: De megáll az ő országa Most és minden időben :
Oh Sion! a te urad Mindörökké megmarad.

V É G E.

ELMÉLKEDÉSEK.

1. A könyörgésről.

Az imádság Istennel társalkodás és beszélgetés a mi sorsunk iránt. Mikor elgondoljuk azon egybeköttetést, melyben az Istennel, mint világ urával, az emberi sors elrendelőjével és igazgatójával vagyunk, szívünk a tisztelet és háládatosság érzéseivel ömledez. Az imádságnak két fő része van: háláadás és könyörgés: amabban a már elvett jók becsét ismerjük és valljuk meg; ebben kérjük az Istent a következőkért.

A józan és keresztyén értelemben vett imádság célja és ereje nem az, hogy az Istenben, hanem az, hogy az imádkozóban tegyen változást. A háláadó szív a megnyert jók érzésében újabb köteleztetést veszén más hasonló jók megérdemlésére, és teljes igyekezetteli keresésére; a könyörgő pedig hódoló tisztelettel vallja meg tehetlenségét, azzal sorsa igazgatójátóli függését; erőt és kegyelmet kér tartozásai teljesíthetésére: s mivel azt a fővalóságot, ki nem csak az ő, de az egész nagy mindenség sorsát igazgatja, mindenhatónak, a legjobb földi atyánál is jobbnak és kegyelmesebbnek hiszi, hozzá gyermeki bizodalommal folyamodik érzéseit előtte kiönteni, örömeit háládatosan megvallani, fájdalmait az enyhülés reménye alatt kipanaszolni.

Az imádság főtulajdonai: bizalom, buzgóság és állhatatosság. Bízni, sőt hinni kell az imádkozónak, hogy az Isten tud is, akar is az embereknek jókat adni, ha azokat ők maguk is keresik. Bízni, sőt hinni kell az imádkozónak, hogy ha jót és jól kér, az nekie meg lesz adva; ha jót és jól keres, megtalálja. A buzgóság,

érzés, figyelem és állhatatosság nélküli könnyörgés, mint a czimbalom és ércz zengése, mikor megszűnt, következtét is elvesztette. Meleg kebellem, könnyörgésünk tárgya illő méltánylásával kell kegyességünk és boldogságunk ezen főeszközével foglalatoskodnunk.

Az imádsággal nem az Istennek, hanem magunknak teszünk szolgálatot; az által nem az Isten, hanem erényünk dicsőségét neveljük. Az Istennek, ki mindennel bír, ki mindennek mindene, dicsőségét és boldogságát semmivel sem nevelhetjük; ő magában boldog, magában dicsőséges; de nem vagyunk mi boldogok s fogyatkozással teljes a mi erkölcsi érdemünk. Ezeknek számára kell nekünk táplálékot szereznünk; ezt pedig, mint józan és értelmes imádságunk által, nagyobb sikerrel semmivel sem tehetjük.

Imádkozzunk! mert az imádságban erő, nyugtatás és vigasztalás van. Boldog! ki úgy tud imádkozni, hogy az által ereje a jóra nevedekjék, nyugtalansága oszoljon, fájdalma enyhüljön!

2. Az úrvacsorájáról.

Mint a jó atya gyermekeinek, úgy gondoskodott Jézus, az emberi nemzet javáról, utolsó órájában is. A husvét innepét megelőzőtt estve, midőn tanítványaival utoljára vacsorálna, hálaadás közben, kenyeret és bort nyújtott nekik, ezt mondva: »ezt cselekedjétek az én emlékezetemre» Azt akarta Jézus, hogy az ő földi lételenek, az emberi nemzet boldogítására tett áldozatjának, az úr vacsorájában egy emlékeztető oszlopa maradjon fenn. Abból a célból akarta ezt Jézus, hogy követői ottanottan ezen emlékoszlop mellett összegyűlve magas érdemeinek hirdetése által lelkesíttessenek követésére; esküdjenek hűséget keresztyén kötelességek teljesítésére; tanuljanak bátorságot és állhatatosságot az akadályok és kísértetekkel megküzdésre: merítsenek örömet a jó intézetek állhatatosság szülte győzedelméből.

Szent vallásunk egy olyan innepélyes szertartása hát az úrvacsorájával való élés, mely eszköze az ember erkölcsi jobbulásának, ébresztője erényes törekedésének, gyámola a nehéz órákban ingadozásnak, bátorítója nemcsak az élet nyomásai, de a halállali tusakodás pillanatjaiban is. Használjuk hát boldogságunk e nevezetes eszközét minél nagyobb buzgósággal, hogy annak fogamatja erkölcsi szép életünkben látható legyen.

K Ö N Y Ö R G É S E K.

Templomba menetkor.

Szent tisztelettel, és magam a veled való társalkodásra elhatározva közelíték, felséges Isten! szentházad küszöbéhez. Adjad, hogy ide belépve, lelkemet olyan gondolatok, szívemet olyan érzések foglalkodtassák, milyenek illenek a te méltóságodhoz, s imádást érdemlő minden tökéletességeidhez; adjad, hogy itt minden világi gondokról lemondva, egyedül csak veled társalkodhassam, figyelmemet egyedül csak a te dicsőségedre s veled való egybeköttetésemre függeszszem; adjad, hogy innen megjobbulva, megerősödve, megnyugtatta és megvigasztalva térjek vissza földi bajaim közé! Amen.

Templomból kijövetelkor.

Erzettem, menynevei jó Atyám! szentházad gyönyörüségét, kóstoltam életadó beszéded édességét. Megújult erővel, megkönynyebbedett szívvel térek vissza házam falai s gondjai közé. Hálákat adok, jó Istenem és Atyám! e kegyelmedért. Adjad, hogy boldogságom ezen eszközét ennekutána is mindenkor a te czéled s helyhenhagyásod szerint használhassam. Amen.

Úrvacsorája vétele előtt.

Idvesség fejedelme, áldott Úr Jézus Krisztus! én világosságom és örömem! Ime készülök, hogy szent asztalodnál megjelenjek. Szenteld meg az én szívemet, hogy méltó lehessen azon szövetségre, melyet az igazság az erénnyel és boldogsággal általad kötött. Távoztasd tőlem azokat a gondolatokat, csendesítsd bennem azokat az indulatokat, melyek akadályai lehetnének ottani méltó megjelenésemnek. Érted velem érdemeid nagyságát, hogy tudhassam becsülni a jót, melyet számomra is szereztél. Taníts meg az Istent és felebarátimat úgy szeretni, mint te szeretted, hogy pályámat bevégvezve, oda juthassak, hová te már eljutottál! Amen.

Úrvacsorája vétele után.

Hálaadó érzéssel hagyom el, oh Isten! az én Megváltómnak szent asztalát. Dicsőség legyen neked világosság atyja! minden jó gondolatokért és kegyes érzésekért, melyekben ott részesítettél. Gyermeki bizodalommal gondoltam el ott, jó atyám! szeretetedet; buzgó háláadással Jézusnak, mint tanítómnak, minden jótéteményit. Gondosan megőrzöm azon kegyes gerjedelmeket szívemben, melyeket abban a mái nap hozott elé. Mindazon kegyes gondolatokat, idvességes elhatározásokat, melyekre ma jutottam, szent buzgósággal törekedem magamban megtartani, nevelni és nemesíteni. Szent vallásomnak, melyhez hódolásumat ismét megtevém, hív követője kívánok maradni. Érzem jó Atyám! erőmet, méltóságomat és magas elhivatásomat, mint ember és keresztyén; érzem, hogy kegyelmed ereje által mindazt megtehetem, mit igazán akarok. Látom már, hogy az emberi gyarlóság és jóra való tehetlenség elleni hűnye panaszok nem egyeznek meg emberi méltóságommal, nem keresztyéni rendeltetésemmel; nemes bátorsággal akarok hát azon a pályán eléhaladni, melyre ma újból felléptem, s híven használni

az eszközöket, melyeket hatalmamba rendeltél. De egy olyan világban s körülmények közt találok magamat, oh Isten! hol számosak a kísértetek. A jó gondolatok, feltételek és érzések nem birnak bennem olyan erővel mint most: kísérj azért engem kegyelmeddel, ki egyedül teheted azt, hogy a jót mind akarjam mind véghez is vigyem. Hallgass meg jó atyám! Jézusom nevében esedezem! Amen.

REGGELI ÉS ESTVÉLI KÖNYÖRGÉSEK.

Vasárnap reggel.

Mindenható Úristen, menynevei atyánk! a mái nap reggelével új étellel és erővel ajándékoztál meg engemet; a te beszéded világosságával, ígéreteid vigasztalásával ismét kész vagy szívemet éleszteni, erősíteni és biztatni. Megszünöm hát ma életem s világi gondjaim terheltetésével bajlódni; elvonom magamat e világ lármái közül, hogy ezen nap kevés óráit teneked s felsőbb elrendeltetésemnek szenteljem. Foglald el szeretettel teljes édes Atyám! szívemet, töltsd bé azt életadó beszéded tiszta örömével. Részt veszek, Uram! a gyülekezet dicséretedet zengő énekeiben; figyelemmel hallgatom az igazság és erény hirdetését a te szolgád szájából: mélyen bényomom szívembe mindazt, mi te rólad, a te szent fiadról s kötelességimről hozzám intéztetik. Ihless meg engem szent lelkeddel, hogy nem csak figyelmes hallgatója, hanem buzgó követője is lehessek szent beszédednek. Segíts, hogy kész legyek minden jóra s kerüljem mindazt, mi neked tökéletes szentségnek nem tetszhetik. Oltalmazz minden veszedelmes és bűnös elvetemedéstől. Adjad, hogy a mái nap órái legyenek idvességem keresésére, dicsőséged hirdetésére és magasztalására szentelt órák. Így majd az estve bekövetkezésével bizodalommal ajánlom ma-

gamat atyai gondviselésed alá. Hallgass meg engem, könyörülő édes Atyám! áldd és szenteld meg jó elhatározásomat, a te szeretettedért kérek! Amen.

Vasárnap estve.

Kegyelemmel és irgalommal teljes menynei nagy felség, édes Atyám! buzgó hálaadással emelem fel szememet és kezeimet szent egeidre e nyugalom napja estvéjén, megköszönni atyai jószágodat, melyet velem ma is éreztettél. Köszönöm, jó Atyám! hogy időt és alkalmat rendeltél, hogy nemcsak testi, hanem lelki szükségeimről is gondolkodhassam. Kifejtve magamat földi gondjaim közül, te veled társalkodom e mái napon. A legtisztább öröm, mely egy halandónak részébe juthat, ezen veled való társalkodás érzéséből eredhet. Ha nem tehetem meg mindazt, szerető atyám! mire a mái nap és alkalom köteleztek, kegyelmezz meg nékem, s jövődre adj erőt, hogy többet tehessek. A következő éjszakában adj csendes álmot, a holnapi munkára adj erőt, kegyelmet és segedelmet! Amen.

Hétfőn reggel.

Sorsunk bölcs igazgatója, életünk hatalmas Ura, nagy Isten! te vagy az idő változásainak elrendelője. Az egymásután következő napok és éjszakák bőségesen hirdetik hatalmat. Ime a nyugalom napja eltelése után ismét a munka pályára hittál meg engemet; kész vagyok, Uram, engedni hívásodnak, hozzá fogok az új nap és hét hivatalomat és állapotomat illető dolgaihoz. Érzem erőmet, igen, ehez mért köteleztetésemet; de tudom mégis, hogy isteni segedelmed nélkül tartozásomat nem teljesíthetem úgy mint kellene; érzem lelkemnek minden készsége mellett is testemnek erőtlenségét, érzem az indulatok és kívánságok lelki erőmet elnyomó hatalmát; könyörgök azért felségednek, kísérv engem munkáim között kegyelmeddel, sikerítsd igye-

kezetemet, őrizz a tévelygésektől, hogy elvégezzem a reám bízottakat, örvendhessek atyai helybenhagyásodban! Amen.

Hétfőn estve.

Minden erőnek és segedelemnek kiapadhatatlan forrása, kegyelmes Atyám! újabb bizonyosságát éreztetéd velem e mái nap is szeretetednek és jóságodnak; a midőn ennek folyásában nemcsak erőt, de kedvet, akaratot is adtál, hogy munkáimat tehessem. Hálát adok, kegyelmes Atyám! több rendbeli jótéteményeid között e mai napi segedelmedért is; hálát adok, hogy erőmet nem engedted megfogyatkozni e nap terhei alatt; hogy igyekezetem sikerével kedvemet és állhatatosságomat a munkára tápláltad és élesztetted, akaratomat a jóra erősített. Csak úgy mehetek én ezután is a jóban; csak úgy teljesíthetem én ezután is kötelességeimet, ha te, mindenható Isten! erőddel és kegyelmeddel velem leszesz. Hiszem, kegyelmes atyám, hogy én tőled minden jót megnyerek. Atyai segedelmedben bízva hajtom le fejemet ez estvének idején is nyugvó ágyamba. Légy velem isteni őrizetteddel, hogy ez éjszaka is ment lehessen mindentől, mi lelkemben, testemben, hozzám tartozóimban és külső jószágaimban kárt tehetne! Amen.

Kedden reggel.

Végetlen szeretetű, határtalan menyneyi Felség! kinek szent akarata az, hogy minden gyermekeid anynyi örömben és boldogságban részesüljenek, menynyire rendeltetésöknél fogva alkalmasak. Hálaadó érzéssel vallom meg e reggeli órán, hogy egész életem szakadatlan folyamatja volt szeretetednek és jóságodnak. Te rendeltél mellém erőtelen gyermekségemben sorsomat érző jó szüleimben gondos és fáradhatlan ápolókat. Te világosítottad meg értelmemet esztendeim száma nevedével, hogy érthessem rendeltetésemet

s azt illető kötelességemet. Te adtál erőt, kedvet és akaratot, hogy buzgó lehessenek a reám bízottak elvégzésében; Te ismertettél meg szent Fiaid bölcseségre tanító s idvességre vezérlő tudományával; a kísértetek ingerei, az indulatok és kívánságok ostromai ellen. Te oltalmaztál; Te adtál jó napokat; a keserű órákban; Te őriztél meg az elcsüggedéstől. Hála legyen atyai gondviselésedért, jó Istenem! hogy engemet mindeddig nemcsak megtartottál, hanem sok javaidban kegyelmesen részesítettél is. Azért nem ért engemet az elmúlt éjszakán is semmi veszedelem; azért viradtam fel e mái napra is jó egészségben; azért vagyok most is kész és alkalmas hivatalos dolgaim tehetésére, mert Te velem voltál, s vagy most is. Esedezem szent Felségednek, irgalmas Atyám! maradj velem e mái nap folyásában is; vidd véghez kegyelmed által, hogy ma is, mind estvig, örömmel tehessem dolgaimat, s majd lefektemkor örömmel tehessek vallást atyai segedelméről! Amen.

Kedden este.

Világnak Ura, embereknek Atyja, szent Isten! háláadó és örvendező szívvél teszem e nap kimenetelével is előtted azt a vallást, hogy atyai jóságodat oly sokszor éreztem, hogy akkor is jól esik szívemnek benned bízni és hozzád ragaszkodni, mikor a te útaid, melyen sorsomat vezérled, homályosoknak vagy éppen darabosoknak tetszenek. Benned bízva, hozzád ragaszkodva teszem ezután is minden lépésemet, nem epesztem lelkemet a jövőendő bizonytalan kimenetelével, meggyőződve levén az iránt, hogy a kik te benned bíznak, azoknak minden javukra van. Tartsd meg, Uram! ezen benned való bizodalमत ezután is, ne engedjed, hogy azt e földi élettel együtt járó szenvedések valaha megtántorítsák. Benned bízva, hozzád ragaszkodva megyek szembe a sötét éjszakával: tudom hogy a te soha nem szűnyadó szemeid aluvásomban is vigyáznak

felettem ; tudom, hogy akaratod nélkül csak egy hajszál sem eshetik le fejemről. Oh, mindenekre elégséges Isten ! tarts meg engem kegyelmedben, hogy hirdethessem atyai jóvoltodat továbbra is : mikor pedig életem estvéje békövetkezik, nyugtasd meg testemet a temetőben, lelkemet örvendeztesd meg az egekben ! Amen.

Szerdán reggel.

Királyoknak királya, uraknak ura, hatalmas és bölcs Isten ! a te királyi széked zsámolyára borulva tészek vallást hatalmad és nagyságod dicsőségéről. Te hozzád képest minden földi hatalom, nagyság és dicsőség csak árnyék s merő hiábanvalóság. Szent tisztelettel eltelve látom e reggeli órán hatalmad és bölcseséged dicső műveit. Minden emberi erő, hatalom és bölcsesség megszégyenül felséges tetteid utánzásában. Az ezelőtt néhány pillanattal sötétség borította láthatárunk már ki van világosítva felettünk tündöklő szép napod arany-sugárral ; az ezelőtt néhány pillanattal aluvó természet fölébredt, munkásságát a tőled kiszabott úton és módon tovább folytatni. Minden elébb megyen, minden megteszi rendeltetése pályáján, mi reá van bízva. Adjad értenem, bölcs Isten ! hogy nekem is van pályám ; adjad értenem, hogy azon nekem is elébb kell haladnom. Ne engedjed, hogy azon az akadályok erőmet leverjék. bátorságomat elcsüggyesszék : hanem állj mellém kegyelmeddel ; mert az én erőm véges, a pálya pedig, mely előttem áll, végetlen. Mutasd meg lelkemnek magas elrendeltetését, éreztesd szivemmel a célhoz közelítés gyönyörűségeit. Dicsőítsd meg erődet és hatalmadat erőtelenségemben. Tüntesd el szemeim elől a lelki és menyinyei jók szépségével a testieket és földieket. Hallgass meg ezekben, Jézusom nevében esedezem ! Amen.

Szerdán estve.

Kegyelemmel bővülködő szent Űristen ! oly számosság velem közlött atyai jótéteményid, hogy ha azokat

érdemeimmal özszevetem, el kell pirulnom ezeknek csekélységén, s elődbe omolnom az ingyen kegyelemből vett jók meghálálására. Ha közelebbről csak e máj napi cselekedeteimet vizsgálnom is meg, azokban annyira fogyatkozást találok, hogy lelkiismeretem kárhoztatását el nem kerülhetem; érzem, hogy erőmet s körülményeim csak e máj nap sem használtam egész buzgósággal dolgaim tételére. Sok kötelességemet, melynek teljesítésére elég időm, erőm s jó alkalmam volt, vagy egészen elmulattam vagy nagyon hiányosan végeztem. Mi oltalmazna meg engemet kegyelmes, jó Atyám! enynyi fogyatkozásim érzésében az elcsüggedéstől, ha a te kegyelmed és irgalmad nem biztatna bűneim bocsánatjával! Mint a szófogadatlan gyermek jó atyjához, szeméremmel és félelemmel, de mégis bizodalommal folyamodom, szent Isten! tehozzád kérni az engedelmet tőled. Ime fogadást teszek előtted, hogy ezután vigyázóbb leszek kötelességeimre, lelkiösmertesebb erőm használásában. Bocsáss meg kérlek jó Isten! jövődj jó cselekedeteim nevében fogyatkozásaimért, szent fiadnak érdemeért; de egyszersmind légy segítségül szent lelkeddel is: mert én isteni erőd és segedelmed nélkül, magamra hagyatva, az emberi gyarlóságon nem tudok felülemelkedni. Midőn a kötelességek útján tántorgok, megállok vagy éppen vissza is térek, állj mellém biztatásiddal, erősíts, hogy önerőmben és segedelmedben bízva tovább mehessek. A jövő éjszakát tedd nyugodalmassá testemre és lelkemre nézve: oltalmaz meg minden véletlen esettől; viraszsz fel a holnapi napra békességben, hogy kegyelmedet érezve, szent nevedet áldhassam! Amen.

Csütörtökön reggel.

Életünk megtartója, sorsunk bölcs és hatalmas igazgatója, jó Istenem és atyám! hálákat adok neked ez elmúlt éjszaka nyugodalmáért, a megújító álomért, életem megtartásáért, erőm neveléséért s szívem vidám-

ságáért, melyeknek érzésére fölébresztettél. Mindezek jó Istenem! elfogyhatatlan atyai szereteted ajándékai. Ujból meg vagyok győződve, hogy te engemet szeretsz, s rólam gondoskodni soha meg nem szünöl. Nyugodtan, de magamat a jóra egészen elhatározva fogok e máj napi munkáimhoz. Mi emberek nem tudjuk, mi valóságos jó reánk nézve; nem tudjuk a világi jók közül mit kérjünk tőled. Te tudod legjobban mindentudó bölcs Isten: mi nevelheti boldogságunkat a földi jók közül; azért a te bölcseségedre és jóságodra bízom én is, hogy a mi boldogságomat elésegíti, add meg ha nem kérem is, a mi pedig annak ellenére lenne, távoztasd el tőlem, ha kérném is. De tudjuk, s tudom én is, hogy a lelki jók, milyen a bölcsesség, értelem, kegyesség, hit és remény az élet minden körülményeiben hasznosak lehetnek: azért ezeket buzgó szívvel kérem tőled. Nem tudom, hogy ma vagy életem következő napjaiban mi fog rajtam történni; de tudom azt, s azzal magamat vigasztalom is, hogy én mindenestől fogva atyai gondviselésed alatt vagyok, hogy akaratod nélkül csak egy hajsza sem eshetik le fejemről; te reád bízom hát magamat minden történeteimmal együtt utolsó órámig. A te atyai gondviselésed alatt nem érhet engemet semmi valóságos szerencsétlenség; a te igazgatásod és oltalmad megment engem mindentől, mi boldogságomnak ártana. Világnak ura! érzem abbéli boldogságom, hogy te benned bízhatom: áldott legyen szent neved mindörökké!

Csütörtökön este.

Minden áldások édes Atyja! ime ismét érezteted velem ama vigasztalással teljes igazságot, hogy a kik te benned bíznak, nem csalatkoznak meg. A te atyai gondviselésedbe ajánlva magamat az eltölt nap reggelén, nem ére ennek folyásában semmi olyas csapás, mely testemben vagy lelkemben kárt tehetett volna. Hálákat adok, Uram, e máj napi gondviselésedért, köszönöm

az egészséget, a testi és lelki erőt; köszönöm a jóra-
való alkalmat, igen a részembe jutott örömöket. Te
veled maradok ezután is, és te maradj én velem jó
Istenem! tarts meg engem továbbra is egészségben;
neveld jóravaló igyekezetemet szent akaratom teljesi-
tésére; őrizd meg lelkemet a nehéz órák kísértetétől;
ne hagyj a szerencsében felfuvalkodnom, a szerencsét-
lenségben elcsüggednem: hanem segíts kegyelmeddel,
hogy mindenkit dicsőséged hirdetésére s boldogságom
nevelésére használjak. Légy világosságom és őriző pász-
torom az éjjeli sötétségben: újítsd meg a nappali mun-
kában ellankadt erőmet csendes álom által, hogy föl-
ébredve ismét alkalmas lehessenek a holnapi nap mun-
kájának a te akaratom szerinti tehetésére! Amen.

Pénteken reggel.

Mindenható teremője, fenntartója és igazgatója e
világnak, örökkévaló Isten! a te tiszteletedre szentelem
lelkem legelső gondolatait, szivem legelső érzéseit e
napnak reggelén. Kiről is gondolkozhatnám előbb, mint
te rólad, minden tökéletes ajándékok adójáról: Te vagy
az, kinek köszönhetem mindenemet az elmúlt éjszaka
nyugodalmával és e megújult nap örömeivel együtt. Az
én lelkem a hálaadás érzéseibe merülve magasztal té-
gedet, mindenható Isten! mindezekért; oh engedjed,
hogy legyen a mai nap is egy az én életem békességes
és örömnapijai közül! mely hiszem örömnapi is lesz, ha
én ezen a te úton megyek, ha Jézust szemeim előtt
tartom, s az ő parancsolatiban gyönyörködöm.

Te állítottál engemet, szerető Atyám! azon helyre,
a hol vagyok: megállok hát ott örömmel, s teljesítem
szent akaratomat, hogy boldogságomat azáltal megalá-
pítsam. Te mutattad ki számomra a munkásság körét;
azon leszek hát, hogy megtanulván kötelességeimet,
azokat olyan buzgósággal folytassam, a milyen hozzád
és a te méltóságodhoz illik. Őrizz meg engemet, sze-
retettel teljes Atyám! hogy sorsomért, tőled nyert hely-

zetemért soha ne békételenkedjem; hanem megnyugodva legyek még akkor is, mikor az élet szenvedést és fájdalmat halmoz reám. Adjad értenem, hogy a te bölcseséged jobban tudja, mint az én rövid látásom, micsoda sors és állapot segíthet engemet rendeltetésem céljához; adjad értenem, hogy minden helyet és állapotot meg lehet dicsőíteni, ottani szenvedésünk vagy cselekvésünk által. Tudom, jó Atyám! hogy e máai napnak is meg lesznek a maga terhei, de tudom azt is, hogy jó szándék, erős akarat és benned való bizodalom által mindazokon győzedelmeskedni is lehet. Segíts meg engem, mindenható szent Űristen! hogy a te szent akaratodhoz ma is hívnek maradhassak, s hívségem jutalmát teljesített kötelességim érzetében elvehessem! Amen.

Pénteken estve.

Elfogyhatatlan irgalmu és kegyelmű Isten! jóllehet te e máai napon is sok rendbeli jótéteményeidet éreztetted velem, jóllehet ma is tudtam szent akaratodat; mégis az én máai életem nem volt olyan fogyatzás nélküli, a milyennek a te jótéteményeid és szent akaratodhoz képest lennie kellett volna. Bocsásd meg irgalmas Isten! fogyatzásimat: töröld el máai napi vétkeimet szent fiad érdemével, s tégy figyelmetesebbé jövendőre szent akaratod teljesítésére. Világosítsd ki értelmemet, hogy láthassam a veszedelmet és gyalázatot, melyet a bűn hoz én reám; mutasd meg lelkemnek az erény szépségét, mutasd meg annak boldogító következeit, hogy hódoljak tiszteletére önkényt. Tudom, édes Atyám! szent fiad tudományából, hogy csak azok lehetnek szent országodnak méltó tagjai, kik akaratodat teszik! adj erőt hát, kegyelmes Isten! hogy a test és világ minden ingerei ellenére is, csak azt szeressem s csak azt kövessem, mi szent akaratoddal megegyező. Vond el figyelmemet a földiektől és mulandóktól, s függeszd a menynei örökkévalókra. Testi ruháim levet-

kezésével emlékeztess és kötelezz a bűnök elhagyására; fejemnek álmra való hajtásával halál éjszakáján leendő elszenderedésére. Engedd kialunnom a következő éjszakát csendesen, elérnem a holnapi napot megújult erővel! Amen.

Szombaton reggel.

Minden jónak kútfeje, minden áldásnak adója szent Isten! minekelőtte e máj nap gondjait magamra venném, minekelőtte munkásságom pályáján elindulnék, elődbe borulok hálákat adni az elmúlt éjszaka nyugalmaért, s kérni segedelmedet előttem álló mindennemű dolgaim illő serénységgel és buzgósággal megtehetésére. A te kegyelmednek köszönöm, jó Istenem! hogy a múlt éjszaka álmom csendes, életem bátorságos lehetett. Az én erőm nem elégséges a legjobb akarat mellett is, hogy tántorgás, kitérés és tévelygés nélkül mehessek a cél felé; adj kegyelmet azért, hogy mikor a kísértetek eléállanak, mikor az akadályok útamban meg sokasodnak, azokon győzedelmeskedhessem. Látom a pálya végére letett jutalomkoszorút, érzem köteleztetésem annak megérdemlésére: oh cselekedd, minden erőnek és segedelemnek Istene! hogy az ahoz közeliítésben sem a test indulati, sem a világ és emberek csábításai akadályul ne lehessenek. Önts lelkembe olyan gondolatokat, szívembe olyan érzéseket, hogy annak, a mi szent akaratoddal és boldogságommal megegyezik, elnyeréseért kész legyek mindenről lemondani, minden áldozatot megtenni. Utáltasd meg velem a bűnt, szerettesd meg az erényt annyira, hogy ennek szépsége előtt annak minden ingerei enyészszenek el. Éreztesd velem a kegyes, az istenes élet gyönyöreit oly mértékben, hogy az azokbani részesülhetésért kész legyek a sors minden üldözéseivel, nyomásaival bátor lélekkel megvívni, s midőn szent akaratod teljesítéseért ezeket megteszem, örvendeztess meg az elért cél boldog érzésével! Amen.

Szombaton esteve.

E hét utolsó estvéjére jutva, atyai szereteted bizonyosságait elgondolva, buzgó hálákat készülök, felséges Isten, életem bölcs vezére! elődbe vinni. Magasztaltassék szent neved, jó Atyám! mindazon testi és lelki jókért, melyeket velem e hét folyásában gazdag mértékben közlöttél. Vajha én mindazokat, mint kegyelmed ajándékait úgy vettem, s az előmbe tett cél közeliítésére használtam volna. Vajha boldogságom ezen eszközeit szereteted irántam bizonyított jeleinek véve, azokkal, mint hív szolga (szolgáló) úgy kereskedtem volna, hogy a kevesen hűnek találtatván, majd többre biztattassam, s hűségem jutalmául bémehehnék a te örömödbe. Engedj meg nekem, könyörülő Atyám! ha nem voltam mindenekben olyan, milyen kegyelmed gazdagságához képest lennem kell vala: engedj meg nekem, ha valamit cselekedtem, a mi szent törvényeddel ellenkezett, vagy elmulasztottam, a minek azok szerint meg kell vala esni; s engedd a jövőndöt bölcsebben és lelkiösméretebben használnom, mint használtam a mulat. Az idő sebes szárnyakkal repül, s én nem tudom, ha vajjon a jelen hét nem utolsója-é e földi heteimnek. Taníts meg engemet, oh Isten! a földi dolgok hiábanvalóságát és mulandóságát elevenen éreznem: taníts meg napjaim bölcs használására. Adjad, hogy az én itteni életem legyen egy felsőbb pályára való készület. Ne engedd, hogy a földiek szívemet egészen bétölthessék; hanem az itteni örömek és boldogság hiánya nevelje ama felsőbb világ örömeihez vonzó törekedésem. A mely örömeket pedig itt juttatsz részembe, azokat engedd háládatosan használnom. Juttass el engem keresztyéni hitem s reményem boldog céljához, Jézusom nevében esedezem!

Amen.

Beteg ember könyörgése.

Mindentudó Isten, könyörülő Atyám! nem azért szólok veled könyörgésemben, hogy szenvedésimet tudtadra adjam; nem azért panaszklok előtted, hogy látogatásodért számot kérjek: tudom, hogy akaratod nélkül semmi sem történik; tudom, hogy nem gyönyörködöl teremtesid szenvedésiben. Azért folyamodom hozzád, legjobb Atyám, betegségem sulya alatt nyögve, hogy a veled való bizodalmas beszélgetésből erőt és állhatatosságot vegyek fájdalmaim viselésére. Egészségem eltűnésével gyászba borult körültem minden. A mi eddig gyönyörűségemet, az most fájdalmamat neveli. Ágyam fenekére szegezve nem látogathatom szentházad dicsőségét, ott nem egyesíthetem könyörgésemet a másokéval, nem hallgathatom életadó beszéded hirdetését, nem járhatok ki és bé kötelességeim teljesítésére; az enyimeknek eddig oly bő örömet okozó kedves jelenléte, midőn sorsom iránti aggodalmokat látom, szívemet inkább terheli, mint enyhíti. — Erőm fogyatkozásával érezhetőleg fogynak életem minden örömei és gyönyörűségei. Nem csüggedek el, jó Atyám, gondviselésed iránt; mert ha nem láthatom is tisztán a te útaidat, melyeken vezérelsz, tisztán látom igazságodat; örömezzéssel gerjede szivem testem kínos fájdalmai között is, visszaemlékezve egészséges állapotom vidámságban tölt sok óráira. Tudom, hogy nem azért látogatsz most is betegséggel, mintha szereteted hűlt volna irántam, hanem mint a jó atya gyermekeinek, fenytve és dorgálva is boldogságomat akarod. Tudom, hogy a halál is, fájdalmaival együtt, sorsomhoz tartozik; kész vagyok hát az utolsó földi lépést is benned való gyermeki bizalommal tenni meg: de arra kérlek, könyörülő Atyám! éreztess velem közellétedet, erődet és segédmedet, midőn a kínos fájdalmak óráiban csüggedezek, ne hagyj egészen leveretnem, Atyám, én nem békétlenkedem. csak érzek, s várom kegyelmedtől a szabadság óráját. Atyám! ha lehetséges muljék el tőlem e keserű pohár, de mégis a te akaratod legyen meg! Amen.

Felgyógyuláskori könyörgés.

Mindennel bővölködő, önmagadban boldog és dicsőséges Isten! micsoda áldozattal közelítsek hozzád a szabadításért, melyben részeltettél, midőn betegágyamból felvettél. Ime a nyavalyák, melyek lábaimról levertek s e világot előttem siralomvölgyévé változtatták volt, a te szódra megszűntek testemet tovább rongálni. Ezeknek szüntével az élet kezd előttem szépülni, erőm és kedvem kezdenek visszatérni. Már ismét alkalmas kezdek lenni rendes dolgaim tehetésére; már az enyimek ismét kiderült ábrázattal állanak körültem. Oh jó Atyám! mily melegen, mily háládatosan érez szívem irántad, életem megtartója, egészségem visszaadója, s minden örömem és boldogságom ajándékozója iránt. Éreztesd velem, szent Isten! az élet és egészség becsét annyira, hogy kész legyek mindent elkerülni, mi azoknak ártana, s megtenni mindent, mi azoknak használhat. Adjad, hogy felgyógyulásomért úgy lehessen hozzád háládatos, hogy szent akaratod követésétől soha el ne távozzam. Most érzem, jó Istenem! mely sokat érő kincs az embernél a jó egészség; most érzem, mely sok örömóra elnyelője a fájdalom tengere. Szent buzgósággal kérlek, Istenem! adj nekem állandó egészséget, hogy ép testtel és elmével szolgálhassak tenéked! Amen.

Ó esztendő estvéjén.

Változást nem szenvedő örökkévaló nagy hatalmu Isten, ki egyedül terjesztetted ki az eget, a földnek fundamentomot vetettél, a tengert kiszélesítetted, hajait lábad alá vetetted, minden vizeknek határt rendeltél, és parancsolatoddal megrekesztetted, az eget megékesítetted nappal, holddal, csillagokkal, hogy vezéri lennének a munkás napnak és éjszakának; különbséget tennének a világosság és sötétség között, s lennének jelei bizonyos időknek, napoknak és esztendőknek.

Te vagy az az erős Isten, kinek mikor tetszik, megállítod a napot, hogy fel ne keljen, a csillagokat bépecsételed felhőkkel, a földet helyéből kimozdítod, a hegyeknek oszlopit megrendited, a népeket elpusztítod, a nemzetségeket elfogyatod. Az esztendőt részekre osztottad, részeit te újítod, te fogyatod véghetetlen bölcseséged szerint, Minden változás alá van vetve, kivált az embereknel nincsen semmi állandóság, az ember élete fogyton fogy, és majdan oda lészen. Dicsőítem a te nevedet, kinek kezében van minden hatalom, hogy még eddig megtartottad életemet, eddig eltölt sokféle változásu éveimnek minden részeiben mellettem voltál, mostan ezen évnek utolsó estvéjére juttattál, elviselhetlen nyomorúságoktól, lelki és testi veszedelmektől kegyelmesen megőriztél, (ellenséget hazánkra nem bocsátál, döghalál mérgetől megmentettél), naponként étellel, itallal tápláltál, betegségemből gyógyítottál, szomorúságimban vigasztaltál, hivatalos munkáimban segítettél, veszedelmes kísértetektől, emberek gonosz szándékától megoltalmaztál, és az én bűneimért meg nem emésztettél. Hálákat adok tenéked, hogy engemet anyaszentegyházad kebelében tartottál, hittől való szakadástól őriztél, szent beszédedet hálátlan-ságomért tőlem el nem vetted; megvallom arczám pirulásával, ennyi jótéteményidre nem lettem volna méltó; mert ezen évben sokszor bántottam meg felségedet gondolatimban, szólásimban, cselekedeteimben, indulatimmal és érzékenységeimmal. Azért alázatosan könyörgök az Úr Jézus Krisztus által, vetkeztess le az ó évvel, az ó embernek minden cselekedeteiből haljanak meg bűneim, hogy azoknak emlékezete se maradjon; és mikor ezen évnek utolsó éjszakáján lenyugszom, és szent felségednek tetszik felvirasztani az új évre: megújult erővel, megtisztult lelkiösmérettel, bűneimnek megbocsátásával engedjed felviradásomat az Úr Jézus Krisztus által, kinek szent nevében hallgass meg Amen.

Mikor az ember haláloságban van, a boldog kimulásért.

Uram, Jézus! te mondottad: a ki hiszen te-benned, ha meghal is, él. Én hiszem és vallom, hogy te vagy az út az örökéletre. Te vagy az én idvezítőm, hitemet megtartottam, reménységem van benned, hogy az én kincsemet megtartod, és megadod ama nagy napon. Te reád bízom annakokáért magamat utolsó szükségemben, vedd hozzád lelkemet, és mint igaz bíró, add meg nekem az igazság koronáját, melyet készítettél azoknak, a kik várják a te dicsőséges eljöveteledet. Oh édes Jézusom! én szabadítóm! jövel az én vigasztalásomra! Jövel hamar, oh édes Jézusom! Amen.

328.997

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
ȘI MUNICIPALĂ „HARGHITA”
MIERCUREA-CIUC

Sajtóhibák.

Az »Énekeskönyv« 1., 2., 3., 5., és 6. oldalainak **kötázatába** lényegtelen sajtóhiba csúszott be, a mennyiben az előjegyzésben lévő **#**-eknek **nem az első vonal alatt**, hanem **az első vonalon** van a helyük, **fisz-**hangot jelezvén.

